Paolo Giordano
Singurătatea numerelor prime
PREMIUL STREGA ÎN 2008
PREMIUL CAMPIELLO – OPERA PRIMA

Bestseller în Italia în 2008

După întâmplările traumatizante care au avut loc în copilăria lor, destinul lui Matia și al lui Alice sunt definite de capacitatea alterată a fiecăruia de a se integra într-un circuit firesc al lumii.

Singurătatea numerelor prime este o carte despre singurătate, experimentată profund, care, în loc să netezească drumul spre iubire, prin recunoașterea sinelui în celălalt, îl face aproape imposibil de finalizat.

Emoționantă și provocatoare la nivelul condiției umane, narațiunea conduce spre un final care nu are în vedere bucuria, poate prea facilă, a iubirii salvatoare, ci pe cea a regăsirii de sine, menită să restabilească echilibrul precar dintre întâmplare și alegere.

Roman tradus în peste 30 de limbi până în prezent

Singurătatea numerelor prime
va fi ecranizat în 2010 în Italia.

rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0044-6

www.rao.ro
www.raobooks.com

Paolo Giordano

Singurătatea numerelor prime

Traducere din limba italiană
CERASELA BARBONE

rao international publishing company

Eleonorei,
pentru că în tăcere
îți promisesem

Haina bogat împodobită
a bătrânei mătuşi i se potrivi perfect
suplei Sylvie, care mă rugă să i-o închei.
„Are mânecile moi; ce ridicol e!“ spuse.
GÉRARD DE NERVAL, *Sylvie,* 1853

ÎNGERUL ZĂPEZII (1983)

1

Alice Della Rocca nu putea suferi şcoala de schi. Nu putea suferi trezirea la ora şapte şi jumătate dimineaţa, chiar şi în vacanţa de Crăciun, şi nici pe tatăl ei, care, la micul dejun, o privea fix şi, pe sub masă, dădea nervos din picior ca şi cum voia să spună hai, grăbeşte-te. Nu putea suferi ciorapii de lână care o înţepau pe coapse, mănuşile strâmte cu un deget, casca metalică ce-i strivea obrajii apăsând-o cu fierul peste mandibulă şi clăparii, mereu prea strâmţi, care o făceau să meargă precum o gorilă.

– Bei sau nu laptele ăsta? o grăbi, din nou, tatăl ei.

Alice înghiţi trei degete de lapte fierbinte, care îi arse mai întâi limba, pe urmă esofagul şi apoi stomacul.

– Bine. Şi, astăzi, arată-le cine eşti, îi spuse.

Cine sunt? se gândi ea.

Apoi o împinse afară, mumificată în costumul verde de schi, presărat cu desene cu steguleţe şi inscripţii fluorescente ale sponsorilor. La acea oră erau minus zece grade şi soarele arăta ca un disc puţin mai cenuşiu decât ceaţa care învăluia totul.

Alice simțea laptele învârtindu-i-se în stomac, în timp ce se afunda în zăpadă cu schiurile în spate, pentru că schiurile trebuie să ți le duci singur, până când devii suficient de bun, astfel încât să le ducă altcineva pentru tine.

– Ține cozile înainte, că altfel omori pe cineva, îi spuse tatăl ei.

La sfârșitul sezonului, Clubul de Schi îți dăruia o insignă cu niște steluțe în relief. În fiecare an o steluță în plus, de când aveai patru ani și erai suficient de înaltă ca să pui între picioare discul skiliftului, până când împlineai nouă ani și reușeai să prinzi discul singură. Trei stele de argint și apoi alte trei de aur. În fiecare an o insignă pentru a-ți confirma că erai mai bună, puțin mai aproape de concursurile care o terorizau pe Alice. Se gândea deja că avea numai trei steluțe.

Întâlnirea era în fața telescaunului, la ora opt și jumătate fix, când se porneau instalațiile. Colegii lui Alice erau deja acolo, formând un fel de cerc, la fel ca niște soldăței, înfofoliți în costume și amorțiți de somn și de frig. Înfigeau micile bețe în zăpadă și se sprijineau pe ele, fixându-le la subsuoară. Cu brațele atârnând așa, semănau cu niște sperietori. Nimeni nu avea chef să stea de vorbă, cu atât mai puțin Alice.

Tatăl ei o lovi de două ori prea tare peste cască, de parcă voia să o trântească în zăpadă.

– Năucește-i pe toți. Și ține minte: greutatea în față, ai înțeles? Gre-u-ta-tea-în-fa-ță, îi spuse.

Greutatea în față, se auzi ecoul în capul lui Alice.

Apoi el se îndepărtă, suflând în mâinile făcute căuş, el care urma să se întoarcă repede în casă la căldurică, să citească ziarul. După doi paşi, ceaţa îl înghiţi.

Alice lăsă să cadă, cu răutate, schiurile pe jos, iar dacă tatăl ei ar fi văzut-o, ar fi bătut-o acolo, în faţa tuturor. Înainte să fixeze clăparii în legături, îi bătu pe talpă cu băţul, ca să înlăture zăpada lipită.

Deja simţea că-i vine să facă pipi. Simţea apăsarea vezicii, ca un ac înfipt în burtă. Nu ar fi reuşit nici astăzi, era sigură de asta.

În fiecare dimineaţă aceeaşi poveste. După micul dejun, se închidea în baie şi împingea, împingea, ca să facă tot. Stătea pe veceu, contractându-şi muşchii abdominali până când, de la efort, simţea un junghi în cap şi i se părea că ochii îi ieşeau din orbite, precum pulpa boabelor de struguri de culoarea căpşunei strivite. Deschidea la maximum robinetul pentru ca tatăl ei să nu audă zgomotele. Împingea, strângând pumnii, ca să stoarcă şi ultima picătură.

Rămânea aşezată aşa, până când tatăl ei bătea cu putere în uşa de la baie şi urla deci, domnişoară, am terminat, că suntem şi astăzi în întârziere?

Oricum nu folosea la nimic. Odată ajunsă la primul telescaun, simţea atât de tare că se scapă pe ea, încât era nevoită să-şi desfacă legăturile, să se îndoaie în zăpada proaspătă, stând puţin deoparte şi prefăcându-se că-şi strânge clăparii, timp în care facea pipi. Aduna puţină zăpadă

peste picioarele ţinute strâns şi îşi dădea drumul. În costum, în ciorapi, în timp ce toţi colegii ei o priveau şi Eric, instructorul, spunea ca întotdeauna, o aşteptăm pe Alice.

E chiar o uşurare, se trezea gândindu-se de fiecare dată, să simtă acea căldură bună care i se scurgea pe picioarele înfrigurate.

Ar fi o uşurare. Dacă n-ar sta toţi acolo şi nu s-ar uita uita la mine, se gândea Alice.

Mai devreme sau mai târziu îşi vor da seama.

Mai devreme sau mai târziu voi lăsa o pată galbenă pe zăpadă.

Toţi îşi vor bate joc de mine, se gândea.

Unul dintre părinţi se apropie de Eric şi îl întrebă dacă în acea zi nu cumva era prea multă ceaţă ca să urce la cotă. Alice, plină de speranţă, ciuli urechile, însă Eric îşi etală zâmbetul perfect.

– Ceaţa e numai aici, spuse. În vârf e un soare de-ţi ia ochii. Curaj, sus cu toţii!

În telescaun, Alice făcu pereche cu Giuliana, fiica unuia dintre colegii tatălui ei. Pe drum nu-şi vorbiră. Nu-şi erau nici simpatice, nici antipatice. Nu aveau nimic în comun, în afară de faptul că nu-şi doreau să fie acolo, în acel moment.

Se auzea şuieratul vântului care mătura vârful muntelui Fraiteve, ritmat de derularea metalică a cablului de oţel de care Alice şi Giuliana erau agăţate, cu bărbia în gulerul hainei ca să se încălzească.

E doar frigul, nu-ţi vine să faci din nou, îşi repeta Alice.

Dar cu cât se apropia de vârf, cu atât acul pe care-l avea în burtă pătrundea mai adânc în carne. Era ceva mai mult. Poate de data asta îi venea să facă ceva serios.

Nu, e numai frigul, nu-ţi poate veni încă. De abia ai făcut, ce naiba!

Laptele regurgitat îl simţi rânced până la epiglotă. Alice îl trimise în jos cu dezgust. Îi venea să facă pe ea, îi venea să facă pe ea rău de tot.

Mai sunt alte două instalaţii până la cabană. Nu mă mai ţin atât de mult, se gândi.

Giuliana ridică bara de siguranţă şi amândouă îşi dădură fundul puţin în faţă ca să coboare. Când schiurile atinseră pământul, Alice îşi făcu vânt cu mâna ca să se desprindă de scaun.

Nu se vedea la mai mult de doi metri, sigur, un soare de-ţi ia ochii! Totul alb, numai alb, sus, jos, în lateral. Era ca şi cum ar fi fost înfăşuraţi într-un aşternut. Era exact contrariul întunericului, dar lui Alice îi era la fel de teamă.

Alunecă spre marginea pârtiei ca să caute o grămăjoară de zăpadă proaspătă unde să se uşureze. Intestinul ei făcu zgomotul specific pornirii maşinii de spălat vase. Se întoarse. N-o mai vedea pe Giuliana, aşa că nici Giuliana nu putea să o vadă pe ea. Urcă din nou panta câţiva metri, punând schiurile încrucişate, aşa cum o obliga tatăl ei să facă atunci când îşi pusese în cap să o înveţe să schieze. Sus şi jos pe pârtia celor mici, de treizeci-patruzeci de ori într-o zi. Sus în scăriţă şi jos în plug, deoarece cumpărarea unui permis

doar pentru o pârtie era o risipă de bani, fără să mai pună la socoteală că, în acest fel, își antrena și picioarele.

Alice își dezlegă schiurile și mai înaintă câțiva pași. Intră cu clăparii în zăpadă până la jumătatea pulpei.

În sfârșit, stătea jos. Respiră adânc și-și relaxă mușchii. Un plăcut șoc electric i se propagă în tot corpul, pentru ca apoi să se cuibărească în vârful picioarelor.

O fi fost laptele, sigur a fost laptele. Sau pentru că avea fundul pe jumătate congelat, stând așezată în zăpadă la peste două mii de metri. Nu i se mai întâmplase, cel puțin de când putea să-și amintească. Niciodată, nici măcar o dată.

Făcu pe ea. Nu pipi. Nu numai. Alice făcu pe ea caca, la ora nouă fix, într-o dimineață de ianuarie. Făcuse în chiloți și nici măcar nu-și dăduse seama. Cel puțin până când nu auzi vocea lui Eric, care o striga dintr-un punct nedefinit din interiorul blocului de ceață.

Se ridică brusc și, în acel moment, simți ceva greu în turul pantalonilor. Instinctiv își atinse fundul, dar prin mănușă nu simțea nimic. Oricum nu era nevoie, înțelesese deja.

Și acum ce fac? se întrebă.

Eric o strigă din nou. Alice nu răspunse. Cât timp stătea acolo sus, era ascunsă de ceață. Putea să-și dea jos pantalonii costumului și să se curețe, cât de cât, cu zăpadă sau să coboare la Eric și să-i spună la ureche ce i se întâmplase. Putea să-i

spună că trebuia să se întoarcă în sat, că o durea genunchiul. Sau să nu-i pese şi să schieze aşa, având grijă să rămână mereu ultima.

În schimb, rămase pur şi simplu acolo, atentă să nu i se mişte nici un muşchi, ocrotită de ceaţă.

Eric o strigă a treia oară. Mai tare.

– S-o fi dus deja la schilift ameţita aia, răspunse un băieţel în locul ei.

Alice auzi o vociferare. Cineva spuse să mergem şi altcineva spuse mi-e frig dacă stau pe loc. Puteau să fie acolo jos, la câţiva metri de ea sau poate încă lângă telescaun, la sosire. Sunetele păcălesc, ricoşează peste munţi, se adâncesc în zăpadă.

– Fir-ar ea să fie... Să mergem să vedem, spuse Eric.

Alice numără rar până la zece, abţinându-se să nu vomite din cauza substanţei umede pe care o simţea scurgându-i-se pe coapse. Ajunsă la zece, reluă număratul până la douăzeci. Nu mai era nici un zgomot.

Apucă schiurile şi le duse pe braţe până pe pârtie. Îi luă ceva timp să înţeleagă cum trebuia să le pună ca să cadă perpendicular pe linia de maximă înclinare. Pe o astfel de ceaţă nu înţelegi nici măcar în ce direcţie eşti.

Îşi încheie clăparii şi îi strânse în legături. Îşi scoase ochelarii de schi şi scuipă pe ei pentru că se aburiseră.

Putea să coboare în vale singură. Nu-i păsa deloc că Eric o căuta pe vârful muntelui Fraiteve. Ea, în ciorapii ăia mânjiţi de rahat, nu voia să mai

stea nici o secundă în plus. Se gândi la traseu. Nu coborâse niciodată singură, şi totuşi doar luaseră telescaunul şi, în plus, făcuse pârtia aceea de zeci de ori.

Se aşeză în plug, era mai prudent şi, cu picioarele îndepărtate, i se părea că e mai puţin mânjită acolo jos. Chiar cu o zi înainte, Eric îi zisese dacă te văd că faci încă o curbă în plug, jur că-ţi leg călcâiele unul de celălalt.

Eric n-o plăcea, era sigură de asta. El se gândea că era o căcăcioasă speriată. Şi faptele îi dădeau dreptate, în cele din urmă. Eric nu-l plăcea nici pe tatăl ei, pentru că în fiecare zi, la sfârşitul lecţiei, îl sâcâia cu o grămadă de întrebări. Şi, cum se descurcă Alice a noastră, înseamnă că e mai bine, deci avem o campioană, atunci, când începem cu concursurile astea, atunci asta, atunci aia. Eric fixa mereu un punct în spatele tatălui ei şi răspundea da, nu sau oftând prelung.

Alice revedea toată scena suprapunându-se peste ochelarii acoperiţi de ceaţă, în timp ce cobora foarte încet, fără să distingă nimic în afară de vârfurile schiurilor. Numai când ajungea în zăpada proaspătă înţelegea că e momentul să ia o curbă.

Începu să fredoneze o melodie ca să se simtă mai puţin singură. Din când în când, îşi trecea cu mănuşa pe sub nas ca să-şi şteargă mucii.

Greutatea în spate, înfige beţele şi învârte. Sprijină-te pe clăpari. Acum greutatea în faţă, ai

înțeles? Gre-u-ta-tea-în-fa-ță, îi sugerau când Eric, când tatăl ei.

Tatăl ei avea să se înfurie ca o fiară. Și ea trebuia să pregătească o minciună. O poveste care să stea în picioare, fără goluri sau contradicții. Nici nu se gândea să-i spună ce pățise de fapt. Ceața, iată, s-a întâmplat din vina ceții. Îi urma pe ceilalți pe pârtia muntelui, când îi s-a desprins permisul de pe haină. De fapt, nu, permisul nu-i zboară nimănui. Trebuie să fii chiar idiot ca să-l pierzi. Să zicem de fular. Îi zburase fularul și ea se întorsese puțin ca să-l recupereze, iar ceilalți n-o așteptaseră. Îi strigase de-o sută de ori, dar ei, nimic, dispăruseră în ceață, și atunci ea se întorsese jos să-i caute.

– Și de ce, pe urmă, n-ai urcat din nou? ar fi întrebat-o tatăl ei.

Chiar, de ce?

Dacă se gândea, ar fi fost mai bine să piardă permisul. Nu se mai întorsese, pentru că nu mai avea permisul și omul de la telescaun n-o mai lăsase să urce.

Alice zâmbi, mulțumită de povestea ei. Era perfectă. Nu se mai simțea nici atât de murdară. Chestia aia nu se mai prelingea.

Probabil a înghețat, se gândi.

Ar fi petrecut restul zilei în fața televizorului. Și-ar fi făcut un duș, și-ar fi pus haine curate și ar fi stat în papucii ei lățoși. Ar fi stat la căldură toată ziua dacă ar fi ridicat puțin privirea de la schiuri, doar cât să vadă banda portocalie pe care

scria „Pârtie închisă". Şi tatăl ei îi spunea mereu învaţă să te uiţi pe unde mergi. Dacă doar şi-ar fi amintit că pe zăpada proaspătă greutatea nu se lasă în faţă şi dacă Eric, cu câteva zile înainte, i-ar fi potrivit mai bine legăturile acelea şi dacă tatăl ei ar fi insistat mai mult spunând dar Alice cântăreşte douăzeci şi opt de kilograme, nu sunt prea strânse aşa?

Săritura n-a fost prea înaltă. Câţiva metri, doar cât să simtă un mic gol în stomac şi nimic sub picioare. După care Alice era deja cu faţa la pământ, cu schiurile drepte înfipte în aer după ce îi fracturaseră peroneul.

Nu simţi prea mare durere. Nu simţi aproape nimic, ca să spunem adevărul. Numai zăpada care i se strecurase pe sub fular şi în cască, şi care ardea la contactul cu pielea.

Prima oară mişcă braţele. Când era mai mică şi se trezea după ce ninsese, tatăl ei o înfofolea şi apoi o ducea afară. Mergeau până în mijlocul curţii, apoi, ţinându-se de mână, numărau unu, doi, trei şi, împreună, se lăsau să cadă pe spate, cu toată greutatea. Tatăl ei îi zicea acum fă pe îngerul, iar Alice mişca în sus şi în jos braţele, iar când se ridica şi îşi privea conturul gravat pe stratul alb, părea chiar umbra unui înger cu aripile deschise.

Alice făcu pe îngerul în zăpadă, aşa, fără un motiv, doar ca să-şi demonstreze ei înseşi că era vie. Reuşi să întoarcă într-o parte capul şi să înceapă să respire din nou, chiar dacă i se părea

că aerul inhalat nu ajungea exact unde trebuia. Avea senzația ciudată că nu știe cum îi erau întoarse picioarele. Senzația foarte ciudată că nu mai are picioare.

Încercă să se ridice, dar nu reuși.

Fără ceața aceea, poate cineva ar fi văzut-o de sus. O pată verde strivită pe fundul unui ditamai șanțul, la câțiva pași de locul unde, primăvara, și-ar fi reluat cursul un mic torent, și unde, odată cu primele zile mai calde, ar fi răsărit fragii de pădure care se fac dulci ca bomboanele dacă aștepți cât trebuie și cu care poți umple un coșuleț întreg în doar o zi.

Alice strigă ajutor, dar vocea ei slabă fu înghițită de ceață. Încercă din nou să se ridice, să se întoarcă măcar, dar fu imposibil.

Tatăl ei îi spusese că aceia care mor degerați, cu o clipă înainte să-și dea duhul, simt o mare căldură și le vine să se dezbrace, astfel că aproape toți cei morți din cauza frigului sunt găsiți în chiloți. Ba mai mult, ea avea chiloții murdari.

Începu să nu-și mai simtă nici degetele. Își scoase o mănușă, suflă în palmă, apoi își băgă pumnul închis ca să-l încălzească. Făcu la fel și cu cealaltă mână. Repetă acel gest ridicol de două sau de trei ori.

Extremitățile sunt cele care te lasă baltă, spunea mereu tatăl ei. Degetele de la picioare și de la mâini, nasul, urechile. Inima face tot posibilul să-și țină sângele pentru ea și lasă restul să înghețe.

Alice își imagină degetele care se învineţeau şi apoi, treptat, braţele şi picioarele. Se gândi la inima care pompa tot mai tare şi încercă să-şi păstreze toată căldura rămasă. Ar fi devenit atât de rigidă că, dacă ar fi apărut pe acolo un lup, i-ar fi rupt un braţ doar trecând peste el.

Poate mă caută.

Cine ştie dacă sunt într-adevăr lupi.

Nu-mi mai simt degetele.

Dacă n-aş fi băut laptele.

Greutatea în faţă, se gândi.

Dar nu, lupii hibernează.

Eric s-o fi înfuriat.

Eu nu vreau să particip la concursuri.

Nu spune prostii, ştii foarte bine că lupii nu hibernează.

Gândurile ei deveniră, treptat, tot mai ilogice şi mai circulare. Încet, soarele se scufundă în spatele muntelui Chaberton, nepăsându-i de nimic. Umbra munţilor se alungi peste Alice şi ceaţa deveni complet neagră.

Principiul lui Arhimede
(1984)

2

Când cei doi gemeni erau încă mici şi Michela făcea vreo boacănă, cum ar fi să-şi dea drumul cu premergătorul de pe trepte sau să-şi vâre o boabă de mazăre în nas, iar apoi era nevoie să o duci la Urgenţă ca să-i fie extrasă cu pensete speciale, tatăl lor i se adresa mereu lui Mattia, primul care văzuse lumina zilei, şi îi spunea că mama avusese uterul prea mic pentru amândoi.

– Cine ştie ce aţi făcut voi acolo în burtă, spunea. Cred că din cauza loviturilor trase surorii tale, i-ai pricinuit daune serioase.

Pe urmă râdea, chiar dacă nu era nimic de râs. O ridica pe Michela în aer şi îşi îngropa barba între obrajii ei moi.

Mattia privea de jos. Râdea şi el şi lăsa cuvintele tatălui să pătrundă în el prin osmoză, fără să le înţeleagă cu adevărat. Le lăsa să se aşeze pe fundul stomacului, să formeze un strat dens şi vâscos, ca depunerea vinurilor foarte vechi.

Râsul tatălui se transformase într-un zâmbet forţat când, la un an şi trei luni, Michela nu reuşea să scoată nici un cuvânt. Nici măcar mama, sau caca, sau nani, sau bau. Strigătele ei dezarticulate

se iveau dintr-un loc atât de solitar şi de arid, că tatăl se cutremura de fiecare dată.

La cinci ani şi jumătate, o logopedă cu ochelari cu lentile groase puse în faţa Michelei un paralelipiped din furnir, cu patru forme diverse decupate – o stea, un cerc, un pătrat şi un triunghi – şi piesele mici, colorate, ce trebuiau introduse prin golurile corespunzătoare.

Michela se uita la ele, uimită.

– Unde intră steaua, Michela? întrebă logopeda.

Michela îşi coborî privirea la joc şi nu atinse nimic. Doctoriţa îi puse în mână steaua.

– Unde intră asta, Michela? întrebă.

Michela privea în toate părţile şi nicăieri. Îşi băgă unul dintre cele cinci vârfuri galbene în gură şi începu să îl muşte. Logopeda îi scoase mâna din gură şi repetă întrebarea a treia oară.

– Michela, fă cum îţi spune doctoriţa, fir-ar să fie, bombăni tatăl ei, care nu reuşea deloc să stea aşezat acolo unde i se spusese.

– Domnule Balossino, vă rog, spuse doctoriţa, împăciuitoare. Copiilor trebuie să le acordăm răgazul de care au nevoie.

Michela avu răgazul ei. Un minut întreg. Apoi emise un geamăt sfâşietor, care putea să fie atât de bucurie, cât şi de disperare, şi, fără ezitare, introduse steaua în golul pătratului.

În cazul în care Mattia nu înţelesese deja de unul singur că era ceva în neregulă cu sora lui, se gândiră colegii lui de clasă să-i comunice acest

lucru. De exemplu, Simona Volterra care, atunci când profesoara îi spuse Simona, luna aceasta vei fi colegă de bancă cu Michela, se revoltase încrucișându-și brațele și spusese eu nu vreau să stau lângă aia.

Mattia le lăsase pe Simona și pe profesoară să se certe puțin și apoi spusese doamnă profesoară, pot să stau eu lângă Michela. Toți s-au arătat ușurați: *aia*, Simona, profesoara. Toți, în afară de Mattia.

Cei doi gemeni stăteau în prima bancă. Michela colora toată ziua cărți cu desene, depășind meticulos contururile și folosind culorile la întâmplare. Pielea copiilor albastră, cerul roșu, copacii galbeni. Lua creionul ca pe un ciocan de bătut carne și apăsa pe foaie, astfel încât rupea câte unul din trei.

Lângă ea, Mattia învăța să citească și să scrie. Învăța cele patru operațiuni aritmetice și fusese primul din clasă care știuse să facă împărțiri cu rest. Capul băiatului părea un angrenaj perfect, în același mod misterios în care cel al surorii lui era atât de defectuos.

Uneori, Michela începea să se agite pe scaun și să dea delirant din brațe, ca un fluture de noapte prins într-o cursă. Ochii i se întunecau și profesoara rămânea să o privească, mai speriată decât ea, cu vaga speranță că acea retardată putea într-adevăr să-și ia zborul, odată și odată. Câte unul, în rândurile din spate, râdea, iar altul făcea ssst!

Atunci Mattia se scula în picioare, ridicând scaunul ca să nu scârțâie pe podea, și se ducea în

spatele Michelei, care își rotea capul într-o parte și-n cealaltă, dând din brațe atât de rapid, că lui îi era teamă că i se vor desprinde din umeri.

Mattia îi prindea mâinile și, cu delicatețe, îi închidea brațele în jurul pieptului.

– Uite, nu mai ai aripile, îi spunea la ureche.

Michela mai avea nevoie doar de câteva secunde înainte să se oprească din tremurat. Rămânea fixată pe ceva inexistent, câteva clipe, și apoi reîncepea să-și tortureze desenele ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mattia se așeza din nou la locul lui, cu capul plecat și urechile roșii de stânjeneală, și profesoara continua cu explicațiile.

Până în clasa a treia, gemenii nu fuseseră invitați la nici o petrecere de ziua de naștere a colegilor lor. Mama își dăduse seama de asta și se gândise să rezolve situația organizând o petrecere pentru ziua lor. La masă, domnul Balossino respinsese propunerea, spunând te rog, Adele, e deja suficient de dureros. Mattia respirase ușurat, iar Michela lăsase să-i cadă furculița pentru a zecea oară. Nu se mai vorbise despre asta.

Apoi, într-o dimineață de ianuarie, Riccardo Pelotti, băiatul roșcovan cu buze groase de babuin, se apropie de banca lui Mattia.

– Uite, mama a spus că poți veni și tu la petrecerea pentru ziua mea de naștere, rosti dintr-o suflare, privind spre tablă.

– Poate să vină și ea? adăugă, arătând-o pe Michela, care netezea cu atenție suprafața băncii, chiar dacă nu era un așternut.

Pe Mattia începuse să-l furnice fața din cauza emoției. Răspunse mulțumesc, dar Riccardo, scăpat de povară, se îndepărtase deja.

Mama gemenilor începu imediat să se agite și îi duse pe amândoi la Benetton să le cumpere haine noi. Intrară în trei magazine de jucării, dar de fiecare dată Adele nu se arăta prea convinsă.

– Ce gusturi are Riccardo? I-ar plăcea asta? îl întreba pe Mattia, cântărind din ochi ambalajul unui puzzle de o mie cinci sute de piese.

– De unde să știu eu? îi răspundea fiul.

– E un prieten de-al tău, totuși. Ar trebui să știi ce jocuri îi plac.

Mattia se gândi că Riccardo nu era un prieten de-al lui și că n-ar fi reușit să-i explice asta mamei sale. Se mărgini să ridice din umeri.

La final, Adele se hotărî să ia astronava din piese Lego, cutia cea mai mare și mai scumpă din raion.

– Mamă, e prea mult, protestă fiul.

– Ei, haide! Voi sunteți doi. Doar nu vreți să faceți impresie proastă.

Mattia știa foarte bine că ei făceau oricum impresie proastă, cu sau fără Lego. Cu Michela era imposibil altfel. Știa foarte bine că Riccardo îi invitase la acea petrecere numai pentru că ai lui îl obligaseră. Michela ar fi stat tot timpul lipită de el, și-ar fi vărsat sucul de portocale pe ea și apoi ar fi început să scâncească, așa cum făcea mereu când era obosită.

Pentru prima oară Mattia se gândi că poate era mai bine să stea acasă.

De fapt, nu, se gândi că era mai bine dacă Michela rămânea acasă.

– Mamă, începu nesigur.

Adele căuta portofelul în geantă.

– Da?

Mattia trase aer în piept.

– Michela chiar trebuie să vină la petrecere?

Adele încremeni brusc și privi fix în ochii fiului ei. Casierița observa scena cu privirea indiferentă și cu mâna întinsă peste banda rulantă, în așteptarea banilor. Michela amesteca pachetele cu bomboane de pe raft.

Obrajii lui Mattia se încălziră, gata să primească o palmă care nu veni.

– Sigur că da, se mărgini să spună mama lui și nimeni nu mai spuse nimic.

Acasă la Riccardo puteau să se ducă singuri. Erau numai vreo zece minute de mers pe jos. La trei fix, Adele îi împinse pe gemeni afară pe ușă.

– Hai, că întârziați. Amintiți-vă să le mulțumiți părinților lui, spuse. Apoi se întoarse către Mattia.

– Să fii atent la sora ta. Știi că nu poate mânca porcării.

Mattia dădu din cap. Adele îi pupă pe amândoi pe obraji, pe Michela mai mult. Îi aranjă părul sub bentiță și spuse simțiți-vă bine.

De-a lungul străzii spre casa lui Riccardo, gândurile lui Mattia erau ritmate de fâșâitul pieselor

de Lego, care se mișcau în cutie ca o mică maree, lovind pereții de carton de o parte și apoi de cealaltă. În spatele lui, la câțiva metri mai încolo, Michela se poticnea ca să țină pasul, târșâindu-și picioarele pe stratul noroios de frunze lipite de asfalt. Aerul era nemișcat și rece.

Va scăpa toate chipsurile pe jos, se gândi Mattia. Va lua mingea și nu va mai voi s-o dea nimănui.

– Vrei să te grăbești? se întoarse să-i spună surorii lui care, brusc, se aplecase în mijlocul trotuarului și chinuia cu un deget un vierme de-o șchioapă.

Michela se uita la fratele ei ca și cum îl revedea pentru prima oară după mult timp. Îi zâmbi și alergă spre el, strângând viermele între policar și arătător.

– Ce scârbos!! Aruncă-l! îi ordonă Mattia, retrăgându-se.

Michela se uită încă o clipă la vierme și păru să se întrebe cum de ajunsese între degetele ei. Apoi îi dădu drumul jos și se porni într-o alergare dezordonată ca să-și ajungă din urmă fratele, care se îndepărtase cu câțiva pași.

Va lua mingea și nu va mai vrea s-o dea nimănui, exact cum face la școală, se gândea Mattia.

Se uită la soră-sa, care avea aceiași ochi ca ai lui, același nas, aceeași culoare de păr, dar un creier bun de aruncat și, pentru prima oară, simți că o urăște. O luă de mână ca să traverseze strada, pentru că acolo mașinile mergeau cu viteză. În timp ce traversau, îi veni o idee.

Lăsă mâna surorii, acoperită de mica mănușă de lână, și se gândi că totuși nu era corect.

Apoi, în timp ce mergeau pe lângă parc, se răzgândi încă o dată și se convinse că n-ar fi aflat nimeni.

E vorba doar de câteva ore, se gândi. Numai de data asta.

Schimbă brusc direcția, trăgând-o după el de un braț pe Michela, și intră în parc. Iarba gazonului era încă umedă după înghețul din timpul nopții. Michela mergea cu pași mici și rapizi după el, murdărindu-și cizmulițele albe nou-nouțe din piele de căprioară, în noroi.

În parc nu era nimeni. Pe frigul acela i-ar fi trecut oricui cheful de plimbare. Cei doi gemeni ajunseră într-o zonă plină de copaci, amenajată cu trei mese din lemn și un grătar pentru barbecue. În clasa întâi se opriseră să ia prânzul chiar acolo, într-o dimineață în care profesoara îi dusese să culeagă frunze uscate, cu care apoi confecționaseră niște decorațiuni oribile pentru masă, pentru a le dărui bunicilor de Crăciun.

– Michi, ascultă-mă bine, spuse Mattia. Mă asculți?

Cu Michela era mereu nevoie să te asiguri că micul ei canal de comunicare era deschis. Mattia așteptă un semn din cap făcut de sora lui.

– Bine. Uite, acum trebuie să plec pentru puțin timp, OK? Dar nu stau mult, doar o jumătate de oră, îi explică.

Nu exista nici un motiv să spună adevărul, oricum pentru Michela între o jumătate de oră și o zi nu era mare diferență. Doctorița spusese că dezvoltarea percepției spațio-temporale se oprise la un stadiu preconștient și Mattia înțelesese foarte bine ce voia să spună.

– Tu stai aici și mă aștepți, îi spuse surorii lui.

Michela își privea fratele cu seriozitate și nu răspunse nimic, pentru că nu știa să răspundă. Nu dădu semne că a înțeles cu adevărat, dar pentru un moment ochii i se aprinseră, și Mattia avea să se gândească toată viața la acei ochi așa cum se gândea la frică.

Se îndepărtă câțiva pași de sora lui, mergând cu spatele ca să continue să o privească și să se asigure că nu-l urmează. Numai racii merg așa, îi strigase o dată mama lui, și întotdeauna ajung să se lovească de ceva.

Era la vreo cincisprezece metri și Michela deja nu se mai uita la el, încercând, absorbită, să desfacă un nasture de la paltonul de lână.

Mattia se întoarse și începu să alerge, strângând în mână punga cu cadoul. În cutie, mai mult de două sute de cubulețe de plastic se loveau unul de altul părând că voiau să-i transmită ceva.

– Salut, Mattia, îl primi mama lui Riccardo Pelotti deschizând ușa. Și surioara ta?

– Avea febră, minți Mattia. Nu mare.

– Oh, dar ce păcat! spuse doamna, căreia nu părea să-i displacă deloc.

Se dădu într-o parte ca să-l lase să intre.

– Ricky, e prietenul tău Mattia. Vino să-l saluți, strigă întoarsă spre coridor.

Riccardo Pelotti apăru cu o alunecare pe podea și cu expresia lui antipatică. Se opri pentru o secundă să-l privească pe Mattia și se uită după retardată. Apoi, ușurat, spuse salut. Mattia ridică punga cu cadoul sub nasul doamnei.

– Unde pun asta? întrebă.

– Ce e? întrebă Riccardo neîncrezător.

– Lego.

– Ah!

Riccardo apucă punga și dispăru din nou pe coridor.

– Du-te cu el, spuse doamna împingându-l pe Mattia. Petrecerea e acolo.

Livingul casei Pelotti era încadrat cu ghirlande din balonașe. Pe o masă acoperită cu hârtie roșie erau castroane cu popcorn și chipsuri, o tigaie cu pizza tăiată în felii pătrate și un rând de sticle, încă nedesfăcute, cu băuturi răcoritoare de diferite culori. Câțiva dintre colegii lui Mattia ajunseseră deja și stăteau în picioare în mijlocul camerei, străjuind masa.

Mattia făcu câțiva pași spre ceilalți și apoi se opri la mică distanță de ei, ca un satelit care nu vrea să ocupe prea mult spațiu în cer. Nimeni nu-l băgă în seamă.

Când camera se umplu de copii, un băiat la vreo douăzeci de ani, cu un nas de plastic roșu și o pălărie de clovn, îi puse să se joace baba-oarba

și coada măgarului, jocul acela în care ești legat la ochi și trebuie să lipești coada unui măgar desenat pe o foaie. Mattia câștigă premiul întâi care consta într-un pumn în plus de bomboane, dar numai pentru că văzuse pe sub legătură. Toți îi strigau huo! ai trișat, în timp ce, foarte rușinat, își băga dulciurile în buzunar.

Apoi, când afară era deja întuneric, băiatul îmbrăcat ca un clovn stinse luminile, îi puse pe toți să se așeze în cerc și începu să spună o poveste de groază. Ținea o lanternă aprinsă sub bărbie.

Mattia se gândi că povestea nu era chiar atât de înfricoșătoare, dar fața luminată în acel mod, da. Lumina proiectată de jos o făcea roșie și dezvăluia niște umbre înspăimântătoare. Mattia privi pe fereastră ca să nu se mai uite la clovn și își amin-ti de Michela. De fapt, nu uitase de ea nici o clipă, dar pentru prima oară și-o imagină singură printre copaci, așteptându-l, în timp ce își freca fața cu mănușile albe ca să se încălzească puțin.

Se ridică în picioare exact când mama lui Riccardo intra în camera întunecată cu un tort plin cu lumânările aprinse și toți începură să aplaude, atât pentru poveste, cât și pentru tort.

– Eu trebuie să plec, îi spuse, fără măcar să-i dea timpul să așeze tortul pe masă.

– Chiar acum? Am adus tortul.

– Da, acum. Trebuie să plec.

Mama lui Riccardo îl privea pe deasupra lumânărelelor. Și fața ei, luminată astfel, era plină de umbre amenințătoare. Ceilalți invitați tăcură.

– Bine, spuse doamna nesigură. Ricky, condu-l pe prietenul tău la ușă.

– Dar trebuie să sting lumânărelele, protestă sărbătoritul.

– Fă cum îți spun, îi ordonă mama, fără să înceteze să-l privească pe Mattia.

– Ce enervant ești, Mattia!

Cineva râse. Mattia îl urmă pe Riccardo până la ușă, de sub un teanc de haine și-o luă pe a lui și îi spuse mulțumesc și pa. Acela nu-i răspunse nimic și închise ușa în urma lui, ca să se întoarcă în fugă la tortul lui.

Din curtea casei lui Riccardo, Mattia se întoarse o clipă spre fereastra luminată. Țipetele colegilor lui treceau prin ferestre și îi ajungeau, atenuate, la urechi, ca șușoteala liniștitoare a televizorului din salon când, seara, mama îi expedia pe el și pe Michela la culcare. Portița se închise în spatele lui cu un pocnet metalic, iar el începu să alerge.

Intră în parc și, după vreo zece pași, lumina lămpilor de pe stradă nu mai era suficientă ca să distingă cărăruia de pietriș. Ramurile goale ale copacilor lângă care o lăsase pe Michela erau doar niște zgârieturi ceva mai închise pe cer. Văzându-i de departe, Mattia avu certitudinea, clară și inexplicabilă, că sora lui nu mai era acolo.

Se opri la câțiva metri de banca unde Michela se așezase cu câteva ore în urmă, ocupată să-și strice paltonul. Rămase nemișcat, ascultând, până când îi trecu gâfâiala, ca și cum, dintr-un moment în altul, sora lui trebuia să se ivească din spatele

unui copac făcând cu-cu și apoi să alerge spre el, zburătăcind cu mersul ei strâmb.

Mattia strigă Michi și se sperie de propria voce. Repetă mai încet. Se apropie de mesele de lemn și puse o mână pe locul în care se așezase Michela. Era rece la fel ca tot restul.

S-o fi plictisit și s-o fi dus acasă, se gândi.

Dar nici nu știe strada. Și apoi, nu poate să traverseze singură.

Mattia privi parcul care se pierdea în întunericul din fața lui. Nu știa nici măcar unde se termina. Se gândi că nu voia să înainteze și că nu avea de ales.

Mergea în vârful picioarelor astfel încât să nu-i scârțâie frunzele sub tălpi, întorcând capul dintr-o parte în alta, cu speranța să o zărească pe Michela ghemuită în spatele unui copac, pândind vreun scarabeu sau cine știe ce.

Intră în incinta locului de joacă. Încercă să-și aducă aminte culorile pe care le avea toboganul în lumina după-amiezii de duminică, atunci când mama ceda în fața țipetelor Michelei și o ducea să se dea de câteva ori, chiar dacă era deja prea mare pentru tobogan.

Merse de-a lungul gardului viu până la băile publice, dar nu avu curajul să intre. Regăsi drumul care, în acel loc al parcului, era numai o fâșie subțire de pământ bătucită de acel du-te-vino al familiilor ieșite la plimbare. Merse vreo zece minute bune, până nu mai știu unde se afla. Atunci îi veni să plângă și să tușească în același timp.

– Ești chiar o proastă, Michi, spuse cu jumătate de voce. O proastă retardată. Ți-a explicat de-o mie de ori mama că, atunci când te pierzi, trebuie să rămâi acolo unde ești... Dar tu nu înțelegi niciodată nimic... Absolut nimic.

Urcă un povârniș lin și se trezi în fața râului care tăia parcul în două. Tatăl lui îi spusese numele de o mulțime de ori, dar Mattia nu reuși să și-l amintească. Apa reflecta slab lumina captată de cine știe unde și o făcea să tremure în ochii lui umezi.

Se apropie de malul râului și simți că Michela trebuia să fie aproape. Apa îi plăcea. Mama povestea mereu că, atunci când erau mici, le făcea baie împreună și că Michi urla ca o nebună pentru că nu voia să iasă, chiar și după ce apa se răcea. Într-o duminică, tatăl lui îi dusese pe mal, poate chiar în acel loc, și îl învățase cum să arunce cu pietre plate ca să le facă să salte pe suprafața apei. În timp ce-i explica să folosească mai bine încheietura, pentru că de acolo controlai rotația, Michela se aplecase în față și reușise să alunece în apă până la talie, înainte ca tata să o prindă de un braț. Îi trăsese o palmă și ea începuse să scâncească și apoi se întorseseră toți trei acasă, tăcuți și cu fețele lungi.

Imaginea Michelei care se juca cu o crenguță ca să-și descompună propria reflexie în apă și aluneca apoi în față precum un sac de cartofi îi trecu prin minte cu violența unei descărcări electrice.

Se așează, obosit, la o jumătate de metru de mal. Se întoarse ca să privească în spatele lui și văzu întunericul care avea să mai dureze multe ore.

Începu să privească suprafața neagră și lucioasă a râului. Încercă, din nou, să-și amintească numele, dar nu reuși nici de data asta. Își băgă mâinile în pământul rece. Pe mal, umiditatea îl făcea mai moale. Găsi o bucată de sticlă, rămășița tăioasă a vreunei petreceri nocturne. Când și-o înfipse prima oară în mână, nu simți durere, poate că nici nu-și dădu seama. Apoi începu s-o răsucească în carne ca s-o împingă mai mult, fără să-și ia ochii de la apă. Aștepta ca, dintr-un moment în altul, Michela să se ivească la suprafață și, între timp, se întreba de ce unele lucruri se mențin la suprafața apei și altele nu.

Pe piele şi imediat în spate
(1991)

3

Oribilul vas de ceramică albă, decorat cu complicate împletituri de aur, care ocupa dintotdeauna un colț din baie, aparținea familiei Della Rocca de cinci generații, dar nu-i plăcea nimănui cu adevărat. De mai multe ori, Alice simțise impulsul să-l trântească jos și apoi să arunce minusculele și inestimabilele fragmente în tomberonul din fața vilei, alături de ambalajale Tetra Pak de piure, tampoanele folosite, în mod sigur nu de ea, și de blisterele goale ale anxioliticelor tatălui ei.

Alice își trecu un deget pe buza vasului și se gândi la cât era de rece, neted și curat. Soledad, guvernanta ecuadoriană, devenise tot mai meticuloasă, cu trecerea anilor, pentru că în casa Della Rocca se ținea seama de detalii. Când își făcuse apariția prima oară, Alice nu avea nici șase ani și o studia, suspicioasă, la adăpostul fustei mamei sale. Soledad se aplecase spre ea și o privise cu uimire. Ce păr frumos ai, îi spusese, pot să-l ating? Alice își mușcase limba ca să nu spună nu, însă Soledad îi ridicase un smoc castaniu ca o bucată de mătase și apoi îl lăsase să cadă la loc. Nu-i venea să creadă că exista păr atât de subțire.

Alice își ținu respirația în timp ce-și scotea maioul și nu putu face altceva decât să închidă ochii pentru o clipă.

Când îi redeschise, se văzu reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei și simți o plăcută dezamăgire. Răsuci în jos elasticul de la chiloți de câteva ori, astfel încât să ajungă puțin deasupra cicatricei, iar aceștia rămaseră suficient de întinși încât să lase puțin gol între margine și burtă, formând o punte între oasele bazinului. Nu reușea să-și strecoare arătătorul între abdomen și material, dar o înnebunea că putea să facă asta cu degetul mic.

Iată, trebuie să se ivească exact de aici, se gândi.

Un trandafiraș albastru, precum cel al Violei.

Alice se privi din profil, din dreapta, partea bună, cum era obișnuită să-și spună în gând. Își dădu tot părul în față și se gândi că astfel semăna cu o copilă îndrăcită. Încercă să-l prindă într-o coadă de cal și apoi într-o coadă mai sus, exact cum îl purta Viola, cea pe care o plăceau toți.

Nu mergea nici măcar așa.

Lăsă părul să-i cadă la loc pe spate și, cu un gest obișnuit, îl dădu după ureche. Puse mâinile pe chiuvetă și se împinse cu fața la câțiva centimetri de oglindă, atât de repede, că ochii îi păreau suprapuși într-unul singur, ca un terifiant ochi de ciclop. Cu respirația caldă făcu un halou pe sticlă, care îi acoperi o parte din față.

Chiar nu reușea să-și explice unde găseau Viola și prietenele ei acele priviri cu care se

plimbau de colo-colo, făcând ravagii printre băieți. Acele priviri crude și seducătoare, care puteau să hotărască dacă să te distrugă sau să te grațieze cu o singură, imperceptibilă ridicare a sprâncenelor.

Alice încercă să se arate provocatoare în oglindă, dar văzu numai o fată stângace, care își agita umerii fără grație și care părea că se mișcă sub efectul unui anestezic.

Era convinsă că adevărata ei problemă erau obrajii, prea umflați și rumeni. Îi sufocau ochii, iar ea își dorea să-i țâșnească afară din orbite și să se înfigă, asemena unor schije ascuțite, în stomacul băieților cu care își intersecta privirea. Își dorea ca privirea ei să nu cruțe pe nimeni, să lase un semn de neuitat.

În schimb, continua să slăbească doar la burtă, fund și sâni, în timp ce obrajii rămâneau acolo, ca două pernițe rotunde de copil. Cineva bătu la ușa băii.

– Ali, e gata, răsună vocea odioasă a tatălui ei prin geamul translucid.

Alice nu răspunse și-și supse obrajii ca să vadă dacă ar fi fost mai bine așa.

– Ali, ești? o strigă tatăl ei.

Cu buzele țuguiate, Alice își sărută propria reflexie. Cu limba își atinse ușor propria limbă pe răceala oglinzii. Închise ochii și, ca în sărutările adevărate, își legănă capul, cu prea multă regularitate ca să pară credibil. Sărutul pe care și-l dorea cu adevărat nu-l găsise încă pe gura nimănui.

Davide Poirino fusese primul care folosise limba, în clasa a treia, din cauza unui pariu pierdut. Și-o rotise mecanic, de trei ori, în jurul limbii lui Alice, în sensul acelor de ceasornic și apoi se întorsese spre prietenii săi și spusese OK? ... Ei izbucniseră în râs și cineva zisese ai sărutat-o pe șchioapă, dar Alice era oricum bucuroasă, pentru că dăduse primul sărut, iar Davide nu era rău deloc.

Apoi mai fuseseră și alții. Vărul ei, Walter, la petrecerea bunicii, și un prieten al lui Davide, al cărui nume nici măcar nu-l știa, care, în secret, o rugase să-l lase și pe el să încerce. Într-un colț retras din curtea școlii, stătuseră cu buzele lipite câteva minute, fără ca nici unul să aibă curajul să miște vreun mușchi. Odată dezlipiți, el spusese mulțumesc și se îndepărtase cu capul sus și cu pasul molatec al unui om în toată firea.

Acum rămăsese în urmă. Colegele ei vorbeau despre poziții, despre sărutări care lasă semne, despre cum să folosească degetele și dacă era mai bine cu sau fără prezervativ, în timp ce Alice mai simțea pe buze amintirea fadă a unui sărut pe gură din clasa a treia.

– Ali? Mă auzi? strigă mai tare tatăl ei.

– Ce enervant! Sigur că te aud, răspunse Alice sâcâită, pe un ton care abia se auzea de afară.

– E gata cina, repetă tatăl.

– Am înțeles, la naiba! spuse Alice. Apoi, cu voce scăzută, adăugă pisălogule.

Soledad știa că Alice arunca mâncarea. La început, când Alice lăsa mâncarea în farfurie, îi

spunea *mi amorcito,* mănâncă tot, că în țara mea copiii mor de foame. Într-o seară, Alice o privise fix în ochi, furioasă.

– Chiar dacă eu mă îndop până mi se face rău, copiii din țara ta în mod sigur nu vor înceta să moară de foame, spusese.

Astfel că Soledad nu-i mai zicea nimic, dar îi punea tot mai puțină mâncare în farfurie. Oricum, nu era nici o diferență. Alice era în stare să cântărească alimentele cu privirea și să selecționeze mereu cele trei sute de calorii pentru cină. Se descotorosea cumva de rest.

Mânca ținând mâna dreaptă pe șervet. În fața farfuriei își așeza paharul de vin, care era mereu plin, dar pe care nu-l bea niciodată, și cel de apă, așa încât să formeze o baricadă de sticlă. Apoi, în timpul cinei, așeza strategic și recipientele pentru sare și ulei. Aștepta ca părinții ei să nu fie atenți, fiecare absorbit de obositorul mecanism al mestecării. Atunci, cu grijă, împingea mâncarea, deja mărunțită, din farfurie în șervete.

Pe parcursul unei cine făcea să dispară cel puțin trei șervete pline în buzunarele salopetei. Înainte să se spele pe dinți, le golea în vasul de toaletă și privea toate bucățile de mâncare rotindu-se spre scurgere. Cu satisfacție, își trecea o mână peste stomac și-l simțea gol și curat ca un vas de cristal.

– Sol, la naiba, ai pus din nou smântână în sos, se plânse mama ei guvernantei. De câte ori trebuie să-ți repet că nu o diger?

Mama lui Alice împinse cu dezgust farfuria în față.

Alice apăruse la masă cu un prosop în formă de turban pe cap, ca să justifice cu un duș nefăcut tot timpul pe care-l petrecuse închisă în baie.

Se gândise mult timp dacă să aducă vorba sau nu. Dar oricum ar fi făcut-o. Și-l dorea prea mult.

– Aș vrea să-mi fac un tatuaj pe burtă, începu.

Tatăl ei îndepărtă de buze paharul din care bea.

– Poftim?

– Ai înțeles, zise Alice, sfidându-l imediat cu privirea. Vreau să-mi fac un tatuaj.

Tatăl lui Alice își trecu șervetul peste buze și pe la ochi, ca și cum ar fi șters o imagine urâtă care-i trecuse prin minte. Apoi îl împături cu grijă și îl reașeză pe genunchi. Luă din nou furculița în mână, încercând să-și arate toată stăpânirea enervantă de sine.

– Habar n-am cum îți vin în minte unele lucruri, spuse.

– Și ce-ai vrea să-ți tatuezi? Să auzim, interveni mama, cu chipul indispus, în mod sigur mai mult din cauza smântânii din sos, decât de rugămintea fiicei ei.

– Un trandafir. Mic. Cum are Viola.

– Și, mă rog, cine e Viola? întrebă tatăl, cu o notă ironică ușor prea accentuată.

Alice dădu din cap, privi spre mijlocul mesei și se simți neînsemnată.

– Viola e o colegă de clasă de-a ei, răspunse Fernanda cu un efort evident. A vorbit despre ea de vreun milion de ori, ce naiba! Chiar se vede că nu ești atent.

Avocatul Della Rocca se uită arogant la soția lui, ca și cum ar fi spus nu ai fost întrebată.

– Scuzați-mă, dar nu cred că sunt foarte interesat de ce își desenează colegele de clasă ale lui Alice pe ele, rosti în cele din urmă. În orice caz, tu nu-ți faci nici un tatuaj.

Alice împinse în șervet o altă furculiță de spaghete.

– Oricum, nu-mi poți interzice, ezită Alice, continuând să fixeze centrul gol al mesei.

Vocea îi fu știrbită de un semn de nesiguranță.

– Ai putea să repeți? întrebă tatăl ei, fără să-și schimbe volumul și calmul vocii. Ai putea să repeți? rosti mai lent.

– Am zis că oricum nu poți să-mi interzici, spuse Alice, ridicând ochii, dar nereușind să susțină privirea profundă și înghețată a tatălui ei mai mult de jumătate de secundă.

– Chiar crezi asta? După câte știu eu, tu ai cincisprezece ani și asta te supune deciziilor părinților tăi pentru, calculul e foarte simplu, încă trei ani, explică avocatul. La sfârșitul acestei perioade vei fi liberă, să spunem așa, să-ți împodobești pielea cu flori, cranii sau orice altceva.

Avocatul zâmbi spre farfurie și bagă în gură furculița cu spaghete răsucite bine.

Urmă o lungă tăcere. Alice își trecea degetul mare și arătătorul de-a lungul marginii șervetului. Mama ei, nemulțumită de propria cină, ronțăia o grisină și rătăcea cu privirea prin sufragerie. Tatăl ei se prefăcea că mănâncă cu multă plăcere. Mesteca făcând mișcări circulare cu maxilarul și, la primele două mișcări ale fiecărei înghițituri, ținea ochii închiși, în extaz.

Alice alese să-l lovească și mai tare, pentru că într-adevăr îl detesta, pentru că văzându-l mâncând în acel mod o făcea să-și simtă rigid și piciorul sănătos.

– Pe tine nu te interesează deloc că pe mine nu mă place nimeni, spuse. Că nu mă va plăcea nimeni niciodată.

Tatăl ei o privi întrebător, apoi se întoarse la mâncarea lui, ca și cum n-ar fi auzit nimic.

– Nu te interesează că m-ai distrus pentru totdeauna, continuă Alice.

Avocatul Della Rocca rămase cu furculița în aer. Își privi fiica, tulburat, câteva secunde.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, spuse cu vocea puțin tremurândă.

– Ba înțelegi foarte bine, zise Alice. Știi că e numai vina ta că eu voi fi așa pentru totdeauna.

Tatăl lui Alice sprijini furculița pe marginea farfuriei. Cu o mână își acoperi ochii, ca și cum se gândea adânc la ceva. Apoi se ridică și ieși din cameră. Pașii lui grei răsunară pe marmura lucioasă a coridorului.

Fernanda spuse oh, Alice, fără compasiune sau reproș, doar dând din cap resemnată. Apoi își urmă soțul în cealaltă cameră.

Alice continuă să se uite fix în farfuria plină aproape două minute, în timp ce Soledad strângea masa, tăcută ca o umbră. Apoi își vârî în buzunar șervetul plin și se închise în baie.

4

Pietro Balossino renunțase de multă vreme să mai încerce pătrunderea în universul ermetic al fiului său. Când, din greșeală, privirea îi cădea pe brațele devastate de cicatrice, se gândea din nou la nopțile fără somn petrecute cotrobăind prin casă în căutarea obiectelor tăioase rămase la îndemână, nopțile în care Adele, îndopată cu sedative, dormea pe canapea cu gura deschisă, pentru că nu mai voia să împartă patul cu el. Nopțile în care viitorul părea să sosească numai spre dimineață, iar el număra orele, pe toate, ascultând bătăile clopotelor din depărtare.

Convingerea că într-o dimineață avea să-și găsească fiul cu fața în jos peste o pernă îmbibată în sânge se întipărisese atât de adânc în mintea lui, că, treptat, se obișnuise deja să se gândească că Mattia nu mai exista, chiar și acum când stătea în mașină alături de el.

Îl ducea la noua școală. Afară ploua, dar ploaia era atât de fină, că nu făcea zgomot.

Cu câteva săptămâni înainte, directoarea liceului științific E. M. îi convocase, în biroul ei, pe el și pe Adele, ca să „le prezinte o situație“,

cum îi scrisese în caietul lui Mattia. În momentul întâlnirii, o luase pe departe, oprindu-se mult timp asupra temperamentului sensibil al băiatului, asupra extraordinarei lui inteligențe și asupra neclintitei lui medii de nouă la toate materiile.

Domnul Balossino pretinsese ca fiul lui să fie prezent la discuție, din motive de corectitudine, care, în mod sigur, îl interesau numai pe el. Mattia se așezase lângă părinți și nu-și ridicase ochii de pe genunchi nici o clipă. Strângând pumnii, reușise să facă să sângereze superficial mâna stângă. Cu două zile înainte, Adele, într-un moment de neatenție, îi verificase numai unghiile de la cealaltă mână.

Mattia asculta cuvintele directoarei de parcă nu vorbea într-adevăr despre el și își aminti de acea întâmplare, în clasa a cincea, când profesoara Rita, după cinci zile la rând de când el nu scosese nici un cuvânt, îl pusese să se așeze în mijlocul sălii, cu toți ceilalți în jurul lui, în cerc. Profesoara începuse să spună că în mod sigur Mattia avea o problemă despre care nu voia să vorbească nimănui. Că Mattia era un copil foarte inteligent, poate prea inteligent pentru vârsta lui. Apoi îi invitase pe colegi să-i stea aproape, să-l facă să vorbească, să-l facă să înțeleagă că erau prietenii lui. Mattia își privea picioarele, iar când profesoara îl întrebase dacă voia să spună ceva, în sfârșit vorbise și întrebase dacă putea să se întoarcă la locul lui.

Odată terminate elogiile, directoarea trăsese concluziile și domnul Balossino înțelese, dar abia după câteva ore, că toți profesorii lui Mattia exprimaseră un disconfort aparte, un sentiment aproape impalpabil de nepotrivire în legătură cu băiatul acesta foarte dotat, care părea că nu vrea să stabilească relații cu nimeni dintre cei de vârsta lui.

Directoarea făcuse o pauză. Se sprijinise de spătarul fotoliului ei comod și deschisese un dosar în care nu trebuia să citească nimic. Apoi îl închisese, amintindu-și dintr-odată că mai erau și alte persoane în biroul ei. Folosind cuvinte atent studiate, le sugerase soților Balossino că poate liceul E. M. nu era în stare să răspundă pe deplin exigențelor fiului lor.

Când, la cină, tatăl lui Mattia îl întrebase dacă voia într-adevăr să se mute la altă școală, el răspunsese ridicând din umeri și apoi începuse să observe reflectarea orbitoare a neonului pe cuțitul cu care ar fi trebuit să taie carnea.

– Nu plouă cu adevărat pieziș, spuse Mattia, privind pe fereastră și smulgându-și tatăl din gândurile lui.

– Ce? zise Pietro, clătinând din cap instinctiv.

– Afară nu e vânt. Altfel s-ar mișca și frunzele copacilor, continuă Mattia.

Tatăl lui făcu eforturi să urmărească raționamentul. În realitate, nu-l interesa deloc și bănuia că era numai o altă ciudățenie de-a băiatului.

– Deci? întrebă.

– Pe fereastră picăturile cad oblic, dar e numai un efect al mișcării noastre. Măsurând unghiul în funcție de verticală, cineva ar putea chiar să calculeze viteza cu care cad.

Mattia urmări cu degetul traiectoria unei picături. Se apropie cu fața de parbriz și suflă spre el. Apoi, cu arătătorul, trasă o linie în condens.

– Nu respira pe geam, că rămân urme, îl certă tatăl lui.

Mattia păru că nu a auzit.

– Dacă nu am vedea nimic în afara mașinii, dacă n-am ști că ne mișcăm, nu ar exista nici un mod de a înțelege dacă e din cauza picăturilor sau din cauza noastră, zise Mattia.

– Pentru ce? îl întrebă tatăl, pierdut și puțin iritat.

– Că vin în jos atât de pieziș.

Pietro Balossino dădu din cap serios, fără să înțeleagă. Ajunseseră. Opri motorul și trase frâna de mână. Mattia deschise portiera și un vânticel proaspăt pătrunse în habitaclu.

– Mă întorc să te iau la ora unu, spuse Pietro.

Mattia confirmă cu o mișcare din cap. Domnul Balossino se întinse puțin în față ca să-l pupe, însă centura îl împiedică. Se sprijini din nou de spătar și-și privi fiul coborând și închizând portiera în urma lui.

Noua școală era într-o frumoasă zonă rezidențială, pe colină. Clădirea fusese construită în

perioada fascistă și, în ciuda recentelor recondiționări, rămânea ca un ghimpe în coastă în mijlocul tuturor acelor vile somptuoase. Un paralelipiped de ciment alb, cu patru rânduri orizontale de ferestre echidistante și două scări de incendiu din fier vopsite în verde.

Mattia urcă cele două scări care duceau la intrare și rămase la distanță de toate grupulețele de copii care așteptau primul clopoțel, deși în afara adăpostului îl uda ploaia.

Odată intrat, căută panoul cu dispunerea sălilor, ca să nu ceară ajutor femeilor de serviciu.

Clasa a X-a F era la capătul coridorului de la primul etaj. Mattia respiră lung și intră. Așteptă la adăpostul peretelui, în fundul sălii, cu degetele mari agățate de bretelele rucsacului și privirea unuia care ar fi vrut să intre în pământ.

În timp ce se așezau la locurile lor, noile fețe îi aruncau, pe rând, ocheade neîncrezătoare. Nimeni nu-i zâmbi. Unii dintre băieți schimbară niște fraze la ureche și Mattia era sigur că vorbeau despre el.

Urmări locurile rămase libere și, când și cel de lângă o fată cu unghiile lăcuite cu roșu se ocupă, se simți ușurat. Profesoara intră în sală și Mattia alunecă în ultima bancă rămasă liberă, lângă fereastră.

– Ești noul elev? îl întrebă colegul lui de bancă, unul care avea aerul că e singur ca și el.

Mattia dădu din cap că da, fără să-l privească.

– Eu sunt Denis, se prezentă celălalt, întinzându-i mâna.

Mattia o strânse moale și spuse îmi pare bine.

– Bine ai venit, zise Denis.

5

Viola Bai era admirată şi temută, cu acelaşi entuziasm, de toate colegele sale, pentru frumuseţea ei stânjenitoare şi pentru că, la cincisprezece ani, cunoştea viaţa mai mult decât toate, sau, cel puţin, aşa lăsa să se vadă. Lunea dimineaţa, în timpul pauzei, fetele se adunau în jurul băncii ei şi, cu aviditate, ascultau rezumatul sfârşitului ei de săptămână. Cel mai adesea era vorba de o reformulare doctă a ceea ce Serena, sora Violei mai mare cu opt ani, îi povestise cu o zi înainte. Viola prezenta totul ca şi cum ea ar fi fost protagonista, dar ştia să îmbogăţească povestirea cu detalii sordide, adesea inventate de la început până la sfârşit, care în urechile prietenelor ei sunau misterios şi tulburător. Vorbea de un local sau de altul, fără să fi pus vreodată piciorul acolo, dar era în stare să descrie în amănunt iluminarea psihedelică sau să descrie zâmbetul maliţios al barmanului în timp ce îi turna un cuba libre.

În cea mai mare parte a cazurilor, cu barmanul ajungea în pat sau măcar în spatele localului, printre butoaiele cu bere şi lăzile cu votcă, unde

el o lua pe la spate şi cu o mână îi astupa gura ca să n-o lase să ţipe.

Viola Bai ştia cum să depene o poveste. Ştia că toată violenţa e închisă în precizia unui detaliu. Ştia să calculeze bine timpii, astfel încât clopoţelul să sune când barmanul se lupta cu fermoarul blugilor ei de firmă. În acel punct, publicul ei devotat se răspândea uşor, cu obrajii roşii de invidie şi indignare. Violei i se smulgea promisiunea să continue după ce se termină ora, dar era prea inteligentă ca să o şi facă. Reuşea mereu să scape de situaţie cu o grimasă a gurii ei perfecte, ca şi cum ce i se întâmplase nu însemna nimic. Era doar un alt detaliu al vieţii ei extraordinare şi ea era deja la o distanţă de câţiva ani-lumină faţă de ceilalţi.

Sexul îl încercase cu adevărat şi chiar şi câteva droguri ale căror nume îi plăcea să le înşire destul de des, dar fusese cu un singur băiat şi, mai ales, o singură dată. Se întâmplase la mare, iar el era un prieten al surorii ei, care în seara aceea fumase şi băuse prea mult ca să-şi dea seama că o fetiţă de treisprezece ani era prea tânără pentru anumite lucruri. Se culcase cu ea în grabă, pe stradă, la adăpostul unui tomberon. În timp ce se duceau, cu capetele plecate, spre ceilalţi, Viola îl luase de mână, dar el se desprinsese din strânsoare şi o întrebase ce faci? Îi ardeau obrajii, iar căldura care îi rămăsese între picioare o făcuse să se simtă singură. În zilele următoare, băiatul nu-i mai adresase nici un cuvânt şi Viola i se destăinuise

surorii sale care râsese de naivitatea ei și îi zisese fii serioasă, la ce te așteptai?

Publicul devotat Violei era compus din Giada Savarino, Federica Mazzoldi și Giulia Mirandi. Împreună formau un grup compact și nemilos, cele patru proaste, cum le spuneau unii băieți din școală. Viola le alesese una câte una și de la fiecare pretinsese un mic sacrificiu, pentru că trebuia să-i meriți prietenia. Era singura care decidea dacă erai înăuntrul sau în afara grupului și deciziile ei erau obscure și irevocabile.

Alice o observa pe Viola pe ascuns. Din locul ei, două rânduri de bănci mai încolo, se hrănea cu fraze trunchiate și frânturi din povestirile ei. Apoi seara, singură în cameră, se legăna cu ele.

Înainte de acea miercuri dimineață, Viola nu-i adresase niciodată nici un cuvânt. Era vorba de un fel de inițiere care fusese realizată așa cum trebuie. Nici una dintre fete nu știa cu certitudine dacă Viola improvizase sau dacă meditase îndelung la acea tortură. Dar toate au definit-o într-un glas absolut genială.

Alice detesta vestiarul. Colegele ei atât de perfecte întârziau cât mai mult posibil în chiloți și sutien ca să se facă invidiate cum trebuie de celelalte. Luau poziții nefirești și încordate, își sugeau burta și scoteau pieptul în afară. Pufăiau în fața oglinzii ciobite care ocupa unul dintre pereți. Spuneau uită-te aici, măsurând cu mâinile lărgimea bazinului, care nu avea cum să fie mai proporționat și mai seducător de atât.

Miercurea, Alice ieșea din casă cu pantalonii scurți pe sub blugi, ca să nu fie nevoită să se dezbrace. Celelalte o priveau cu răutate și suspiciune, închipuindu-și nenorocirea care trebuia să se ascundă sub acele haine. Ea își scotea tricoul întoarsă cu spatele, ca să nu i se vadă burta.

Își punea pantofii de sport și îi împingea pe ceilalți spre perete, ordonându-i paralel. Își împăturea blugii cu grijă. Hainele colegelor sale, în schimb, atârnau dezordonat de pe băncile de lemn și pantofii lor erau împrăștiați pe podea și întorși în sens invers, pentru că toate defilau desculțe.

– Alice, tu ești pofticioasă? o întrebă Viola.

Alice avu nevoie de câteva secunde ca să se convingă că Viola Bai stătea într-adevăr de vorbă cu ea. Era convinsă că e invizibilă pentru privirea ei. Trase de cele două extremități ale șireturilor, însă nodul i se desfăcu între degete.

– Eu? întrebă, privind în jurul ei, jenată.

– Nu sunt alte fete cu numele Alice, cred, îi răspunse Viola.

Celelalte râseră.

– Nu. Nu sunt așa pofticioasă.

Viola se ridică de pe bancă și se apropie de ea. Alice îi simți ochii minunați, tăiați la jumătate de umbra pe care bretonul o proiecta pe chip.

– Dar bomboanele îți plac, nu? continuă Viola, cu voce convingătoare.

– Da. Mă rog. Așa și așa.

Alice își mușcă buzele și își reproșă imediat acea nesiguranță cretină. Se lipi cu spatele osos

de perete. Un tremur îi traversă piciorul sănătos. Celălalt rămase inert, ca de obicei.

– Cum adică așa și așa? Tuturor le plac bomboanele. Nu-i așa fetelor?

Viola se adresă celor trei prietene fără să se întoarcă.

– Mmm. Tuturor, răspunseră, în ecou, celelalte.

Alice percepu o ciudată neliniște în ochii Federicăi Mazzoldi, care o fixa din fundul vestiarului.

– Da, de fapt îmi plac, se corectă.

Începea să-i fie frică, fără să știe încă ce o speria.

Mai demult, cele patru proaste o imobilizaseră pe Alessandra Mirano, cea care apoi fusese dată afară și ajunsese să facă școala de cosmeticiană, și o târâseră în vestiarul băieților. O închiseseră înăuntru și doi băieți și-o scoseseră în fața ei. De pe coridor, Alice auzise strigătele de incitare, amestecate cu chicotele celor patru persecutoare.

– Tocmai. Eram sigură de asta. Ai vrea o bomboană? întrebă Viola.

Alice se gândi.

Dacă răspund da, cine știe ce mă pun să mănânc.

Dacă spun nu, poate Viola se enervează și mă duce și pe mine în vestiarul băieților. Rămase tăcută ca o proastă.

– Deci? Nu e o întrebare atât de grea, râse de ea Viola.

Scoase din buzunar câteva bomboane gumate cu fructe.

– Voi, acolo în spate, de care vreți? întrebă.

Giulia Mirandi se apropie de Viola și privi în palma ei. Viola nu înceta să o privească fix pe Alice care își simțea propriul corp chircindu-se sub privirea ei, ca o foaie de ziar arzând în sobă.

– Sunt de portocale, zmeură, afine, căpșune și piersici, spuse Giulia.

Aruncă o privire rapidă și neliniștită spre Alice, fără să o vadă Viola.

– Eu vreau de zmeură, spuse Federica.

– Eu vreau de piersici, zise Giada.

Giulia le aruncă bomboanele și o desfăcu pe a ei de portocale. Și-o băgă în gură și apoi se dădu un pas înapoi ca să-i redea prim-planul Violei.

– Au rămas de afine și de căpșune. Deci, vrei sau nu?

Poate vrea doar să-mi dea o bomboană, se gândi Alice. Poate vor doar să vadă dacă mănânc sau nu.

E doar o bomboană.

– Eu prefer de căpșune, spuse încet.

– La naiba, era și preferata mea, zise Viola, mimând foarte prost părerea de rău. Dar ție ți-o dau cu plăcere.

Desfăcu bomboana de căpșune și lăsă ambalajul să cadă pe jos. Alice întinse mâna să o ia.

– Așteaptă o clipă, îi spuse Viola. Nu fi lacomă.

Se aplecă, ținând bomboana între primele două degete. O frecă de podeaua murdară a vestiarului. Mergând cu genunchii îndoiți, o trase după ea de-a lungul întregului perete din stânga lui Alice,

pe firul muchiei, unde jegul se strânsese în șomoioage de praf și păr.

Giada și Federica râdeau cu gura până la urechi. Giulia își mușca nervoasă buza. Celelalte fete înțeleseseră ce plutea în aer și ieșiseră, închizând ușa.

Ajunsă la capătul peretelui, Viola se apropie de chiuvetă, unde fetele se spălau la subraț și pe față după ora de sport. Cu bomboana adună mâzga albicioasă care acoperea partea interioară a scurgerii.

Se întoarse în fața lui Alice și îi puse acea scârboșenie sub nas.

– Uite, spuse. De căpșune, cum voiai tu.

Nu râdea. Avea aerul serios și hotărât al cuiva care face un lucru dureros, dar necesar.

Alice scutură din cap, voind să spună nu. Se lipi și mai tare de perete.

– Ce e? Acum n-o mai vrei? o întrebă Viola.

– Da, se băgă Federica. Ai cerut-o, acum trebuie s-o mănânci.

Alice înghiți în sec.

– Și dacă n-o mănânc? avu curajul să spună.

– Dacă n-o mănânci, accepți consecințele, răspunse Viola enigmatică.

– Ce consecințe?

– Consecințele nu le poți ști. Nu le poți ști niciodată.

Vor să mă ducă la băieți, se gândi Alice. Sau mă dezbracă și nu-mi mai dau hainele.

Tremurând, dar într-un mod aproape imperceptibil, întinse mâna spre cea a Violei, care lăsă să-i cadă bomboana respingătoare în palmă. O apropie încet de gură.

Celelalte amuțiseră și păreau că se gândesc n-o va face. Viola era impasibilă.

Alice puse ușor gelatina pe limbă și simți părul lipit deasupra uscându-i saliva. Mestecă doar de două ori și ceva îi trosni în dinți.

Nu vomita, se gândi. Nu trebuie să vomiți.

Înghiți un val de sucuri gastrice și apoi bomboana. O simți alunecând cu greu, ca o piatră, de-a lungul esofagului.

Neonul din tavan producea un bâzâit electric și vocile băieților în sală erau un amestec nedesluțit de strigăte și râsete. În subsoluri aerul era greu și ferestrele erau prea mici ca să-l lase să circule.

Viola o fixă pe Alice cu seriozitate. Clătină din cap. Fără să zâmbească, îi făcu un semn din cap care voia să spună acum putem să mergem. Apoi se întoarse și ieși din vestiar, trecând pe lângă celelalte trei fără să le arunce vreo privire.

6

Exista un lucru important pentru Denis pe care nu-l ştia nimeni. Ca să spunem tot adevărul, Denis se gândea că era singurul lucru care merita să fie cunoscut despre el şi de aceea nu-l spusese niciodată nimănui.

Secretul lui avea un nume teribil, care i se întindea ca o pânză de nailon peste toate gândurile şi nu le lăsa să respire. Stătea acolo, împovărându-i mintea, ca o condamnare sigură, cu care mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să facă socotelile.

Când avea zece ani şi profesorul lui de pian îi condusese degetele pe toată gama lui re major, apăsându-i cu palma caldă dosul mâinii, Denis îşi ţinuse respiraţia. Se aplecase puţin în faţă, ca să acopere profilul erecţiei care-i explodase în pantaloni. Toată viaţa se va gândi la acel moment ca la iubirea adevărată şi va explora, bâjbâind, fiecare unghi al existenţei lui, în căutarea unei călduri asemănătoare acelei atingeri.

De fiecare dată când amintiri ca aceasta îi invadau mintea, până în punctul de a-i face să transpire gâtul şi mâinile, Denis se închidea în baie şi se masturba cu sălbăticie, aşezat în sens

invers pe closet. Plăcerea dura doar un moment și iradia pe câțiva centimetri în jurul sexului său. Sentimentul de vină, în schimb, acela cădea peste el de sus, ca un duș cu apă murdară. I se strecura pe sub piele și se ducea să se cuibărească printre viscere, făcând să putrezească totul încet, ca infiltrațiile care macină zidurile caselor vechi.

În timpul orei de biologie, în laboratorul de la subsol, Denis îl observa pe Mattia secționând un mușchi de vacă, pentru a separa fibrele albe de cele roșii. Avea chef să-i mângâie mâinile. Voia să descopere dacă acel mugur stânjenitor de dorință care îi răsărise în cap se va topi ca untul, la simpla atingere a colegului de care se îndrăgostise.

Stăteau unul lângă altul. Amândoi țineau antebrațele sprijinite de masa de experimente. Un rând de pahare conice, pahare gradate și eprubete transparente îi separa de restul clasei și devia razele de lumină, deformând tot ce era dincolo de acea linie.

Mattia era absorbit de munca lui și nu își ridica se privirea de cel puțin un sfert de oră. Nu îi plăcea biologia, dar își îndeplinea sarcina cu aceeași rigoare dedicată tuturor disciplinelor. Materia organică, atât de violabilă și plină de imperfecțiuni, i se părea de neînțeles. Mirosul vital pe care acea bucată de carne moale se încăpățâna să-l emane nu suscita în el nimic altceva decât o ușoară scârbă.

Extrase cu o pensetă un fir alb subțire și îl puse pe lamelă. Își apropie ochii de microscop și ajustă

lentilele. Notă pe caietul de matematică fiecare detaliu și făcu o schiță cu imaginea mărită. Denis trase aer în piept. Apoi, ca într-o săritură în apă cu spatele, găsi curajul să vorbească.

– Matti, tu ai un secret? îl întrebă pe prietenul lui.

Mattia păru că nu l-a auzit, însă cuțitașul cu care tăia o altă secțiune de mușchi îi scăpă din mână și zăngăni pe planul metalic. Îl apucă din nou cu un gest lent.

Denis așteptă câteva secunde. Mattia era imobil și ținea cuțitul ridicat la câțiva centimetri de bucata de carne.

– Mie poți să-mi spui secretul tău, continuă Denis.

Acum, că trecuse dincolo, că făcuse un pas în intimitatea fascinantă a colegului său, fața îi pulsa din cauza neliniștii și nu avea nici o intenție să renunțe.

– Știi, și eu am unul, spuse.

Mattia tăie pe jumătate mușchiul cu o lovitură sigură, aproape dorind să ucidă ceva ce era deja mort.

– Eu n-am nici un secret, spuse cu voce joasă.

– Dacă tu mi-l zici pe-al tău, ți-l spun și eu pe al meu, insistă Denis.

Se apropie cu taburetul și Mattia se încordă vizibil. Privea fix bucățica de carne, fără nici o expresie.

– Trebuie să terminăm experimentul, spuse cu voce monotonă. Altfel nu putem completa fișa.

– Nu-mi pasă deloc de fișă, zise Denis. Spune-mi ce-ai pățit la mâini.

Mattia răsuflă de trei ori. În aer se agitau molecule foarte ușoare de etanol și câteva îi pătrundeau în nări. Le simți urcând ca o plăcută usturime de-a lungul septului, până la nivelul ochilor.

– Vrei într-adevăr să știi ce-am pățit la mâini? întrebă, întorcându-se spre Denis, dar privind borcanele de formol care stăteau aliniate în spatele lui, zeci de borcane, conținând fetuși și membre amputate de la diverse animale.

Denis dădu din cap, nerăbdător.

– Atunci privește aici, spuse Mattia.

Strânse cuțitul cu toate cele cinci degete. Apoi și-l vârî în golul dintre arătător și mijlociu și-l trase în jos, până la încheietură.

7

Joi, Viola o aşteptase în afara curţii. Alice tocmai trecea pe lângă ea, cu capul plecat, când Viola o oprise, trăgând-o de mânecă. O strigase pe nume şi ea tresărise. Imediat se gândise din nou la bomboană şi greaţa o ameţise. Când cele patru proaste te luau ca ţintă, nici că te mai lăsau. Aia de mate vrea să mă asculte, spusese Viola. Eu nu ştiu nimic şi n-am chef să intru. Alice o privise fără să înţeleagă. Nu părea ostilă, dar ea nu avea încredere. Încercase să se îndepărteze. Să mergem să facem o plimbare, continuase cealaltă. Eu şi cu tine? Da, eu şi cu tine. Alice privise în jur terorizată. Hai, mişcă-te, o îndemnase Viola, nu trebuie să ne vadă aici în faţă. Dar..., încercase Alice să se opună. Însă Viola nu o lăsase să continue, o trăsese şi mai tare de mânecă şi ea o urmase, şchiopătând, în fugă, până la staţia de autobuz.

Se aşezaseră una lângă alta. Alice se lipise de fereastră, ca să nu-i ia din spaţiu Violei şi se aştepta să se întâmple ceva dintr-un moment în altul, ceva groaznic. Viola, în schimb, era radioasă. Luase din geantă un ruj şi îşi dăduse cu el pe buze. Apoi o întrebase vrei şi tu? Alice clătinase

din cap că nu. Școala se îndepărta, în spatele lor. Tata mă omoară, șoptise. Picioarele îi tremurau. Viola oftase. Ei, haide, dă-mi să văd carnetul cu absențe. Uitându-se la semnătura tatălui lui Alice, spusese e foarte ușoară, ți-o fac eu. Apoi îi arătase carnetul ei. Îi arătase ce semnături falsificase, de fiecare dată când nu avusese chef să intre în clasă. Oricum, la prima oră de mâine e Follini, spusese, aia nu ne vede.

Viola începuse să vorbească despre școală, despre faptul că n-o interesa deloc matematica, pentru că oricum avea să facă Dreptul. Alice se chinuia să o asculte. Se gândea la ziua precedentă, la vestiar și nu reușea să dea un nume acelei mărturisiri neașteptate.

Coborâseră în piață și începuseră să meargă pe sub porticuri. Viola intrase într-un magazin de haine cu vitrinele fluorescente în care Alice nu pusese niciodată piciorul. Se comporta ca și cum ar fi fost prietene de-o viață. Insistase să probeze haine, le alesese ea pe toate. O întrebase pe Alice ce număr și ea se rușinase să spună că poartă 38. Vânzătoarele le priveau suspicios, dar Violei nu-i păsa. Se schimbaseră în aceeași cabină și, pe ascuns, Alice își comparase propriul corp cu cel al prietenei. Nu cumpăraseră nimic până la urmă.

Intraseră într-un bar și Viola comandase două cafele, fără să o întrebe pe Alice ce voia. Ea era uluită, nu înțelegea nimic, dar o fericire nouă și neașteptată își făcea loc în mintea ei. Încet, uitase de tatăl ei și de școală. Stătea într-un bar cu Viola

Bai și acel timp părea numai al lor. Viola fumase trei țigări și voise ca Alice să încerce și ea una. Râdea, cu dantura ei perfectă, de fiecare dată când noua ei prietenă începea, ca o amatoare, să tușească. Îi pusese câteva întrebări în legătură cu băieții pe care nu-i avusese și cu sărutările pe care nu le dăduse. Alice răspunsese lăsând privirea în jos. Vrei să mă faci să cred că nu ai avut nici un prieten? Niciodată niciodată niciodată? Alice clătinase din cap. E imposibil. E o tragedie, exagerase Viola. Trebuie să facem neapărat ceva. Doar nu vrei să mori virgină!

Astfel, în ziua următoare, în pauza de la ora zece, dăduseră o tură prin școală, în căutarea unui băiat pentru Alice. Viola scăpase de Giada și de celelalte, spunând noi avem ceva de făcut și fetele o priviseră ieșind din clasă de mână cu noua ei prietenă.

Plănuise deja totul. Avea să se întâmple la petrecerea de ziua ei, sâmbăta următoare. Trebuia doar să-l găsească pe cel potrivit. Trecând pe coridor, arătase spre unul sau altul, îi spunea lui Alice uită-te la fundul lui, nu e rău deloc, în mod sigur se pricepe.

Ea zâmbea nervos și nu știa la care să se hotărască. În mintea ei se decupa cu o claritate neliniștitoare momentul în care un băiat i-ar fi băgat mâinile pe sub tricou. În care un băiat ar fi descoperit că, sub acele haine care îi veneau așa de bine, erau numai grăsimi și piele flască.

Acum se sprijineau de balustrada scării de incendiu, la etajul al doilea, și se uitau la băieții care jucau fotbal în curte, cu o minge galbenă care părea cam dezumflată.

– Dar Trivero? o întrebă Viola.

– Nu știu cine e.

– Cum nu știi cine e? E în ultimul an. Mergea la canotaj cu sora mea. Se spun lucruri interesante despre el.

– Ce se spune?

Viola făcu un gest cu mâna care arăta lungimea și apoi râse cu zgomot, bucurându-se de efectul derutant al aluziilor ei. Alice simți o văpaie de rușine urcându-i spre față, odată cu certitudinea minunată că singurătatea ei chiar se terminase.

Coborâră la parter și trecură prin fața automatelor de snackuri și băuturi. Elevii formau o coadă haotică și unii făceau să sune monedele în buzunarele de la blugi.

– În fine, trebuie să te hotărăști, spuse Viola.

Alice se roti în jurul ei. Privi dezorientată.

– Cel de acolo mi se pare drăguț, spuse, arătând doi băieți care stăteau deoparte, lângă fereastră.

Erau în picioare, unul lângă altul, dar nici nu-și vorbeau, nici nu se priveau.

– Cine? o întrebă Viola. Cel cu bandajul sau celălalt?

– Cel cu bandajul.

Viola se uită fix la ea. Ochii ei scânteietori se măriseră ca două oceane.

– Ești nebună, spuse. Știi ce a făcut ăla?

Alice clătină din cap în semn că nu.

– Ăla și-a înfipt un cuțit în mână dinadins. Aici, la școală.

Alice ridică din umeri.

– Mie mi se pare interesant, spuse.

– Interesant? E un psihopat. Cu unul ca ăsta te trezești într-un congelator, tăiată în bucăți.

Alice zâmbi, dar continuă să-l privească pe băiatul cu mâna bandajată. Era ceva în modul cum își ținea capul în jos care o făcea să-și dorească să se apropie de el, să-i ridice bărbia și să-i spună priveşte-mă, sunt aici.

– Ești sigură? o întrebă Viola.

– Da, zise Alice.

Viola ridică din umeri.

– Atunci, să mergem, spuse.

O luă pe Alice de mână și o târî spre cei doi băieți de lângă fereastră.

8

Mattia privea afară, prin geamurile opace ale holului de intrare. Era o zi luminoasă, o primăvară timpurie de la începutul lui martie. Vântul tare, care în timpul nopții curățase aerul, părea să mături și timpul, făcându-l să se scurgă mai repede. Numărând acoperișurile caselor pe care reușea să le vadă din acel punct, Mattia încerca să estimeze la ce distanță se afla orizontul.

Denis era lângă el și, pe ascuns, îl privea, încercând să-i ghicească gândurile. Nu vorbiseră despre ce se întâmplase în laboratorul de biologie. Vorbeau puțin, dar petreceau timpul împreună, fiecare concentrat pe propriul abis și în siguranță lângă celălalt care-i era aproape, fără să fie nevoie de multe cuvinte.

– Salut, auzi Mattia, prea aproape de el.

În geam, văzu imaginea reflectată a două fete care stăteau în picioare în spatele lui, ținându-se de mână. Se întoarse.

Denis îl privi întrebător. Cele două fete păreau că așteaptă ceva.

– Salut, spuse Mattia ușor.

Lăsă capul în jos, ca să se apere de privirea pătrunzătoare a uneia din cele două.

– Eu sunt Viola și ea e Alice, continuă tocmai aceea. Suntem în clasa a X-a B.

Mattia încuviință din cap. Denis ținea gura deschisă. Nici unul nu spuse nimic.

– Ei, bine? îndrăzni Viola. Voi nu vă prezentați?

Mattia își spuse numele cu voce joasă, ca și cum și-l amintea și lui însuși. Îi întinse moale mâna Violei, pe cea fără bandaj, și ea i-o strânse cu putere. Cealaltă fată abia i-o atinse și zâmbi privind în altă parte.

Denis se prezentă după el, la fel de caraghios.

– Voiam să vă invităm la ziua mea de naștere, de sâmbătă în două săptămâni, spuse Viola.

Denis căută din nou privirea lui Mattia, dar el răspunse fixând zâmbetul abia schițat și timid al lui Alice. Se gândi că buzele ei erau atât de netede și de subțiri, încât gura părea trasată cu un bisturiu ascuțit.

– De ce? întrebă.

Viola îl privi ciudat și apoi se întoarse spre Alice, cu o expresie care însemna îți spusesem că e nebun.

– Cum adică de ce? Pentru că, evident, vrem să vă invităm.

– Nu, mulțumesc, zise Mattia. Nu pot veni.

Denis, ușurat, se grăbi să spună nici eu.

Viola nu-l băgă în seamă și se concentră asupra băiatului cu bandaj.

– A, nu? Și cine știe ce ai de făcut sâmbătă seara, îl provocă. Trebuie să joci videogame-uri cu prietenul tău? Sau te gândeai să-ți tai venele încă o dată?

Viola simți un fior de groază și excitare pronunțând ultimele cuvinte. Alice îi strânse mâna mai tare ca semn să se oprească.

Mattia se gândi că uitase numărul de acoperișuri și că n-ar fi reușit să le numere de la început înainte să sune clopoțelul.

– Nu-mi plac petrecerile, explică.

Viola se chinui să râdă câteva secunde, cu o serie de hi-hi-uri ascuțite și tăioase.

– Tu chiar ești ciudat, râse de el. Tuturor le plac petrecerile.

Pe urmă își lovi de două ori cu arătătorul tâmpla dreaptă.

Alice îi dăduse drumul la mână și pe a ei o ținea pe burtă, inconștient.

– Mie nu-mi plac, repetă Mattia pe un ton sever.

Viola îl privi sfidător și el îi susținu privirea, inexpresiv. Alice făcuse un pas înapoi. Viola deschise gura ca să răspundă ceva, dar clopoțelul sună exact la timp. Mattia se întoarse și se îndreptă hotărât spre trepte, ca și cum pentru el discuția se terminase. Denis îl urmă.

9

De când începuse să muncească pentru familia Della Rocca, Soledad Galienas greșise o singură dată. Se întâmplase cu patru ani în urmă, într-o seară în care ploua și soții Della Rocca erau la cină, la niște prieteni.

În dulapul lui Soledad erau numai haine negre, inclusiv lenjeria. Povestise de atâtea ori despre moartea soțului ei într-un accident la locul de muncă, încât uneori era convinsă și ea de asta. Și-l închipuia în picioare pe o schelă, la douăzeci de metri deasupra pământului, cu țigara în mână, în timp ce nivela un strat de tencuială peste care să pună un alt strat de cărămizi. Îl vedea împiedicându-se într-o unealtă lăsată pe jos sau într-o funie răsucită, cea cu care trebuia să se lege și pe care, în schimb, o azvârlise deoparte pentru că legătura de siguranță era pentru începători. Și-l închipuia clătinându-se pe scândurile de lemn și apoi prăbușindu-se fără un strigăt. Imaginea se lărgea ca să-l încadreze pe soțul ei care cădea, un punctișor închis la culoare agitându-și mâinile spre cerul alb. Apoi amintirea ei artificială se termina cu o viziune de sus: corpul

soțului strivit pe pământul prăfuit al șantierului. Mort și bidimensional. Cu ochii încă deschiși și o pată de sânge închisă la culoare care se lărgea sub spinarea sa.

Să se gândească așa la el îi dădea un fior plăcut de neliniște între gât și nas și, dacă putea să zăbovească suficient, reușea să stoarcă din ochi câteva lacrimi care erau numai pentru ea.

Adevărul era că soțul ei plecase. O părăsise într-o dimineață oarecare, probabil ca să-și refacă viața cu una pe care ea nici măcar n-o cunoștea. Nu mai aflase nimic despre el. Când sosise în Italia, inventase povestea cu văduvia ca să aibă un trecut de povestit, pentru că despre adevăratul ei trecut nu era nimic de spus. Hainele negre și gândul că toți ceilalți puteau să vadă în ochii ei urmele unei tragedii, ale unei dureri niciodată alinate, îi dădeau siguranță. Purta doliul cu demnitate și, până în acea seară, nu trădase niciodată memoria soțului ei mort.

Sâmbăta se ducea la slujba de la ora șase, ca să se întoarcă la timp pentru cină. Ernesto o curta de câteva săptămâni. După slujbă, o aștepta în fața bisericii și, întotdeauna cu aceeași ceremonie precisă, se oferea să o conducă acasă. Soledad se strângea în haina ei neagră, dar până la urmă era de acord. El îi povestea despre vremea când lucra la poștă și despre cât era acum seara de lungă, în casă, de unul singur, cu atâția ani în spate și tot atâtea iluzii cu care să încheie socotelile. Ernesto

era mai în vârstă decât Soledad, iar pe soția lui, cancerul de pancreas i-o luase de-adevăratelea.

Mergeau braț la braț, cu demnitate. În acea seară, Ernesto o primise sub umbrela lui și se udase pe cap și pe palton ca să o protejeze mai bine. Îi făcuse complimente pentru italiana ei, care se îmbunătățea de la o săptămână la alta, iar Soledad râsese, prefăcându-se jenată.

Din cauza unui gest stângaci, a unei lipse de sincronicitate, în loc să se salute ca prietenii, cu două pupături caste pe obraji, gurile lor se atinseseră în fața porții casei Della Rocca. Ernesto îi ceruse scuze, dar apoi se aplecase din nou spre buzele ei și Soledad simțise ridicându-se, ca într-un vârtej, tot praful depozitat în timp pe inimă și ajungându-i în ochi.

Ea fusese cea care l-a invitat să intre. Ernesto trebuia să rămână ascuns în camera ei câteva ore, timpul cât ea trebuia să facă de mâncare pentru Alice și să o trimită la culcare. Soții Della Rocca ar fi ieșit în oraș în scurt timp și s-ar fi întors târziu.

Ernesto mulțumise cuiva acolo sus pentru că unele lucruri puteau să se mai întâmple la vârsta lui. Intraseră în casă pe furiș. Soledad își condusese amantul în camera ei ținându-l de mână, ca o adolescentă, și cu arătătorul peste buze îi ordonase să rămână în tăcere. Apoi pregătise valvârtej cina pentru Alice, o privise mâncând prea încet și îi spusese pari obosită, e mai bine să te duci la culcare. Alice protestase că voia să se uite la

televizor și Soledad cedase, ca să scape de ea, cu înțelegerea să se uite doar în mansardă. Alice se dusese la etaj, profitând de absența tatălui ca să meargă târându-și picioarele.

Soledad se întorsese la amantul ei. Se sărutaseră lung, așezați unul lângă altul, fără să știe ce să facă cu mâinile, stingheri și lipsiți de antrenament. Apoi Ernesto găsise curajul să o tragă spre el.

În timp ce el se lupta cu drăcovenia aia care îi ținea încheiat sutienul, scuzându-se cu voce joasă că e atât de neîndemânatic, ea se simțise tânără și frumoasă, și fără prejudecăți. Închisese ochii, iar când îi deschisese din nou, o văzuse pe Alice în picioare în pragul ușii.

– *Cono,* îi scăpase. *Que haces aqui?*

Se desprinsese de Ernesto și își acoperise sânii cu un braț. Alice ținea capul înclinat într-o parte și îi privea fără uimire, ca pe niște animale în țarc.

– Nu reușesc să dorm, spusese.

Printr-o coincidență misterioasă, Soledad se gândi din nou la acel moment când, întorcându-se, o văzu pe Alice stând în ușa biroului. Soledad ștergea praful din bibliotecă. În blocuri de câte trei, scotea volumele grele ale uneia dintre enciclopediile avocatului, legate în verde-închis și cu cotorul aurit. Le ținea cu mâna stângă, pe care-o simțea deja amorțită, în timp ce cu dreapta trecea cu cârpa peste rafturile de mahon până în colțurile cele mai ascunse, pentru că, odată,

avocatul se plânsese că ea făcea curat numai în jurul lucrurilor.

Alice nu mai intra de ani de zile în biroul tatălui ei. O barieră invizibilă de ostilitate o țintuia în pragul ușii. Era sigură că dacă ar fi pus numai vârful piciorului pe geometria regulată și hipnotică a parchetului, lemnul s-ar fi crăpat sub greutatea ei și ar fi lăsat-o să cadă într-o prăpastie neagră.

Toată camera era îmbibată de mirosul intens al tatălui ei. Era depus pe foile stivuite ordonat pe birou, chiar și perdeaua grea, de culoare crem, era îmbibată în acesta. De mică, Alice intra în vârful picioarelor ca să-și strige tatăl când cina era gata. Ezita mereu o clipă înainte să vorbească, fermecată de postura cu care tatăl se impunea la birou în timp ce, din spatele ochelarilor cu ramă din argint, studia documentele lui complicate. Când avocatul își observa fiica, înălța capul ușor și-și încrunta fruntea, ca și cum se întreba ce făcea acolo. Apoi dădea din cap și îi adresa un zâmbet abia schițat. Vin, spunea.

Alice era sigură că aude încă acel singur cuvânt răsunând spre tapetul biroului, prins pentru totdeauna între acei patru pereți și în capul ei.

– *Hola, mi amorcito,* spuse Soledad.

Continua să îi spună așa, chiar dacă fata aceea care acum stătea în picioare în fața ei, firavă ca un pai, nu mai semăna prea mult cu copila adormită pe care, în fiecare dimineață, o îmbrăca și apoi o ducea la școală.

– Salut, răspunse Alice.

Soledad o privi câteva secunde, așteptând să spună ceva, dar Alice își mută privirea, frământată. Soledad se întoarse la rafturile ei.

– Sol, spuse, în cele din urmă, Alice.

– Da?

– Aș vrea să te rog ceva.

Soledad puse volumele pe birou și se apropie de Alice.

– Spune, *mi amorcito.*

– Am nevoie de o favoare.

– Ce favoare? Sigur, zi.

Alice își răsuci în jurul arătătorului elasticul de la pantaloni.

– Sâmbătă trebuie să merg la o petrecere. Acasă la prietena mea, Viola.

– O, ce frumos! zâmbi Soledad.

– Aș vrea să duc o prăjitură. Aș vrea s-o prepar eu. Mă ajuți?

– Sigur, scumpo. Ce prăjitură?

– Nu știu. Un tort. Sau un tiramisu. Sau prăjitura aceea pe care știi tu să o faci, cu scorțișoară.

– Rețeta mamei mele, spuse Soledad, cu un imbold de mândrie. Te învăț eu.

Alice o privi de jos, rugătoare.

– Atunci, sâmbătă mergem împreună să facem cumpărături? Chiar dacă e ziua ta liberă?

– Sigur, scumpo, spuse Soledad.

Pentru o clipă se simți importantă și, în acea nesiguranță, o recunoscu pe copila pe care o crescuse.

– Ai putea să mă duci și în alt loc? îndrăzni Alice.

– Ce loc?

Alice ezită un moment.

– Să-mi fac tatuajul, spuse în grabă.

– O, *mi amorcito,* oftă

Soledad, ușor dezamăgită. Tatăl tău nu vrea, știi asta.

– Nu-i spune. Nu-l va vedea niciodată, insistă Alice smiorcăindu-se.

Soledad clătină din cap.

– Hai, Sol, te rog, o imploră. Singură nu vor să mi-l facă. E nevoie de acordul părinților.

– Păi și ce pot să fac eu?

– Tu te prefaci că ești mama mea. Va trebui doar să semnezi o hârtie, nu va trebui să spui nimic.

– Dar nu se poate, iubito, nu se poate. Tatăl tău o să mă concedieze.

Alice deveni brusc mai serioasă. Se uită drept în ochii lui Soledad.

– Va fi secretul nostru, Sol. Făcu o pauză. În fond, noi două avem deja un secret, nu?

Soledad o privi năucită. Nu înțelese la început.

– Eu știu să țin un secret, continuă Alice ușor. Se simțea puternică și dură ca Viola. Altfel, până acum te-ar fi concediat deja.

Soledad simți ceva astupându-i traheea.

– Dar... spuse.

– Deci o faci? o îndemnă Alice.

Soledad privi în pământ.

– Bine, spuse încet.

Apoi îi întoarse spatele lui Alice și aranjă cărțile pe raft, în timp ce două lacrimi mari îi umpleau ochii.

10

Mattia se mișca intenționat foarte silențios în tot ce făcea. Știa că dezordinea lumii nu poate decât să crească, știa că zgomotul de fond va crește până la acoperirea oricărui semnal coerent, dar era convins că, măsurându-și atent orice gest, ar fi fost mai puțin vinovat pentru această distrugere lentă.

Învățase să pună mai întâi vârful piciorului și apoi călcâiul, ținând greutatea susținută spre partea exterioară a tălpii, ca să minimizeze suprafața de contact cu terenul. Pusese la punct această tehnică în urmă cu ani de zile, când se scula noaptea și cotrobăia în secret prin casă, pentru că pielea de pe mâini îi devenise atât de uscată, încât singurul mod de a-și da seama că acele membre îi mai aparțineau era să treacă peste ele cu o lamă. Cu timpul, acel mers bizar și circumspect devenise pasul lui normal.

Se întâmpla adesea ca părinții lui să se trezească brusc cu el în față, ca o hologramă proiectată din podea, cu privirea încruntată și gura aceea mereu închisă. O dată, mamei lui îi căzuse o farfurie din mână din cauza sperieturii.

Mattia se aplecase să adune cioburile și cu greu rezistase tentației acelor margini ascuțite. Mama îi mulțumise rușinată și, când el se îndepărtase, se așezase pe podea și rămăsese în acea poziție un sfert de oră, biruită.

Mattia întoarse cheia în broască. Învățase că, trăgând mânerul spre el și apăsând cu palma pe broască, reușea să elimine aproape complet zgomotul metalic al deschiderii. Cu bandajul era și mai bine.

Se scutură în hol. Vârî cheile pe interior și repetă aceeași operațiune, ca un hoț în propriul apartament.

Tatăl lui se întorsese deja, mai devreme decât de obicei. Când îl auzi ridicând vocea, se blocă, nehotărât dacă să traverseze salonul și să întrerupă discuția părinților sau dacă să iasă din nou și să aștepte afară până când, din curte, ar fi văzut stingându-se lumina în cameră.

– ... nu mi se pare corect, conchise tatăl, pe un ton de reproș.

– Da, răspunse Adele. Tu preferi să te prefaci, să-ți închipui că nu e nimic ciudat.

– Și ce e ciudat?

Urmă o pauză. Mattia putu să și-o imagineze cu claritate pe mama lui care clătina din cap încrețindu-și buzele ca și cum spunea oricum e inutil cu tine.

– Ce e ciudat? silabisi ea.

Mattia rămase la un pas de fâșia de lumină care trecea din salon în hol. Rotindu-și ochii,

urmări linia de umbră de pe podea pe pereți și apoi pe tavan. Se convinse că forma un trapez și că era numai o altă iluzie a perspectivei.

Mama lui lăsa adesea frazele neterminate, aproape uitând sfârșitul în timp ce le pronunța. Acele întreruperi lăsau în ochii ei și în atmosferă bule de vid pe care Mattia își imagina, de fiecare dată, că le sparge cu degetul.

– Ciudat e că și-a înfipt un cuțit în mână în fața tuturor colegilor. Ciudat e că eram siguri că acele vremuri se terminaseră și, în schimb, ne-am înșelat iar, reluă mama lui.

Mattia nu avu nici o reacție când înțelese că vorbeau despre el, numai un ușor sentiment de vinovăție că e acolo, trăgând cu urechea la o conversație pe care n-ar fi trebuit să o asculte.

– ...sta nu e un bun motiv să mergem să vorbim cu profesorii fără el, spuse tatăl lui, dar pe un ton mai docil. E destul de mare ca să aibă dreptul să fie prezent.

– La naiba, Pietro, izbucni mama. Nu-i spunea niciodată pe nume. Nu despre asta e vorba, vrei să înțelegi? Vrei să încetezi să-l tratezi ca și cum ar fi...

Se blocă. Tăcerea pătrunse în aer sub formă de energie electrostatică. Un mic șoc îl făcu pe Mattia să-și încordeze spatele.

– Ca și cum ar fi cum?

– Normal, mărturisi mama.

Vocea îi tremura puțin și Mattia se întrebă dacă plângea. De altfel, plângea adesea după

acea zi. De cele mai multe ori o făcea fără motiv. Uneori plângea deoarece carnea pe care o gătise era uscată sau pentru că plantele de pe balcon erau pline de paraziți. Oricare ar fi fost cauza, disperarea ei era mereu la fel. De parcă oricum nu mai era nimic de făcut.

– Profesorii spun că nu are prieteni. Vorbește numai cu colegul lui de bancă și-și petrece toată ziua cu el. Mă rog, băieții de vârsta lui ies seara, curtează fetele.

– Crezi că e... o întrerupse tatăl. Da, mă rog...

Mattia încercă să completeze fraza, dar nu-i veni în minte cum.

– Nu, nu cred. Poate că aș prefera să fie numai așa, zise mama lui. Uneori cred că o parte din Michela a intrat în el.

Tatăl lui respiră adânc și cu zgomot.

– Ai promis să nu mai vorbești despre asta, spuse, ușor iritat.

Mattia se gândi la Michela, dispărută în neant. Se gândi doar pentru o fracțiune de secundă. Apoi se lăsă distras de imaginile palide cu ai lui, pe care le descoperi reflectate și micșorate pe suprafața curbă și șlefuită a suportului de umbrele. Începu să-și zgârie cotul stâng cu cheile, simțindu-și articulația dislocându-se sub trecerea lor.

– Știi ce mă înfioară mai mult? spuse Adele. Toate notele acelea mari pe care le ia. Mereu nouă, zece, mereu maximumul. E ceva înspăimântător în acele note.

Mattia o auzi pe mama lui trăgându-şi nasul, o dată. Apoi iar, dar acum ca şi cum avea nasul apăsat în ceva. Şi-l închipui pe tatăl lui care o îmbrăţişa, în mijlocul salonului.

– Are cincisprezece ani, spuse tatăl lui. E o vârstă necruţătoare.

Mama lui nu răspunse şi Mattia ascultă acele suspine ritmice crescând până la un maximum de intensitate şi apoi domolindu-se încet, ca să se restabilească liniştea.

În acel moment intră în salon. Ochii i se închiseră puţin când trecu în conul de lumină. Se opri la doi paşi de părinţii lui care erau îmbrăţişaţi şi îl priveau uimiţi, ca doi tinerei surprinşi giugiulindu-se în public. Pe chipul lor mirat era întipărită întrebarea de cât timp stătea acolo, în spate.

Mattia privi un punct între ei. Spuse simplu am prieteni, sâmbătă mă duc la o petrecere. Apoi înaintă spre coridor şi dispăru în camera lui.

11

Cel care făcea tatuaje o măsurase suspicios din priviri pe Alice şi, imediat după aceea, pe femeia cu pielea prea închisă la culoare şi privirea înspăimântată, pe care fetiţa o prezentase ca fiind mama ei. El nu crezuse nici măcar o secundă, dar nu era treaba lui. Era obişnuit cu probleme de genul acela şi cu adolescente capricioase. Veneau tot mai tineri: asta n-a împlinit încă şaptesprezece ani, se gândise. Dar el nu era în situaţia de a refuza o treabă pentru o chestiune de principiu. Îi arătase un scaun femeii şi ea se aşezase acolo şi nu mai spusese nimic. Îşi ţinea geanta strâns în mâini, ca şi cum trebuia să plece dintr-un moment în altul. Privea în toate părţile, mai puţin în direcţia acului.

Fetiţa nu cedase deloc. El o întrebase te doare, pentru că era o întrebare care trebuia pusă şi ea zisese nu, printre dinţi.

Apoi îi recomandase să ţină tifonul cel puţin trei zile şi să cureţe rana dimineaţa şi seara, timp de o săptămână. Îi dăduse un borcan de alifie şi îşi vârâse banii în buzunar.

În baia de acasă, Alice ridică scotch-ul alb care ținea lipit bandajul. Tatuajul ei avea puține ore de viață și ea îl privise deja de vreo zece ori. La fiecare ocheadă, o parte din excitare se răspândea, ca o băltoacă de apă strălucitoare care se evaporă sub soarele de august. De data asta se gândi numai la cât de mult se înroșise pielea în jurul desenului. Se întrebă dacă pielea își va recăpăta culoarea ei naturală și, pentru o clipă, simți un nod în gât din cauza panicii. Apoi alungă acea îngrijorare stupidă. Detesta când acțiunile ei trebuiau să pară atât de iremediabile, de definitive. În gând, îi spunea „povara consecințelor" și avea certitudinea că aceasta era o altă parte stânjenitoare din tatăl ei care, în timp, i se înrădăcinase în creier. Își dorea cu lăcomie lipsa de prejudecăți a celor de vârsta ei, sentimentul lor van de nemurire. Își dorea toată ușurința celor cincisprezece ani, dar în încercarea de-a o prinde, simțea furia cu care timpul pe care-l avea la dispoziție îi scăpa din mâini. Astfel că povara consecințelor devenea de-a dreptul insuportabilă și gândurile ei începeau să se rotească tot mai rapid, în cercuri tot mai mici.

În ultimul moment se răzgândise. Băiatului care acționase deja acea mașină zumzăitoare și apropia vârful de burta ei îi spusese chiar așa, m-am răzgândit. El o întrebase, fără surprindere, nu mai vrei să ți-l faci? Alice îi spusese că da, vreau să mi-l fac. Însă n-aș mai vrea un trandafir. Aș vrea o panseluță.

Băiatul o privise uluit. Apoi spusese că nu știe bine cum arată o panseluță. Arată cam ca o margaretă, explicase Alice, cu trei petale sus și două jos. Și e violet. Băiatul spusese OK și se pusese pe treabă.

Alice privi floricica palidă care îi străjuia buricul și se întrebă dacă Viola va înțelege că era pentru ea, pentru prietenia lor. Hotărî că nu i-l va arăta până luni. Voia să i-l arate fără coji și luminos pe pielea netedă. Își reproșă că nu se trezise mai devreme, astfel încât să fie gata pentru seara aceea. Își imagină cum ar fi fost să i-l arate, pe ascuns, acelui băiat pe care îl invitase la petrecere. Cu două zile în urmă, Mattia apăruse în fața ei și a Violei, cu aerul lui de nepătruns. Spusese eu și Denis venim la petrecere. Viola nu avusese nici măcar timpul să formuleze un comentariu răutăcios, că tipul era deja în capătul coridorului, întors cu spatele și cu privirea în pământ.

Nu era sigură că vrea să-l sărute, dar acum era totul hotărât și ar fi apărut ca o idioată în fața Violei dacă ar fi dat înapoi.

Măsură punctul exact în care trebuia să stea marginea slipului, ca să se vadă tatuajul, dar nu cicatricea care începea imediat dedesubt. Își puse o pereche de blugi, un tricou și o jachetă destul de largă ca să acopere totul, tatuajul, cicatricea și proeminențele șoldurilor ei, apoi ieși din baie ca să se ducă la Soledad în bucătărie și să se uite la ea cum pregătește prăjitura cu scorțișoară după rețeta ei specială.

12

Cu respirații lungi și adânci, Denis încerca să-și umple plămânii de mirosul mașinii lui Pietro Balossino, un miros de transpirație ușor aspru, care părea să nu provină atât de la persoane, cât mai degrabă de la husele ignifuge ale scaunelor și de la ceva umed care zăcea acolo de mai multe zile, poate ascuns pe sub covorașe. Denis simțea acel amestec învăluindu-i fața ca un curent cald.

Ar fi rămas bucuros în acea mașină toată noaptea, să se învârtă pe străzile învăluite în semi-întuneric ale colinei, privind luminile mașinilor de pe celălalt sens proiectându-se pe fața colegului său și apoi, din nou, lăsând-o în umbră, ca să n-o distrugă.

Mattia stătea în față, lângă tatăl lui. Lui Denis care, pe furiș, studia absența oricărei expresii de pe fețele amândurora, i se părea că tatăl și fiul se puseseră de acord să nu rostească nici un cuvânt în timpul călătoriei și să facă în așa fel încât traiectoriile lor vizuale să nu se intersecteze nici măcar din greșeală.

Observă că strângeau obiectele în același fel, apucându-le cu degetele întinse, în contact

cu suprafețele, dar nu într-adevăr sprijinite, aproape temându-se să nu deformeze ce aveau în mână. Domnul Balossino părea că abia atinge volanul. Mâinile înspăimântătoare ale lui Mattia urmăreau muchiile cadoului pe care mama lui îl luase pentru Viola și pe care el, acum, îl ținea pe picioarele apropiate.

– Așa, deci tu ești în clasă cu Matti, se străduí să spună domnul Balossino, destul de nesigur.

– Da, zise Denis, cu un glăscior ascuțit care părea că stătuse prea mult închis în gât. Suntem colegi de bancă.

Tatăl lui Mattia cătină din cap serios și apoi se întoarse, cu conștiința împăcată, la gândurile lui. Mattia păru că nu bagă de seamă nici măcar o frântură din conversație și nu-și mișcă ochii de la fereastra prin care încerca să înțeleagă dacă percepția liniei întrerupte dintre benzi ca pe una continuă se datora doar unei reacții încetinite a ochiului său ori unui mecanism mai complicat.

Pietro Balossino opri la aproape un metru de marea poartă a proprietății familiei Bai și trase frâna de mână, pentru că strada era ușor în pantă.

– Se descurcă bine prietena voastră, comentă, aplecându-se în față ca să vadă dincolo de înălțimea porții.

Nici Denis, nici Mattia nu mărturisiră că abia de știau numele acelei fete.

– Atunci vin să vă iau la miezul nopții, de acord?

– La unsprezece, se grăbi să răspundă Mattia. Să fie la unsprezece.

– La unsprezece? Dar e deja ora nouă. Ce faceți doar două ore?

– Ora unsprezece, insistă Mattia.

Pietro Balossino clătină din cap și apoi spuse OK.

Mattia coborî din mașină, iar Denis făcu la fel, fără chef. Se temea că la petrecerea aceea el și-ar putea face prieteni noi, tineri plăcuți și la modă, care într-o clipită i l-ar fi luat pentru totdeauna. Se temea că nu se va mai urca niciodată în mașina aceea.

Îl salută politicos pe tatăl lui Mattia și, ca să-și ia un aer de adult, îi întinse și mâna. Pietro Balossino făcu o acrobație caraghioasă ca să i-o strângă fără să-și desfacă centura de siguranță.

Cei doi colegi de bancă rămaseră proțăpiți în fața porții și așteptară ca mașina să întoarcă, înainte să se hotărască să sune.

Alice stătea ghemuită într-un capăt al canapelei albe. Ținea în mână un pahar de Sprite și trăgea cu coada ochiului la coapsele voluminoase ale Sarei Turletti, împachetate într-o pereche de colanți închiși la culoare. Turtite pe canapea deveneau și mai mari, aproape duble în lățime. Alice se gândi la spațiul pe care îl ocupa ea în comparație cu cealaltă. Ideea de a putea deveni atât de subțire încât să fii invizibilă îi produse o plăcută contracție în stomac.

Când Mattia și Denis intrară în cameră, se îndreptă brusc de spate. O căută disperată cu privirea pe Viola. Observă că Mattia nu mai avea bandajul și încercă să vadă dacă îi rămăsese vreo cicatrice la încheietură. Instinctiv, parcurse cu degetul linia propriei încheieturi. Știa să o găsească chiar și sub haine, era ca și cum avea o râmă întinsă sub piele.

Nou-sosiții priviră în jurul lor, ca niște prăzi încercuite, dar adevărul e că nimeni, dintre cei aproximativ treizeci de tineri răspândiți prin cameră, nu-i băgă în seamă. Nimeni în afară de Alice.

Denis urmărea mișcările lui Mattia, se ducea unde se ducea el și privea unde privea el. Mattia se apropie de Viola, prinsă cu turnatul ei de povești false unui grup restrâns de fete. Nu se întreba nici măcar dacă le mai văzuse la școală pe acele fete. Se așeză în spatele sărbătoritei, cu darul în mâini, ținut rigid la înălțimea pieptului. Viola se întoarse când își dădu seama că prietenele își desprinseseră ochii de pe gura ei irezistibilă și priveau un punct în spatele ei.

– A, ați sosit, spuse nepoliticos.

– Uite, zise Mattia, punându-i cadoul în brațe.

Apoi adăugă un la mulți ani neinteligibil. Era gata să se întoarcă, tocmai când Viola strigă cu vocea ei surescitată:

– Ali, Ali, vino aici. E prietenul tău.

Denis înghiți un bol de ace și salivă. Una dintre amicele Violei râse la urechea alteia.

Alice se ridică de pe canapea. În cei patru pași care o despărțeau de grup, încercă să-și mascheze mersul sincopat, dar era sigură că toți se uitau exact la asta.

Îl salută pe Denis cu un zâmbet fugar și apoi pe Mattia, înclinând capul și spunând abia auzit salut. Mattia răspunse salut și sprâncenele lui tresăriră, ceea ce îl făcu să pară și mai convulsiv în ochii Violei.

Urmă o tăcere prea lungă, pe care numai ea fu în stare s-o întrerupă.

– Am descoperit unde ține sora mea pastilele, făcu, radioasă. Fetele, toate excitate, spuseră uau.

– Păi, nu vreți să încercați?

Îi adresă întrebarea aceea chiar lui Mattia, sigură că habar n-avea despre ce era vorba. Și într-adevăr nu se înșela.

– Fetelor, haideți cu mine să le luăm, spuse. Și tu, Ali.

O apucă pe Alice de un braț și cele cinci fete dispărură pe coridor, aproape împingându-se una pe cealaltă.

Denis se trezi din nou singur cu Mattia și bătăile inimii lui își reluară frecvența normală. Amândoi se apropiară de masa cu băuturi.

– Este whisky, observă Denis, uimit și scandalizat. Și votcă.

Mattia nu răspunse. Luă un pahar de plastic din coloana unde erau așezate și îl umplu cu coca-cola până sus, încercând să se apropie cât mai mult posibil de limita în care tensiunea

superficială a lichidului reuşea să împiedice revărsarea. Apoi îl puse pe masă. Denis îşi turnă whisky într-al lui, privind în jur circumspect şi sperând, în secret, să-şi impresioneze prietenul care nici nu observase.

Doi pereţi mai încolo, în camera surorii Violei, fetele o puseseră pe Alice să se aşeze pe pat, ca să o instruiască în legătură cu ce trebuie să facă.

– Nu i-o lua în gură. Nici dacă ţi-o cere, ai înţeles? o sfătui Giada Savarino. Prima oară poţi, cel mult, să-l masturbezi.

Alice râse nervos şi nu înţelese dacă Giada vorbea serios.

– Acum te duci acolo şi începi să vorbeşti cu el, îi explică Viola, care avea un plan foarte limpede. Apoi inventezi o scuză ca să-l duci în camera mea, OK?

– Şi ce scuză inventez?

– De unde să ştiu eu, ceva. Spune-i că te enervează muzica şi că vrei puţină linişte.

– Şi prietenul lui? întrebă Alice. Stă mereu lipit de el.

– Ne ocupăm noi de el, zise Viola, cu zâmbetul ei cel mai crud.

Apoi sări în picioare pe patul surorii ei, călcând cu pantofii peste cuvertura verde-deschis. Alice se gândi la tatăl ei care îi interzicea să calce cu pantofii peste covoare. Pentru o clipă se întrebă ce-ar fi spus dacă ar fi văzut-o acolo, dar alungă acel gând spre stomac.

Viola deschise un sertar din mobila de deasupra patului. Scotoci puțin cu mâna, pentru că nu ajungea să privească înăuntru, și apoi scoase o cutiuță îmbrăcată în material roșu, împodobită cu ideograme aurii.

– Ia asta, spuse.

Întinse o mână spre Alice. În căușul palmei era o pastiluță de un albastru strălucitor, pătrată și cu colțurile rotunjite. În mijloc era imprimată forma stilizată a unui fluture. Alice revăzu, pentru o clipă, gelatina murdară pe care o acceptase din aceeași mână și o simți din nou pe esofag.

– Ce e? întrebă.

– Tu ia-o. Te va face să te distrezi mai mult.

Viola îi făcu cu ochiul. Alice se gândi puțin. O priveau toate. Se gândi că era o altă probă. Luă pilula din mâna Violei și și-o puse pe limbă.

– Ești gata, zise Viola mulțumită. Să mergem.

În șir indian, fetele ieșiră din cameră, cu privirea în jos și un zâmbet malițios pe față. Federica o rugă pe Viola spunând una și mie, te rog, și Viola îi răspunse nepoliticos așteaptă-ți rândul.

Alice ieși ultima. În timp ce fetele erau cu spatele, își duse o mână la gură și scuipă pastila. O puse în buzunar și stinse lumina.

13

Ca niște păsări de pradă, Viola, Giada, Federica și Giulia îl încercuiră pe Denis.

– Vii cu noi? îl întrebă Viola.

– De ce?

– Îți explicăm apoi de ce, râse Viola.

Denis încremeni. Căută ajutorul lui Mattia, dar el era încă absorbit de tremurul ușor al sucului pe marginea paharului. Muzica dată tare care invada camera făcea să zvâcnească suprafețele la fiecare lovitură de tobă. Mattia aștepta, cu o ciudată neliniște, momentul în care avea să se răstoarne.

– Prefer să stau aici, zise Denis.

– Mamă, ce plicticos ești! se enervă Viola. Vii cu noi și gata!

Îl trase de mână și Denis opuse o rezistență slabă. Apoi începu să tragă și Giada, iar el ceda. În timp ce îl împingeau în bucătărie, se uită încă o dată la prietenul lui care rămăsese nemișcat.

Mattia o observă pe Alice când își sprijini o mână pe masă: echilibrul se rupse și un strat subțire de lichid se vărsă din pahar, pentru ca apoi să se depună la bază, ca un inel închis la culoare.

Instinctiv ridică ochii și îi întâlni privirea.

– Cum merge? zise ea.

Mattia dădu din cap.

– Bine, spuse.

– Îți place petrecerea?

– Mda.

– Mie muzica atât de tare îmi dă dureri de cap.

Alice așteptă ca Mattia să spună ceva. Îl privi și i se păru că nu respira. Ochii lui erau blânzi și suferinzi. Ca și prima oară, vru să conducă acei ochi spre ea, să-i prindă capul între mâini și să-i spună că e totul în regulă.

– Mă însoțești în cealaltă cameră? îndrăzni.

Mattia dădu din cap, ca și cum aștepta exact acele cuvinte.

– OK, spuse.

Alice o luă înaintea lui pe coridor și el o urmă, la doi pași distanță. Mergând, Mattia privea în jos, ca întotdeauna. Observă că piciorul drept al lui Alice se îndoia cu grație, la nivelul genunchiului, ca toate picioarele din lume, iar piciorul atingea podeaua fără să facă zgomot. Cel stâng, în schimb, rămânea țeapăn. Ca să-l împingă în față, ea trebuia să facă un mic semicerc spre exterior. Pentru o fracțiune de secundă, bazinul ei rămânea suspendat într-o parte, de parcă Alice se răsturna într-o rână. Până la urmă, și piciorul stâng atingea podeaua, greu, ca o cârjă.

Mattia se concentră asupra acelui ritm giroscopic și, fără să-și dea seama, își sincroniză pasul cu al ei.

Când ajunseră în camera Violei, Alice alunecă pe lângă el și, cu o îndrăzneală care o uimi și pe ea, închise ușa. Erau în picioare, el pe covor, iar ea chiar pe marginea lui. De ce nu spune nimic? se întrebă Alice.

Pentru o clipă, vru să o lase baltă, să deschidă ușa și să iasă, ca să respire normal. Și pe urmă ce-i povestesc Violei? se gândi.

– Aici e mai bine, nu? spuse.

– Da, aprobă Mattia.

Ținea brațele moi pe lângă el, ca păpușa unui ventriloc. Cu arătătorul drept îndoia o pieliță scurtă și tare de pe marginea unghiei degetului mare. Era ca și cum s-ar fi înțepat cu un ac și usturimea îi distrăsese atenția, pentru o clipă, de la aerul rarefiat din cameră.

Alice se așeză pe marginea patului Violei. Salteaua nu se îndoi sub greutatea ei. Privi în jur, căutând ceva.

– Te așezi aici? îl întrebă, în cele din urmă, pe Mattia.

El ascultă. Se așeză la trei palme de ea, cu grijă. Muzica din salon părea respirația grea și agitată a pereților. Alice spionă mâinile lui Mattia făcute pumn.

– Ți s-a vindecat mâna? îl întrebă.

– Aproape, zise el.

– Cum ai făcut?

– M-am tăiat. În laboratorul de biologie. Din greșeală.

– Pot să văd?

Mattia strânse pumnii mai tare. Apoi deschise lent palma stângă. Un șanț livid și perfect drept o tăia în diagonală. În jur, Alice recunoscu cicatrice mai scurte și mai deschise la culoare, aproape albe. Umpleau toată palma și se intersectau, precum ramurile unui copac desfrunzit în lumină.

– Și eu am una, știi? spuse.

Mattia închise la loc pumnul și își împinse mâna între picioare, ca și cum ar fi vrut să o ascundă. Ea se ridică în picioare. Ridică puțin jacheta și își descheie blugii. El intră în panică. Își lăsă privirea cât putu de în jos, dar reuși oricum să vadă mâinile lui Alice care îndoiau o margine a pantalonilor și dezvăluiau un tifon alb înconjurat de scotch și, imediat dedesubt, marginea unui slip gri-deschis.

Alice dădu la o parte, cîțiva centimetri, elasticul chiloților și Mattia își ținu respirația.

– Uite, zise ea.

O cicatrice lungă însoțea osul proeminent al bazinului. Era groasă și în relief, mai mare decât ale lui Mattia. Semnele punctelor care o intersectau perpendicular și la distanțe egale o făceau să semene cu cicatricele pe care copiii și le pictează pe față când, de carnaval, se deghizează în pirați.

Mattia nu știu ce să spună. Alice își încheie blugii și-și băgă tricoul înăuntru. Apoi se așeză din nou, puțin mai aproape de el.

Tăcerea deveni aproape intolerabilă pentru amândoi. Spațiul gol dintre fețele lor era un clocot de așteptare și jenă.

– Îți place noua școală? întrebă Alice ca să spună ceva.

– Da.

– Se spune că ești un geniu.

Mattia își supse obrajii și apoi își înfipse în ei dinții până când simți gustul sângelui metalic umplându-i gura.

– Chiar îți place să înveți?

Mattia dădu din cap că da.

– De ce?

– E singurul lucru pe care știu să-l fac, spuse el, încet.

Ar fi vrut să-i spună că îi plăcea să învețe pentru că o poți face singur, pentru că toate lucrurile pe care le înveți sunt deja moarte, reci și mestecate. Ar fi vrut să-i spună că paginile manualelor au toate aceeași temperatură, că îți lasă timp să alegi, că nu fac niciodată rău și că tu nu poți să le faci rău. Dar rămase tăcut.

– Dar de mine îți place? se avântă Alice.

Vocea îi ieși puțin stridentă și chipul îi fu inundat de căldură.

– Nu știu, răspunse în grabă Mattia, privind în pământ.

– Și de ce?

– Nu știu, insistă. Nu m-am gândit.

– Doar nu e nevoie să te gândești.

– Eu dacă nu mă gândesc, nu reușesc să înțeleg nimic.

– Mie îmi placi, spuse Alice. Puțin. Cred.

El clătină din cap. Se jucă încordând și relaxând cristalinul, ca să focalizeze sau nu desenul geometric al covorului.

– Vrei să mă săruți? întrebă Alice. Nu se sfii, dar în timp ce o spunea, stomacul i se răsuci de groaza că el ar putea spune nu.

Mattia nu se mișcă timp de câteva secunde. Apoi clătină din cap în semn că nu, ușor, într-o parte și în cealaltă, continuând să fixeze arabescurile covorului.

Într-o mișcare nervoasă, Alice își duse mâinile în părți și-și măsură circumferința taliei.

– Nu contează, spuse în grabă, cu vocea schimbată. Nu spune nimănui, te rog, adăugă.

Ești o cretină, se gândi.

Ești mai rău decât o fetiță de la școala generală.

Apoi se ridică în picioare. Dintr-odată, camera Violei i se păru un loc străin, ostil. Se simți îmbătată de toate acele culori de pe pereți, de biroul plin de farduri împrăștiate, de pantofii de balet agățați de ușa dulapului, ca o pereche de picioare spânzurate, de fotografia mărită cu Viola la mare, întinsă pe nisip și foarte frumoasă, de casetele stivuite aiurea lângă aparatul stereo și de hainele îngrămădite pe fotoliu.

– Să ne întoarcem dincolo, spuse.

Mattia se ridică de pe pat. O privi o clipă și lui Alice i se păru că își cerea scuze. Ea deschise ușa,

lăsând ca muzica să inunde camera ca o explozie. Parcurse o parte din coridor singură. Apoi se gândi la fața Violei. Se întoarse înapoi, luă mâna lemnoasă a lui Mattia fără să-i ceară voie și, uniți astfel, intrară în salonul zgomotos al casei Bai.

14

Fetele îl imobilizaseră pe Denis în colțul de lângă frigider, așa, ca să se joace puțin. Se așezaseră în fața lui, una lângă alta, astfel încât să formeze o barieră de ochi excitați și păr despletit, prin care Denis nu mai reușea să-l vadă pe Mattia în cealaltă cameră.

– Adevăr sau provocare? îl întrebă Viola.

Denis neagă timid din cap ca să spună că el nu voia să joace acel joc. Viola ridică ochii spre cer și apoi deschise frigiderul, obligându-l pe Denis să se încline într-o parte ca să poată deschide ușa. Scoase o sticlă de votcă cu gust de piersici și luă o înghițitură, fără să catadicsească să ia un pahar. Apoi i-o oferi, cu un zâmbet complice.

El se simțea deja amețit și puțin îngrețoșat. Whisky-ul îi lăsase un gust amar în gât, dar era ceva în modul de a acționa al Violei care îl împiedica să se opună. Apucă sticla și luă o înghițitură. Apoi i-o trecu Giadei Savarino, care o prinse și începu să bea lacom, de parcă era suc de portocale.

– Deci. Adevăr sau provocare? repetă Viola. Altfel, alegem noi.

– Nu-mi place jocul ăsta, se opuse Denis, fără convingere.

– Mmm, tu și prietenul tău chiar sunteți niște enervanți, zise ea. Atunci, aleg eu. Ia să vedem.

Își duse un deget la bărbie și desenă cu privirea un cerc pe tavan, prefăcându-se că se gândește.

– Am găsit, exclamă. Trebuie să ne spui care îți place mai mult dintre noi patru. Denis ridică din umeri, intimidat.

– ...ăă! spuse.

– Cum ăăă? Îți place măcar una, nu?

Denis se gândi că lui nu-i plăcea nici una dintre cele patru, că voia doar ca ele să plece de acolo și să-l lase să se întoarcă la Mattia. Că îi mai rămânea doar o oră să stea cu el ca să-l privească și noaptea, la o oră când, de obicei, nu putea să facă altceva decât să și-l imagineze în camera lui, dormind în așternuturi a căror culoare n-o știa.

Dacă aleg una, o să mă lase în pace, se gândi imediat după aceea.

– Ea. O arătă pe Giulia Mirandi, pentru că părea cea mai inofensivă.

Giulia își duse o mână la gură, ca o mică regină a balului proaspăt aleasă. Viola arcui o extremitate a gurii. Celelalte două izbucniră într-un râs deșănțat.

– Bine, zise Viola. Atunci urmează provocarea.

– Nu, ajunge, protestă Denis.

– Ești chiar plictisitor. Totuși, ești înconjurat de patru fete și nu ai nici măcar chef să te joci puțin. Sigur nu ți se întâmplă în fiecare zi.

– Dar acum e rândul altcuiva.

– Dar eu spun că e tot rândul tău. Trebuie să accepți provocarea. Voi ce spuneți? Celelalte făcură da, da din cap, avide. Sticla se oprise din nou în mâinile Giadei care, la intervale regulate, dădea capul pe spate și bea zdravăn, ca și cum ar fi vrut să o termine înainte să-și dea seama celelalte.

– Ai văzut? zise Viola.

Denis pufni.

– Ce trebuie să fac? întrebă resemnat.

– Păi, având în vedere că sunt o gazdă educată, îți voi da o provocare plăcută, spuse Viola misterioasă. Celelalte trei așteptau să vadă ce spune, dornice să descopere noua tortură. Trebuie să o săruți pe Giulia.

Giulia se făcu roșie, iar Denis simți un junghi în coșul pieptului.

– Ești nebună? zise Giulia scandalizată, poate prefăcându-se.

Viola ridică din umeri, cu o expresie de fetiță capricioasă. Denis făcu nu din cap, de două sau de trei ori la rând.

– Tu ai spus că îți place, spuse ea.

– Și dacă n-o fac? îndrăzni să întrebe Denis.

Viola deveni serioasă dintr-odată și îl privi drept în ochi.

– Dacă n-o faci, trebuie să alegi din nou adevăr, spuse. Ai putea să ne vorbești despre prietenul tău, de exemplu.

În ochii ei luminoși și ascuțiți, Denis recunoscu tot ce crezuse întotdeauna că era invizibil. Gâtul îi înțepeni.

Se întoarse spre Giulia Mirandi. Ținând brațele pe lângă el, își întinse chipul spre fața ei. Strânse din ochi și o sărută. Apoi dădu să se întoarcă, dar Giulia îi ținu capul, punându-i o mână pe gât. Cu forța, își făcu loc cu limba printre buzele lui încordate.

Denis simți în gură gustul unei salive care nu era a lui și care îi făcu greață. În timp ce dădea primul lui sărut, deschise ochii exact la timp ca să-l vadă pe Mattia intrând în bucătărie, de mână cu fata șchioapă.

15

Toți ceilalți își dădură seama primii de ceea ce Alice și Mattia aveau să înțeleagă numai după mulți ani de atunci. Intrară în cameră ținându-se de mână. Nu zâmbeau, iar privirile lor urmăreau traiectorii divergente, dar era ca și cum corpurile lor curgeau neîntrerupt unul în celălalt, prin brațele și degetele împreunate.

Contrastul evident între părul deschis la culoare al lui Alice, care încadra pielea prea palidă a chipului, și cel închis la culoare al lui Mattia, ciufulit în față, ascunzându-i ochii negri, se anula în acel arc subțire care îi unea. Era un spațiu comun între ei, ale cărui margini nu erau bine delimitate, unde părea că nu lipsește nimic și unde aerul părea nemișcat, netulburat.

Alice era cu un pas înaintea lui, trăgându-l ușor pe Mattia după ea, ceea ce echilibra ritmul, anulând imperfecțiunile piciorului ei beteag. El se lăsa dus și picioarele lui nu făceau zgomot pe pavele. Cicatricele îi erau ascunse și în siguranță în mâna ei.

Se opriră în pragul ușii de la bucătărie, la mică distanță de grupul de fete și de Denis. Încercau să

înțeleagă ce se întâmpla. Aveau un aer visător, de parcă veneau dintr-un loc îndepărtat pe care-l știau numai ei.

Denis o împinse pe Giulia cu putere și gurile lor se separară cu zgomot. Se uită la Mattia și căută în expresia lui urmele a ceea ce îl chinuia. Se gândi că el și Alice își spuseseră ceva, ceva ce n-ar fi putut afla și creierul i se umplu de sânge.

Alergă afară din cameră, izbindu-l înadins cu umărul, ca să distrugă acel echilibru pe care-l detesta. Mattia îi întâlni o clipă ochii, roșii și tulburați. Dintr-un motiv sau altul, își aminti de cei fără apărare ai Michelei, în acea după-amiază în parc. Peste ani, acele două priviri se vor amesteca în memoria lui într-un unic, de neșters sentiment de teamă.

Lăsă mâna lui Alice. Era ca și cum terminațiile lor nervoase se concentraseră toate în acel punct și, când se desprinse, i se păru că din brațul lui țâșniseră scântei, ca dintr-un cablu neizolat.

– Scuză-mă, îi șopti și ieși din bucătărie ca să-l ajungă pe Denis.

Alice se apropie de Viola, care o fixa cu niște ochi împietriți.

– Noi... dădu să spună.

– Nu mă interesează, o întrerupse ea.

Privindu-i pe Alice și Mattia se gândise din nou la băiatul de la mare, la momentul în care îi refuzase mâna în timp ce ea ar fi vrut să se întoarcă pe plajă, la ceilalți, ținându-se exact așa. Era invidioasă, cu o invidie dureroasă și violentă,

și era furioasă, pentru că fericirea pe care o dorea pentru ea tocmai i-o dăruise alteia. Se simțea jefuită, ca și cum Alice ar fi răpit și partea ei.

Alice se întinse ca să-i spună ceva la ureche, însă ea se întoarse.

– Ce mai vrei? îi spuse.

– Nimic, se retrase Alice speriată.

În acel moment, Giada se aplecă în față, ca și cum un om invizibil i-ar fi dat un pumn în stomac. Se ținu cu o mână de blatul mobilei din bucătărie și cu cealaltă își strânse burta.

– Ce ai? o întrebă Viola.

– Trebuie să vomit, se văicări ea.

– Ce oribil, du-te în baie, îi strigă stăpâna casei.

Dar era deja prea târziu. Cu o zvâcnitură, Giada își goli stomacul pe podea, cu ceva roșiatic și mirosind a alcool, care semăna cu o spumă din prăjitura lui Soledad.

Celelalte se traseră înapoi îngrozite, în timp ce Alice încercă să o susțină apucând-o de șolduri. Aerul se umplu instantaneu de un miros rânced.

– Bravo, idioato, spuse Viola, aproape scâncind. Ce petrecere de rahat!

Ieși din cameră cu pumnii strânși pe șolduri, ca și cum se abținea să nu spargă ceva. Alice o privi neliniștită și apoi se întoarse să se ocupe de Giada care plângea cu sughițuri mici.

16

Ceilalți invitați erau împrăștiați, în grupuri mici, în camera de zi. Cea mai mare parte a băieților dădeau ritmic din cap în față și în spate, în timp ce fetele rătăceau cu privirea prin încăpere. Unii dintre ei țineau în mână un pahar. Vreo șase sau șapte dansau pe notele melodiei *A question of time.* Mattia se întrebă cum de reușeau să se simtă în largul lor, să se agite în felul acela sub ochii tuturor. Apoi se gândi că era lucrul cel mai firesc din lume și că tocmai de aceea el nu era în stare.

Denis dispăruse. Mattia traversă salonul și intră în camera Violei ca să-l caute. Se uită și în camera surorii ei și în cea a părinților. Se uită în ambele băi și într-una găsi un băiat și o fată de la școală. Ea stătea pe capacul de la veceu și el stătea pe jos, în fața ei, cu picioarele încrucișate. Cei doi îl măsurară din priviri cu o expresie tristă și întrebătoare, iar Mattia închise ușa în grabă.

Se întoarse în camera de zi și ieși pe balcon. Colina cobora întunecată și, în vale, era orașul, format din punctulețe albe și rotunde, dispuse omogen, cât cuprindeai cu ochii. Mattia se întinse

peste balustradă și cercetă cu privirea printre copacii din parcul vilei Bai, dar nu văzu pe nimeni. Se întoarse înăuntru și neliniștea începu să-i taie respirația.

O scară în spirală ducea din camera de zi într-o mansardă neluminată. El urcă primele trepte și apoi se opri.

– Unde s-a ascuns? se gândi.

Apoi înaintă până sus. Lumina care se filtra de la etajul de jos îi permise să distingă umbra lui Denis, nemișcat, în mijlocul camerei.

Îl strigă. De când erau prieteni, îi pronunțase numele cam de trei ori. Nu avea niciodată nevoie de asta, pentru că Denis era mereu aproape de el, ca o prelungire naturală a membrelor lui.

– Pleacă de aici, îi răspunse colegul.

Mattia căută întrerupătorul pe perete și aprinse lumina. Camera era imensă și avea de jur împrejur o bibliotecă înaltă și un birou din lemn, gol. Mattia avu impresia că nimeni nu urcase la acel etaj de mult timp.

– E aproape unsprezece. Trebuie să mergem, spuse.

Denis nu răspunse. Era întors cu spatele, în picioare, în mijlocul unui covor mare. Mattia se apropie de prietenul lui. Când ajunse în fața lui, înțelese că plânsese. Respira suflând printre dinți. Țintuia cu privirea un punct fix din fața lui și gura întredeschisă îi tremura ușor.

Numai după câteva secunde, Mattia observă lampa de birou spartă la picioarele lui Denis.

– Ce-ai făcut? întrebă.

Respirația lui Denis se transformă într-un horcăit.

– Denis, ce ai făcut?

Mattia se forță să atingă un umăr al prietenului, și el tresări violent. Mattia îl scutură cu putere.

– Ce-ai făcut?

– Eu... spuse Denis.

Apoi se blocă.

– Tu ce?

Denis deschise mâna stângă și îi arătă lui Mattia un fragment de lampă, un ciob de sticlă verde, opacizată de transpirația mâinii, care-și păstra toată lumina.

– Voiam să simt ce simți tu, șopti.

Mattia nu înțelese. Făcu un pas în spate, derutat. O arsură îi explodă în stomac și îi inundă brațele și picioarele.

– Dar pe urmă n-am reușit, spuse Denis.

Ținea palmele în sus, ca și cum aștepta ceva.

Mattia vru să-l întrebe de ce, dar apoi rămase tăcut. Muzica ajungea atenuată de la etajul de dedesubt. Frecvențele joase traversau podeaua, pe când cele mai înalte nu treceau prin ea. Denis își trase nasul.

– Să plecăm de aici, făcu.

Mattia aprobă din cap, dar nici unul din ei nu se mișcă de unde era. Apoi Denis se întoarse brusc și porni spre scară. Mattia îl urmă prin camera de zi și apoi afară, unde aerul proaspăt al nopții îi aștepta ca să le redea răsuflarea.

17

Viola decidea dacă erai în grup sau nu. Duminică dimineaţă, tatăl Giadei Savarino îi telefonase tatălui ei, trezindu-i pe toţi în casa Bai. Discuţia de la telefon fusese lungă şi Viola, încă în pijama, se lipise cu urechea de uşa dormitorului părinţilor ei, dar nu reuşise să prindă nici un cuvânt din conversaţie.

Când auzise scârţâind patul, se întorsese în fugă în camera ei şi se băgase sub pătură, prefăcându-se că doarme. Tatăl ei o trezise spunând îmi vei explica pe urmă, acum să ştii că nu vor mai fi petreceri în această casă şi că, pentru un timp, destul de lung, uiţi de orice petrecere. La prânz, mama ei îi ceruse explicaţii despre lampa spartă din mansardă şi sora ei nu-i luase apărarea, pentru că îşi dăduse seama că Viola pusese mâna pe rezerva ei personală.

Rămăsese închisă în cameră toată ziua, abătută şi cu interdicţia precisă de a da telefoane. Nu reuşea să şi-i scoată din minte pe Alice şi Mattia şi felul în care se ţineau de mână. În timp ce îndepărta cu unghiile ultimele rămăşiţe de lac decisese: Alice afară.

Luni dimineață, încuiată în baia de acasă, Alice îndepărtă definitiv tifonul care acoperea tatuajul. Îl făcu ghem și apoi îl aruncă în coșul de gunoi, împreună cu biscuiții fărâmițați pe care nu-i mâncase la micul dejun.

Privi panseluța reflectată în oglindă și se gândi că-și schimbase pentru totdeauna corpul, a doua oară. Fiorul care o făcu să tresară era o combinație plăcută de remușcare și neliniște. Se gândi că acel corp era numai al ei, că dacă avea chef putea chiar să-l distrugă, să-l devasteze cu semne de neșters sau să-l lase să se usuce, ca o floare smulsă dintr-un capriciu de o fetiță și apoi lăsată să se ofilească pe jos.

În acea dimineață le va arăta tatuajul Violei și celorlalte în baia pentru fete. Le va povesti despre sărutul lung dintre ea și Mattia. Nu era nevoie să inventeze nimic în plus. Dacă pe urmă i-ar fi cerut detalii, s-ar fi limitat să le satisfacă fanteziile.

În clasă, își puse rucsacul pe scaun și apoi se îndreptă spre banca Violei, unde erau deja celelalte fete. În timp ce se apropia, o auzi pe Giulia Mirandi spunând iat-o că vine. Spuse bună cu un chip radios, dar nimeni nu-i răspunse. Se aplecă spre Viola ca să o pupe pe obraji, cum ea însăși o învățase să facă, dar prietena ei nu se clinti un milimetru.

Alice se retrase și privi, pe rând, patru perechi de ochi severi.

– Ieri ne-am simțit toate rău, începu Viola.

– A, da? zise Alice, cu sinceră îngrijorare. Ce-ați avut?

– O durere de burtă groaznică, toate, se băgă Giada, agresivă.

Alice o revăzu vomitând pe podea și îi veni să spună cred și eu la cât ați băut.

– Eu n-am avut nimic, spuse.

– Sigur, râse batjocoritor Viola, uitându-se la celelalte. Nu era nici o îndoială în legătură cu asta.

Giada și Federica izbucniră în râs, Giulia lăsă privirea în jos.

– Ce vrei să spui? întrebă dezorientată.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, răspunse Viola, schimbând brusc tonul și privind-o în față cu ochii ei minunați, ascuțiți.

– Nu, nu știu, se apără Alice.

– Ne-ai otrăvit, o atacă Giada.

– Ce spuneți? Cum adică v-am otrăvit?

Giulia interveni, timid.

– Haideți, fetelor, nu e adevărat.

– Ba da. Ne-a otrăvit, repetă Giada. Cine știe ce porcării a pus în prăjitura aia. Apoi i se adresă din nou lui Alice:

– Voiai să ne simțim toate rău, nu? Bravo, ai reușit.

Alice ascultă acele cuvinte, dar îi trebuiră câteva secunde pentru a le înțelege. O privi pe Giulia care, cu ochii ei albaștri, îi spunea scuză-mă, nu pot face nimic. Apoi căută un refugiu în cei ai Violei, însă privirea ei era goală.

Giada își ținea o mână pe burtă, de parcă tot mai avea convulsii.

– Dar prăjitura am făcut-o împreună cu Soledad. Am cumpărat totul de la supermarket. Nici una nu-i răspunse. Priveau în direcții diferite, ca și cum așteptau ca asasina să plece.

– N-a fost prăjitura lui Sol. Am mâncat și eu și nu mi-a fost rău, minți Alice.

– Ești o mincinoasă, sări la ea Federica Mazzoldi, care până atunci tăcuse. N-ai mâncat nici măcar un pic. Știu toți că...

Se blocă dintr-odată.

– Hai, încetați, le imploră Giulia.

Părea că mai are puțin și începe să plângă. Alice își duse o mână pe burta plată. Pe sub piele își simți bătăile inimii.

– Ce anume? le întrebă cu voce calmă.

Viola Bai clătină din cap încet. Alice o fixa pe fosta ei prietenă, în tăcere, așteptând cuvinte care nu veneau, dar care se unduiau în aer ca niște limbi de fum transparent. Nu se mișcă nici când sună clopoțelul. Tubaldo, profesoara de științele naturii, trebui să o strige de două ori pentru ca, în sfârșit, să se ducă să se așeze la locul ei.

18

Denis nu venise la școală. Sâmbătă, în timp ce-l conduceau acasă, el și Mattia nu se priviseră nici măcar o dată. Denis răspunsese monosilabic la întrebările tatălui lui Mattia și, coborând din mașină, nu salutase.

Mattia puse o mână pe scaunul gol de lângă el. Din când în când, îi treceau prin minte cuvintele lui Denis stând în camera aceea întunecată. Apoi dispăreau, prea repede ca el să reușească să le înțeleagă semnificația profundă.

Se gândi că nu-l interesa într-adevăr să le înțeleagă. Voia doar ca Denis să fie acolo, pe post de paravan în fața a tot ce era dincolo de banca lui.

Cu o zi înainte, părinții lui îl puseseră să stea pe canapeaua din salon. Ei se așezaseră pe cea din față. Tatăl lui îi spusese păi, povestește-ne de petrecere. Mattia își strânsese tare mâinile, dar apoi le desfăcuse pe genunchi, pentru ca ai lui să le poată vedea. Ridicase din umeri și răspunsese nu e nimic de povestit, cu tonul acela umil al lui. Mama lui se ridicase nervoasă și dispăruse în bucătărie. Tatăl lui, în schimb, se apropiase de el și îl bătuse de două ori pe spate, ca și cum ar fi

știut că trebuia să-l consoleze pentru ceva. Mattia își amintise de vremea când era copil și când, în zilele mai calde de vară, tatăl lui sufla pe chipul lui și al Michelei, pe rând, ca să-i răcorească. Își amintise cum simțea transpirația evaporându-se de pe piele, încet, încet, și simțise o nostalgie sfâșietoare pentru o parte a lumii care se înecase în râu odată cu Michela.

Se întrebă dacă nu cumva colegii lui știau totul. Dacă nu cumva știau și profesorii. Simți privirile lor furișe, intersectate deasupra capului său ca o plasă de pește.

Deschise cartea de istorie la întâmplare și începu să învețe pe de rost seria de date pe care le găsi tipărite de la acea pagină mai departe. Acea listă de cifre, puse la rând fără un fir logic, formă o fâșie tot mai lungă în mintea lui. Urmărind-o, Mattia se îndepărtă treptat de imaginea lui Denis stând în picioare, în penumbră, și uită de golul care era acum lângă el.

19

În timpul pauzei, Alice intră pe furiș în cabinetul medical de la primul etaj, o cămăruță albă și strâmtă, mobilată doar cu un pat de dispensar și un dulăpior cu oglindă suspendat, conținând necesarul pentru primul ajutor. Ajunsese o singură dată în acea cameră, când aproape leșinase în timpul orei de sport, pentru că în cele patruzeci de ore dinainte înghițise numai doi biscuiți integrali și un baton hipocaloric. În acea zi, profesorul de sport, îmbrăcat în treningul lui Diadora verde și cu fluierul, pe care nu-l folosea niciodată, agățat la gât îi spusese gândește-te bine la ce faci, gândește-te foarte bine. Apoi ieșise, lăsând-o acolo singură sub lumina neonului, fără nimic de făcut sau de privit pentru ora următoare.

Alice găsi dulăpiorul de prim ajutor deschis. Luă un tampon de bumbac mare cât o prună și sticluța de spirt. Închise ușa și căută un obiect greu în jurul ei. Era doar coșul de gunoi, făcut din plastic dur, de o culoare incertă între roșu și maro. Se rugă să nu audă nimeni de afară zgomotul și sparse oglinda dulăpiorului cu fundul coșului.

Apoi, atentă să nu se taie, extrase un ciob mare și triunghiular de sticlă. Își văzu reflectat ochiul drept pe partea lucioasă și se simți mândră că nu a plâns nici măcar puțin. Băgă totul în buzunarul din mijloc al jachetei largi pe care o purta și se întoarse în clasă.

Petrecuse restul dimineții într-o stare de amorțeală. Nu se întoarse deloc spre Viola și spre celelalte fete și nu ascultă nici un cuvânt din lecția despre teatrul lui Eschil.

În timp ce ieșea din sală, în spatele tuturor colegilor ei, Giulia Mirandi o luă de mână, pe ascuns.

– Îmi pare rău, îi spuse la ureche.

Apoi o pupă pe obraz și alergă spre celalalte care erau deja pe coridor.

Alice îl aștepta pe Mattia în holul școlii, în josul scării acoperite cu linoleum, de pe care se scurgea un flux haotic de elevi, toți îndreptându-se spre ieșire. Ținea o mână sprijinită de balustradă. Metalul rece o liniștea.

Mattia coborî treptele înconjurat de acea jumătate de metru pe care nimeni, în afară de Denis, nu îndrăznea să o ocupe. Avea părul negru și ciufulit în bucle mari care îi acopereau fruntea până aproape peste ochi. Privea unde punea picioarele și cobora ușor dezechilibrat spre spate. Alice îl strigă o dată, dar el nu se întoarse. Strigă Mattia mai tare, iar atunci el înălță capul. Spuse salut, jenat, și apoi dădu să înainteze spre geamurile de la intrare.

Alice își făcu loc printre ceilalți elevi și îl ajunse din urmă. Îl apucă de un braț și Mattia tresări.

– Trebuie să vii cu mine, îi spuse.

– Unde?

– Trebuie să mă ajuți să fac ceva.

Mattia privi în jur nervos, în căutarea unei eventuale amenințări.

– Tata mă așteaptă afară, făcu.

– Tatăl tău va aștepta. Trebuie să mă ajuți. Acum, spuse Alice.

Mattia pufni. Apoi spuse bine și aproape că nu știu să-și explice de ce.

– Vino aici.

Alice îl luă de mână, ca la petrecerea Violei, însă de data asta degetele lui Mattia se închiseră spontan în jurul degetelor ei.

Ieșiră din grămada de elevi. Alice mergea repede, de parcă fugea de cineva. Se strecurară în coridorul gol de la primul etaj. Ușile deschise spre sălile goale transmiteau un sentiment de abandon.

Intrară în baia pentru fete. Mattia ezită. Era gata să spună eu n-am voie aici, dar apoi se lăsă târât. Când Alice îl duse într-o cabină și încuie ușa, se treziră atât de aproape, că începură să-i tremure picioarele. Spațiul rămas liber lângă veceul turcesc era o fâșie subțire de gresie unde picioarele lor abia încăpeau. Erau bucăți de hârtie igienică răspândite peste tot și aproape lipite pe jos.

Acum mă sărută, se gândi el.

Trebuie doar să o săruți și tu, se gândi. Va fi ușor, toți se pricep la asta.

Alice deschise fermoarul pardesiului lucios și apoi începu să se dezbrace, exact cum făcuse acasă la Viola. Își scoase tricoul din aceiași blugi, pe care îi lăsă în jos până la jumătatea fundului. Nu se uita la Mattia, se purta de parcă era singură acolo înăuntru.

În locul tifonului alb de sâmbătă seară avea o floare tatuată pe piele. Mattia era gata să spună ceva, dar apoi tăcu și-și desprinse privirea. Ceva i se mișcă între picioare și el încercă să nu se gândească. Citi câteva dintre inscripțiile de pe perete, fără să le înțeleagă. Își dădu seama că nici una nu era paralelă cu linia bucăților de faianță. Aproape toate formau același unghi cu muchia podelei și Mattia se convinse că era un unghi între 30 și 45 de grade.

– Ține asta, spuse Alice.

Îi puse în mână o bucată de sticlă, lucioasă pe o parte și neagră pe cealaltă, exact ca un cuțit. Mattia nu înțelese. Ea îi ridică bărbia, exact cum își imaginase că va face prima oară când se vor întâlni.

– Trebuie să-l ștergi. Singură nu reușesc, îi spuse.

Mattia privi bucata de sticlă și apoi mâna dreaptă a lui Alice, care indica tatuajul pe burtă. Ea anticipă protestul lui.

– Știu că știi să o faci, spuse. Nu vreau să-l mai văd. Te rog, fă-o pentru mine.

Mattia rotise lama în mână și un fior îi traversă brațul.

– Dar... spuse.

– Fă-o pentru mine, îl întrerupse Alice, punându-i o mână pe buze ca să-l facă să tacă și apoi și-o retrase imediat.

Fă-o pentru mine, se gândi Mattia.

Acele cuvinte îi pătrunseră în ureche și-l făcură să îngenuncheze în fața lui Alice.

Cu tălpile atingea peretele din spatele lui. Nu știa cum să se așeze. Nesigur, atinse ușor pielea de lângă tatuaj, ca să o întindă mai bine. Fața lui nu se găsise niciodată atât de aproape de corpul unei fete. Îi veni, în mod natural, să inspire profund, ca să-i descopere mirosul.

Apropie fragmentul de sticlă de carne. Mâna lui era fermă când făcu o mică tăietură, lungă cât buricul degetului. Alice tremură și lăsă să-i scape un țipăt.

Mattia se retrase brusc și ascunse lama la spate, ca și cum ar fi negat că fusese el.

– Nu pot să o fac, îi spuse.

Privi în sus. Alice plângea, pe tăcute. Avea ochii închiși, strânși într-o expresie de durere.

– Dar nu mai vreau să-l văd, se lamentă.

Pentru el era limpede că ei îi pierise curajul și se simți ușurat. Se ridică în picioare și se întrebă dacă nu era mai bine să iasă de acolo.

Alice șterse cu mâna o picătură de sânge care i se rostogolea în jos pe burtă. Se încheie la blugi, în timp ce Mattia căuta ceva liniștitor de spus.

– Te vei obișnui cu el. Vei ajunge să nu-l mai vezi, făcu.

– Cum? Îl voi avea mereu acolo, în fața ochilor.

– Tocmai, spuse Mattia. Tocmai de asta n-o să-l mai vezi.

Cealaltă cameră
(1995)

20

Mattia avea dreptate: zilele trecuseră peste piele, una după alta, ca un dizolvant, ducând cu ele un foarte subțire strat de pigment de pe tatuajul lui Alice și din amintirile amândurora. Contururile, exact ca și circumstanțele, erau încă acolo, negre și bine delimitate, însă culorile se amestecaseră între ele, până păliseră într-o tonalitate fără luciu și uniformă, într-o lipsă de semnificație neutră.

Anii de liceu fuseseră ca o rană deschisă, care pentru Mattia și Alice păruse atât de adâncă, încât credeau că nu se poate cicatriza niciodată. Trecuseră prin ei ținându-și respirația, el refuzând lumea, iar ea simțindu-se refuzată de lume, și își dăduseră seama că nu era, în fond, o mare diferență. Își clădiseră o prietenie defectuoasă și nesimetrică, făcută din lungi absențe și multă tăcere, un spațiu gol și curat în care amândoi se puteau întoarce să respire când pereții școlii se strângeau prea mult ca să mai poată suporta senzația de sufocare.

Apoi, cu timpul, rana adolescenței se cicatrizase. Marginile de piele se apropiaseră, cu mișcări imperceptibile, dar continue. Cu fiecare

nouă cojire, crusta ceda, însă apoi începea, cu obstinație, să se formeze din nou, mai închisă la culoare și mai groasă. În sfârșit un nou strat de piele, neted și elastic, ajunsese să-l înlocuiască pe cel vechi. Din roșie, cicatricea devenise albă și ajunsese să se confunde cu toate celelalte.

Acum stăteau întinși pe patul lui Alice, ea cu capul într-o parte și el în cea opusă, amândoi cu picioarele îndoite nefiresc, ca să nu se atingă cu nici o parte a corpului. Alice se gândi că ar fi putut să se întoarcă, să ajungă cu vârful piciorului sub spatele lui Mattia și să se prefacă pur și simplu că nu-și dă seama. Era sigură că el s-ar fi dat imediat mai încolo, și hotărî să evite acea mică dezamăgire.

Nici unul nu propusese să pună muzică. Nu aveau în minte să facă ceva, în afară de a sta acolo, așteptând ca după-amiaza de duminică să se consume singură și să vină din nou momentul să facă ceva necesar, ca de exemplu să ia cina, să doarmă și să reînceapă o altă săptămână. Pe fereastra deschisă intra lumina galbenă de septembrie, târându-se în spatele foșnetului intermitent al străzii.

Alice se așeză în picioare pe pat, unduind puțin salteaua sub capul lui Mattia. Își puse pumnii strânși pe șolduri și îl fixă de sus, cu părul adus în față, care-i ascundea expresia severă.

– Stai acolo, îi spuse. Nemișcat.

Apoi trecu peste el, sărind jos din pat cu piciorul bun și trăgându-l pe celălalt ca pe ceva

care rămăsese prins de ea din greșeală. Mattia lăsă bărbia în piept ca să urmărească mișcările lui Alice prin cameră. O văzu deschizând o cutie cubică ce stătea în mijlocul biroului și pe care nu o observase până atunci.

Alice se întoarse cu un ochi închis și unul ascuns în spatele unui aparat de fotografiat vechi. Mattia dădu să se ridice.

– Jos, îi ordonă ea. Ți-am spus să stai nemișcat.

Apoi apăsă. Polaroidul scuipă afară o limbă albă și subțire, iar Alice o vântură ca să o facă să se coloreze.

– Și pe ăla de unde l-ai luat? o întrebă Mattia.

– Din pivniță. A fost al tatei. Și l-a cumpărat cine știe când și apoi nu l-a mai folosit.

Mattia se așeză în fund pe pat. Alice lăsă fotografia să cadă pe covor și îi făcu alta.

– Hai, termină, protestă el. Par tâmpit în poze.

– Tu pari mereu tâmpit.

Făcu altă fotografie.

– Cred că vreau să mă fac fotograf, spuse Alice. Am hotărât.

– Și facultatea?

Alice ridică din umeri.

– De aia îi pasă numai tatei, spuse. Să o facă el.

– Vrei să renunți?

– Poate.

– Nu te poți trezi într-o zi să te hotărăști că vrei să te faci fotograf și să arunci la coș un an de muncă. Nu merge așa, spuse Mattia.

– Da, uitasem că tu ești ca el, zise Alice cu ironie. Știți mereu ce trebuie să faceți. Tu știai deja la cinci ani că vrei să înveți matematică. Sunteți plicticoși. Bătrâni și plicticoși.

Apoi se întoarse spre fereastră și făcu o fotografie la întâmplare. O lăsă și pe aia să cadă pe covor, lângă celelalte două. Sări peste ele cu picioarele și le călcă de parcă zdrobea struguri.

Mattia se gândi să spună ceva ca s-o dreagă, dar nu-i ieși nimic. Se aplecă să scoată de sub piciorul lui Alice prima fotografie. Linia brațelor lui, încrucișate sub cap, se ivea treptat din fundalul alb. Se întrebă ce reacție extraordinară avea loc pe acea suprafață lucioasă și își propuse să consulte enciclopedia de cum se întorcea acasă.

– Vreau să-ți arăt altceva, spuse Alice.

Aruncă aparatul de fotografiat pe pat, ca o copilă care s-a plictisit de o jucărie pentru că a ochit una mai tentantă, și ieși din cameră.

Dispăru zece minute bune. Mattia începu să citească titlurile cărților, așezate oblic pe raftul de deasupra biroului. Erau mereu aceleași. Legă între ele inițialele din toate titlurile, dar nu rezultă un cuvânt cu sens. Se gândi că i-ar fi plăcut să recunoască o ordine logică în acel șir. Probabil că el le-ar fi aranjat în funcție de culoarea cotorului, poate copiind spectrul eletromagnetic, de la roșu la violet, sau în funcție de înălțime, în ordine descrescătoare.

– Ta-daa, îi întrerupse gândurile vocea lui Alice.

Mattia se întoarse și o văzu în picioare, în prag, prinsă cu mâinile de tocul ușii, ca și cum se temea să nu cadă. Își pusese o rochie de mireasă, care probabil că fusese de un alb orbitor și pe care timpul o îngălbenise la margini, de parcă ar fi fost devorată lent de o boală. Anii petrecuți în vreo cutie o făcuseră să se usuce și să se înăsprească. Corsajul cădea flasc peste sânii inexistenți ai lui Alice. Decolteul nu era adânc, dar suficient ca o bretea să-i alunece câțiva centimetri de pe umăr. În acea poziție, claviculele lui Alice apăreau mai pronunțate, întrerupeau linia delicată a gâtului și delimitau o cavitate mică, goală, ca bazinul unui lac secat. Mattia se întrebă cum trebuia să fie să-i urmărești conturul cu vârful degetelor, cu ochii închiși. Marginea mânecilor era șifonată și, pe brațul stâng, rămânea puțin ridicată. Trena lungă se continua pe coridor, unde Mattia nu reușea să vadă. În picioare, Alice avea tot papucii ei roșii, care se iveau de sub fusta largă, creând o nepotrivire ciudată.

– Ei! Ar trebui să zici ceva, zise ea fără să-l privească.

Netezi cu o mână tulul fustei. La atingere, i se păru de proastă calitate, sintetic.

– A cui ei? întrebă Mattia.

– A mea, nu?

– Hai, serios.

– Dar a cui vrei să fie? A maică-mii.

Mattia dădu din cap și și-o închipui pe doamna Fernanda în acea rochie. Și-o imagină

cu unica expresie pe care i-o adresa când, înainte să plece acasă, apărea în salon unde ea se uita la televizor, o expresie de duioșie și compasiune, asemănătoare cu cea pe care, de obicei, o ai față de bolnavi când îi vizitezi la spital. O expresie ridicolă, din moment ce bolnava era ea, suferind de o boală care îi distrugea, încet, întregul corp.

– Nu sta acolo ca o momâie, hai! Fă-mi o poză!

Mattia luă Polaroidul de pe pat. Îl întoarse în mâini ca să înțeleagă unde trebuia să apese. Alice se unduia într-o parte și-n alta a ușii, ca și cum ar fi fost mișcată de o briză, pe care numai ea o putea simți. Când Mattia își duse aparatul la ochi, ea se îndreptă și chipul luă o expresie serioasă, aproape provocatoare.

– Iată, spuse Mattia.

– Acum una împreună.

El clătină din cap.

– Hai, nu face pe nesuferitul, ca de obicei. Și o dată vreau să te văd și eu îmbrăcat așa cum trebuie. Nu cu hanoracul ăla ros pe care îl porți de o lună.

Mattia se uită în jos. Manșetele bluzei lui albastre păreau roase de molii. Avea obiceiul să le frece cu unghia degetului mare, ca să-și țină ocupate degetele și să înceteze să zgârie cavitatea dintre arătător și mijlociu.

– Și apoi, doar nu vrei să strici ziua nunții mele, nu? adăugă Alice, bosumflându-se.

Se juca doar, își dădea seama de asta. Nu era decât o glumă ca să păcălească timpul, o mică

reprezentație, o prostie ca multe altele. Și totuși, când deschise ușa dulapului și oglinda din interior o încadră în acea rochie albă, împreună cu Mattia, pentru o clipă panica îi tăie respirația.

– Aici nu e nimic care să se potrivească, spuse grăbită. Vino cu mine.

Mattia o urmă resemnat. Când Alice făcea așa, picioarele începeau să-l furnice și îi venea cheful să plece. Era ceva în felul ei de a se purta, în avântul cu care prietena lui dădea frâu liber toanelor ei infantile, pe care el îl găsea insuportabil. Se simțea ca și cum ea, după ce-l legase de un scaun, chema zeci de persoane cărora să-l arate ca pe ceva al ei, ceva de genul unui caraghios animal de casă. De cele mai multe ori tăcea și lăsa ca nemulțumirea lui să transpară din gesturi, până când Alice se plictisea de apatia lui și o lăsa baltă, spunând mă faci mereu să mă simt ca o proastă. Mattia merse în spatele trenei prietenei lui până în camera părinților ei. Nu mai intrase niciodată acolo. Jaluzele erau lăsate aproape de tot și lumina pătrundea în linii paralele, atât de clare, că păreau desenate pe parchet. Aerul era mai dens și mai stătut decât în restul casei. Un pat matrimonial, mult mai înalt decât al părinților lui Mattia, și două noptiere identice erau lipite de perete.

Alice deschise dulapul și trecu cu degetul peste toate costumele tatălui ei, agățate în ordine, fiecare protejat de celofanul lui. Scoase afară unul negru și îl aruncă pe pat.

– Pune-ți-l pe ăsta, îi ordonă lui Mattia.

– Ești nebună? Vezi că se prinde tatăl tău.

– Tata nu își dă seama de nimic.

Pentru o clipă, Alice rămase absorbită, ca și cum reflecta asupra cuvintelor pe care tocmai le pronunțase sau ca și cum privea ceva prin acel zid de haine închise la culoare.

– Acum îți caut cămașă și cravată, adăugă.

Mattia rămase nemișcat unde era, neștiind ce trebuia să facă.

– Hai, te miști? Doar nu ți-e rușine să te schimbi aici!

În timp ce o spunea, stomacul gol i se strânse. Pentru o clipă se simți nesinceră. Cuvintele ei sunaseră ca un mic șantaj.

Mattia pufni. Apoi se așeză pe pat și începu să-și dezlege pantofii.

Alice rămase întoarsă, prefăcându-se că alege o cămașă pe care o alesese deja. Când auzi clinchetul metalic al curelei, numără până la trei și apoi se întoarse. Mattia își scotea blugii. Dedesubt avea niște boxeri gri și moi, nu din aceia mulați cum își imaginase ea.

Alice se gândi că-l văzuse deja în pantaloni scurți de zeci de ori, că văzându-l în chiloți nu era o mare diferență, și totuși începu să tremure ușor sub cele patru straturi albe ale rochiei de mireasă. El trase de marginea hanoracului ca să se acopere și apoi își puse în grabă pantalonii eleganți. Materialul era moale și ușor. Trecându-l peste părul de pe picioare, simți cum acesta se electriza, făcându-l să stea drept ca părul pisicilor.

Alice se apropie și îi întinse cămașa. El o luă fără să-și ridice privirea. Era sătul de acea reprezentație inutilă. Îi era rușine să-și arate brațele subțiri, părul rar de pe piept și din jurul buricului. Alice se gândi că făcea tot posibilul ca scena să devină stânjenitoare, ca de obicei. Apoi se gândi că el cu siguranță o învinuia pe ea și simți un nod în gât. Nu avea chef, dar se întoarse și-l lăsă pe Mattia să-și scoată bluza fără ca ea să-l privească.

– Și acum? o strigă Mattia.

Ea se întoarse. I se tăie respirația când îl văzu în hainele tatălui ei. Haina îi era puțin largă, umerii nu o umpleau complet, dar nu putu să nu se gândească la faptul că era foarte frumos.

– Lipsește cravata, îi spuse după o clipă.

Mattia luă cravata bordo din mâinile lui Alice și, instinctiv, trecu cu degetul mare peste acel material lucios. Un fior îi traversă brațul și îi coborî de-a lungul spatelui. Își simți palma uscată ca nisipul. Imediat o apropie de gură și suflă peste ea ca să o umezească. Nu rezistă tentației de a-și mușca o falangă, încercând să nu-l descopere Alice, care oricum își dădu seama.

– Nu știu să fac nodul, spuse, pronunțând rar cuvintele.

– Uf, ești chiar neîndemânatic.

Adevărul e că Alice știa. Abia aștepta să-i arate că ea era în stare să-l facă. Tatăl ei o învățase când era mică. Dimineața îi lăsa cravata pe pat și apoi, înainte să iasă, trecea prin fața camerei ei și întreba e gata cravata mea? Alice alerga spre el, cu

nodul deja făcut. Tatăl ei lăsa capul în jos, ținând mâinile împreunate la spate, ca și cum se înclina în fața unei regine. Ea îi punea cravata la gât, el o strângea și o aranja puțin. *Parfait,* spunea la sfârșit. Într-o dimineață oarecare după accident, tatăl lui Alice găsise cravata tot pe pat, așa cum o lăsase. De atunci își făcuse nodul mereu singur și acel mic ritual dispăruse, ca multe alte lucruri.

Alice pregăti nodul, agitând degetele scheletice mai mult decât era necesar. Mattia îi urmări gesturile și i se părură complicate. O lăsă să i-o aranjeze la gât.

– Uau, pari aproape un domn respectabil. Vrei să te vezi în oglindă?

– Nu, zise Mattia.

Voia doar să iasă de acolo, îmbrăcat cu hainele lui.

– Fotografie, spuse Alice, bătând o dată din palme.

Mattia o urmă din nou în camera ei. Ea luă în mână aparatul de fotografiat.

– Nu are declanșare automată, spuse. Trebuie să o facem orbește.

Îl trase pe Mattia de talie spre ea. El se încordă și ea făcu poza. Fotografia alunecă afară cu un șuierat.

Alice se prăbuși pe pat, exact ca o mireasă după lunga petrecere, și-și făcu vânt cu fotografia.

El rămase pe loc unde era, simțind acele haine străine, cu senzația plăcută că dispare în ele. Lumina din cameră se schimbă brusc. Din galbenă deveni

albastră și uniformă, pentru că și ultima geană de soare asfințise în spatele clădirii din față.

– Acum pot să mă schimb?

O spuse dinadins, ca să o facă să înțeleagă că participase de ajuns la acel joc. Alice părea absorbită într-un gând profund. Abia arcui sprâncenele.

– Mai e ceva, spuse. Se ridică din nou. Soțul își trece soția în brațe peste prag.

– Adică?

– Trebuie să mă iei în brațe. Și să mă duci acolo. Alice arătă coridorul. Pe urmă ești liber.

Mattia clătină din cap. Ea se apropie și îi întinse mâna ca o fetiță.

– Curaj, eroul meu, spuse, luându-l peste picior.

Mattia, răpus, lăsă umerii și mai jos. Se aplecă caraghios ca să o ridice. Nu mai dusese niciodată pe nimeni așa. Îi puse un braț sub genunchi și unul pe spate și, când o ridică, se miră cât era de ușoară.

Se poticni spre coridor. Auzea răsuflarea lui Alice trecând prin țesătura foarte fină a cămășii, cu siguranță prea aproape, și trena foșnind pe podea. Când trecură peste prag, zgomotul unei rupturi seci și prelungi îl țintui pe loc.

– La naiba! spuse.

O lăsă jos în grabă pe Alice. Fusta rămăsese prinsă în balamaua de la ușă. Despicătura era de-o palmă și părea o gură deschisă într-un rânjet batjocoritor. Amândoi o priveau ușor năuciți.

Mattia aștepta ca Alice să spună ceva, să se enerveze și să-l ia la rost. Simțea că trebuia să se scuze, dar în fond, ea era cea care insistase atâta cu prostia aia. Și-o căutase. Alice privi fix ruptura, fără nici o expresie.

– Cui îi pasă? spuse în cele din urmă. Oricum nu mai folosește nimănui.

În apă și afară din ea
(1998)

21

Numerele prime sunt divizibile numai cu unu și cu ele însele. Stau la locul lor în infinita serie de numere naturale, strivite, la fel ca restul, între altele două, dar cu un pas mai încolo față de celelalte. Sunt numere bănuitoare și solitare și de aceea Mattia le găsea minunate. Uneori credea că au ajuns din greșeală în acea secvență, că rămăseseră prinse în capcană ca niște mici perle înșirate pe un colier. Alteori, în schimb, bănuia că și lor le-ar fi plăcut să fie ca restul, numai niște numere oarecare, dar că, pentru un motiv anume, nu erau în stare. Al doilea gând îl atingea mai ales seara, în împletirea haotică de imagini dinaintea somnului, când mintea e prea vlăguită ca să-și spună minciuni.

La un curs din primul an, Mattia învățase că, printre numerele prime, sunt unele și mai speciale. Matematicienii le numesc *numere prime gemene:* sunt perechi de numere prime care sunt aproape, de fapt foarte aproape, pentru că între ele este mereu un număr par care le împiedică să se atingă cu adevărat. Numere ca 11 și 13, ca 17 și 19, 41 și 43. Dacă ai răbdarea de a merge

mai departe cu numărătoarea, descoperi că aceste perechi, treptat, sunt tot mai rare. Dai peste numere prime tot mai izolate, rătăcite în acel spațiu tăcut și cadențat constituit numai din cifre, și ai presentimentul neliniștitor că perechile întâlnite până acolo sunt un fapt accidental, că adevăratul lor destin este de a rămâne singure. Apoi, exact când te pregătești să renunți, când nu mai ai chef să numeri, iată că dai peste alte două numere gemene, agățate strâns unul de celălalt. Printre matematicieni există convingerea comună că atât cât se poate merge mai departe, vor fi mereu altele două, chiar dacă nimeni nu poate spune unde, până când nu le descoperă.

Mattia se gândea că el și Alice erau astfel, două numere prime gemene, singure și pierdute, apropiate, dar nu îndeajuns pentru a se putea atinge cu adevărat. Nu-i spusese asta niciodată.

Când își imagina că-i spune aceste lucruri, stratul subțire de transpirație de pe mâinile lui se evapora complet și pentru zece minute bune nu mai era în stare să atingă nici un obiect.

Într-o zi de iarnă se întorsese acasă după ce petrecuse după-amiaza la Alice, care tot timpul nu făcuse altceva decât să schimbe, la televizor, un canal cu altul. Mattia nu băgase în seamă nici cuvintele, nici imaginile. Piciorul drept al lui Alice, sprijinit de măsuța din salon, îi invadase câmpul vizual, pătrunzând din stânga precum capul unui șarpe. Alice își îndoia degetele cu o regularitate hipnotică. Acea mișcare repetată îl

făcuse să simtă că-i creşte ceva solid şi neliniştitor în stomac şi el se forţase să ţină privirea fixă cât mai mult posibil, pentru ca nimic să nu se modifice în acel cadru.

Acasă, luase un mănunchi de foi curate din caietul cu şină, o cantitate suficientă pentru ca stiloul să poată aluneca uşor, fără să zgârie suprafaţa tare a mesei. Netezise marginile cu mâinile, mai întâi sus şi jos şi apoi pe laturi. Alesese stiloul cel mai plin dintre cele de pe birou, îi scosese capacul şi-l pusese în vârf ca să nu-l piardă. Apoi începuse să scrie chiar în mijlocul foii, fără să aibă nevoie să numere pătrăţelele.

2760889966649. Pusese la loc capacul stiloului şi îl aşezase lângă foaie. Citise cu voce tare douămiişaptesuteşaizecimiliardeoptsuteoptzecişinouămilioanenouăsuteşaizecişişasemiişasesutepatruzecişinouă. Apoi, din nou, cu voce scăzută, ca pentru a se adapta acelui joc de cuvinte. Hotărî că acel număr va fi al lui. Era sigur că nimeni altul în lume, nimeni altul în toată istoria lumii nu se oprise să ia în consideraţie acel număr. Probabil că, până atunci, nimeni nu-l scrisese pe o foaie, şi cu atât mai puţin nu-l pronunţase cu voce tare.

După o clipă de ezitare, se dusese cu două rânduri mai jos şi scrisese 2 760889966651. Ăsta e al ei, se gândise. În mintea lui, cifrele căpătaseră culoarea palidă a piciorului lui Alice, profilat pe fundalul albăstrui ale ecranului televizorului.

Ar putea să fie și două numere prime gemene, se gândise Mattia. Dacă sunt...

Se oprise brusc la acel gând și începuse să caute divizori pentru două numere. Cu 3 era ușor: era de ajuns să facă suma cifrelor și să vadă dacă era un multiplu de 3. Cifra 5 era exclusă din start. Poate că era o regulă și pentru șapte, dar Mattia nu și-o mai amintea și astfel începuse să facă împărțirea cu rest: 11 și 13 și așa mai departe, în calcule tot mai complicate. În timp ce se străduia cu 37, îl prinsese somnul pentru prima oară și stiloul îi alunecase pe pagină. Se oprise când a ajuns la 47. Vârtejul care îi umpluse stomacul acasă la Alice se risipise, se diluase în mușchii lui ca mirosurile în aer și el nu mai fusese în stare să-l simtă. În cameră erau numai el și o cantitate de foi dezordonate, pline de împărțiri inutile. Ceasul arăta ora trei și un sfert dimineața. Mattia luase din nou în mână prima foaie, cu cele două numere scrise în centru, și se simțise un imbecil. O rupsese pe jumătate și apoi iar pe jumătate, până când marginile fuseseră suficient de ascuțite ca să le poată trece, ca pe o lamă, pe sub unghia inelarului stâng.

În timpul celor patru ani de facultate, matematica îl condusese în ungherele cele mai depărtate și mai fascinante ale raționamentului uman. Mattia recopia demonstrațiile tuturor teoremelor pe care le întâlnea în studiul lui cu o ritualitate meticuloasă. Chiar și în după-amiezile de vară ținea jaluzelele trase și lucra la lumina artificială.

Lua de pe birou tot ce putea să-i distragă privirea, ca să se simtă cu adevărat singur cu foaia. Scria fără să se oprească. Dacă se trezea că ezită prea mult asupra unei secvențe sau alinia greșit o expresie după semnul egal, arunca foaia și o lua de la capăt. Ajuns la finalul acelor pagini pline de simboluri, de litere și numere, scria *q.e.d.* Și, pentru o clipă, i se părea că pusese în ordine o mică parte de lume. Atunci se sprijinea de spătarul scaunului și își împreuna mâinile, fără să le frece una de alta.

Încet, pierdea contactul cu pagina, simbolurile care cu o clipă în urmă curgeau din mișcarea încheieturii lui îi apăreau distante, înghețate într-un loc în care accesul nu-i era permis. Capul lui, cufundat în întunericul camerei, reîncepea să se umple de gânduri intense și zgomotoase și, cel mai adesea, Mattia alegea o carte, o deschidea la întâmplare și relua studiul.

Analiza complexă, geometria proiectivă și calculul tensorial nu reușiseră să-l îndepărteze de pasiunea lui inițială pentru numere. Lui Mattia îi plăcea să numere, pornind de la 1 și continuând cu progresii complicate, pe care adesea le inventa pe loc. Se lăsa condus de numere și i se părea că le cunoaște, unul câte unul. De aceea, când veni momentul să-și aleagă lucrarea de diplomă, se îndreptă fără nici o ezitare spre biroul profesorului Niccoli, profesor titular de logaritmi discreți, cu care nu dăduse nici un examen și despre care nu știa nimic altceva în afară de nume.

Biroul lui Francesco Niccoli era la etajul al treilea al clădirii de secol XIX, care găzduia Catedra de matematică. Era o încăpere mică, ordonată și fără miros, dominată de culoarea albă a pereților, a rafturilor, a biroului din plastic și a computerului prea mare pus deasupra. Mattia ciocăni încet la ușă și, dinăuntru, Niccoli nu fu sigur dacă bătea la ușa lui sau la cea a biroului alăturat. Spuse intră, sperând să nu facă o gafă.

Mattia deschise și înaintă un pas.

– Bună ziua, spuse.

– Bună ziua, îi răspunse Niccoli.

Privirea lui Mattia se îndreptă spre o fotografie agățată în spatele profesorului, care-l reprezenta, mult mai tânăr și fără barbă, ținând în mână o plăcuță de argint, în timp ce strângea mâna unui necunoscut cu un aer important. Mattia privi printre gene, dar nu reuși să citească inscripția de pe plăcuță.

– Deci? îl îndemnă Niccoli, observându-l încruntat.

– Aș vrea să scriu o teză despre zerourile funcției zeta Riemann, spuse Mattia, fixându-și privirea pe umărul drept al profesorului, unde o porțiune acoperită cu mătreață semăna cu un mic cer înstelat.

Niccoli făcu o grimasă asemănătoare unui zâmbet ironic.

– Mă scuzați, dar dumneavoastră cine sunteți? întrebă fără să-și ascundă ironia și ducându-și

mâinile la ceafă, ca și cum ar fi vrut să se bucure de un moment amuzant.

– Mă numesc Mattia Balossino. Am terminat examenele și aș vrea să-mi dau lucrarea până la anul.

– Aveți carnetul la dumneavoastră?

Mattia dădu din cap că da. Lăsă să-i cadă rucsacul din spinare, se ghemui și căută înăuntru. Niccoli întinse mâna să ia carnetul, dar Mattia preferă să-l așeze pe marginea biroului.

De câteva luni, profesorul era forțat să îndepărteze obiectele ca să le vadă bine. Parcurse rapid șirul de note maxime și cu laude. Nici o abatere, nici o ezitare sau un test la care s-o dea în bară, poate din cauza unei povești de dragoste sfârșite prost.

Închise carnetul și-l privi mai atent pe Mattia. Era o apariție ștearsă și avea poziția unuia care nu știe să ocupe spațiul cu trupul lui. Profesorul se gândi că era un altul dintre cei care se refugiază în studiu pentru că în viață sunt niște fraieri. Oamenii de felul ăsta, imediat ce depășesc aria bine delimitată a universității, nu mai sunt buni de nimic, comentă în sinea lui.

– Nu credeți că ar trebui să vă propun eu un subiect? întrebă, lungind cuvintele.

Mattia ridică din umeri. Ochii lui negri se mișcau de la dreapta la stânga, urmărind muchia biroului.

– Pe mine mă interesează numerele prime. Vreau să scriu despre funcția zeta Riemann, răspunse.

Niccoli oftă. Apoi se ridică și se apropie de dulapul alb. În timp ce parcurgea cu arătătorul titlurile cărților, pufnea ritmic. Luă niște foi bătute la mașină și capsate într-un colț.

– Bine, bine, spuse dându-i-le lui Mattia. Vă puteți întoarce după ce refaceți calculele din acest articol. Pe toate.

Mattia luă hârtiile și, fără să citească titlul, îl băgă în rucsacul care stătea lipit de piciorul lui, deschis și moale. Molfăi un mulțumesc și ieși din birou, trăgând ușa după el.

Niccoli se întoarse să se așeze la locul lui și se gândi cum se va plânge soției lui, la cină, din cauza acestei noi și neașteptate griji.

22

Tatăl lui Alice luase povestea cu fotografiatul drept toana unei fetițe plictisite. Cu toate astea, pentru cea de-a douăzeci și treia aniversare a fiicei lui, îi dăruise un aparat reflex Canon, cu tot cu geantă și trepied, și ea îi mulțumise cu un zâmbet frumos și fugar, ca o rafală de vânt rece. Îi plătise și un curs organizat de administrația locală, cu durata de șase luni, iar Alice nu lipsise de la nici o lecție. Înțelegerea era clară și implicită: facultatea înainte de toate.

Apoi, într-o clipă precisă ca linia ce desparte lumina de umbră, boala Fernandei se agravase, târându-i pe toți trei într-o spirală tot mai îngustă de sarcini noi, spre un nivel inevitabil de apatie și indiferență reciprocă. Alice nu mai călcase pe la facultate și tatăl ei se prefăcuse că nu bagă de seamă. O remușcare, al cărei semn inițial aparținea de-acum unui alt timp, îi interzicea să se impună în mod decisiv în fața fiicei lui, aproape îi interzicea să-i vorbească. Uneori se gândea că ar fi fost de-ajuns puțin, ar fi fost de ajuns să intre în camera ei într-o seară oarecare și să-i spună... Să-i spună ce? Soția lui dispărea din viață ca o pată

umedă care se usucă pe un tricou și, împreună cu ea, firul care încă îl lega de fiica lui se desfăcea, deja zăcea pe jos, lăsând-o liberă să decidă pe cont propriu.

În ce privește fotografia, lui Alice îi plăcea mai mult gestul decât rezultatul. Îi plăcea să deschidă capacul posterior al aparatului și să deruleze noul film câțiva centimetri, atât cât trebuia ca să-l prindă pe rolă, să-și închipuie că acea peliculă goală va deveni curând ceva și să nu știe încă ce, să facă primele fotografii în gol, să privească, să focalizeze, să-și încline bustul în față și în spate, să decidă, după plac, includerea sau excluderea unor fragmente de realitate, să mărească, să deformeze.

De fiecare dată când auzea clicul declanșării, urmat de acel fâșâit ușor, își amintea de copilărie, când prindea lăcuste în grădina casei de la munte în mâinile făcute căuș. Se gândea că și cu fotografia era la fel, că acum ea captura timpul și îl fixa pe celuloid, prinzându-l la jumătatea saltului său spre clipa următoare.

La curs o învățaseră să-și rotească de două ori cureaua aparatului în jurul încheieturii. În acest fel, dacă cineva vrea să ți-l fure, e obligat să-l smulgă odată cu brațul. Pe coridorul de la Maria Ausiliatrice, unde mama ei era internată, Alice nu risca nimic de genul acesta, dar se obișnuise să-și poarte aparatul Canon în acel mod.

Mergea razant pe lângă peretele bicolor, atingându-l ușor, din când în când, cu umărul drept,

ca să nu se ciocnească de nimeni. Programul de vizită de la prânz abia începuse și lumea se revărsa pe coridoarele spitalului ca o masă fluidă.

Ușile din aluminiu și placaj de la camere erau deschise. Fiecare secție avea mirosul ei specific. Oncologia mirosea a dezinfectant și a tifoane îmbibate cu alcool.

Camera mamei era penultima, iar Alice intră acolo. Era adâncită într-un somn care nu era al ei, iar obiectele la care era conectată nu produceau nici un zgomot. Lumina era slabă și amorțită. Pe pervaz erau flori roșii aranjate într-o vază: Soledad le adusese cu o zi înainte.

Alice își sprijini mâinile și aparatul pe marginea patului, acolo unde așternuturile, ridicate pe mijloc peste silueta mamei ei, se netezau iarăși.

Venea în fiecare zi ca să nu facă nimic. Infirmierele se ocupau de tot. Își imagina că rolul ei era acela de a-i vorbi mamei. Mulți fac asta, se comportă ca și cum bolnavii ar fi capabili să asculte gândurile, să înțeleagă cine stă în picioare lângă ei și dialoghează în sinea lui, ca și cum boala ar putea să deschidă între persoane un canal diferit de percepție.

Alice nu credea în asta, iar în acea cameră se simțea singură și atât. De obicei, stătea jos, aștepta să treacă o jumătate de oră și apoi ieșea. Dacă întâlnea vreun medic, cerea informații care, oricum, erau mereu aceleași. Cuvintele lor și ridicările din sprâncene voiau doar să spună așteptăm să meargă ceva rău.

În acea dimineață însă adusese cu ea o perie. O luă din geantă și, delicat, fără să-i zgârie chipul, pieptănă părul mamei ei, numai pe cel care nu era turtit pe pernă. Ea era inertă și ascultătoare ca o păpușă.

Îi aranjă brațele deasupra așternutului, ca două drepte paralele, într-o poziție relaxată. O altă picătură din perfuzia cu soluție salină parcurse tubul și dispăru în venele Fernandei.

Alice se așeză la capul patului, cu aparatul Canon sprijinit pe bara de aluminiu. Închise ochiul stâng și cu celălalt se uită prin vizor. N-o mai fotografiase niciodată pe mama ei înainte. Apăsă și apoi se aplecă puțin mai în față, fără să renunțe la încadrare.

Un foșnet aproape că o sperie și camera se umplu, pe neașteptate, de lumină.

– E mai bine? spuse o voce masculină în spatele ei.

Alice se întoarse. Lângă fereastră era un medic care mânuia cordonul jaluzelelor. Era tânăr.

– Da, mulțumesc, zise Alice puțin intimidată.

Medicul își ascunse mâinile în buzunarele halatului alb și rămase privind-o, ca și cum aștepta să continue. Ea se aplecă să facă o altă fotografie, puțin la întâmplare, ca să-i facă pe plac. O fi crezând că sunt nebună, își spuse.

În schimb, medicul se apropie cu dezinvoltură de patul mamei ei. Aruncă o privire pe fișă și, în timp ce citea, strânse pleoapele, mijindu-și ochii. Se apropie de perfuzie și mișcă o rotiță cu degetul

mare. Picăturile începură să curgă mai rapid și el le privi mulțumit. Alice se gândi că mișcările lui aveau ceva liniștitor.

Doctorul se apropie de ea și se prinse cu ambele brațe de structura patului.

– Infirmierele au o fixație, comentă pentru sine. Vor întuneric peste tot. De parcă aici înăutru n-ar fi deja greu să distingi ziua de noapte.

Se întoarse și-i zâmbi.

– Ești fiica?

– Da.

El încuviință din cap, fără compătimire.

– Sunt doctorul Rovelli, spuse. Fabio, adăugă apoi, după o clipă de gândire.

Alice îi strânse mâna și se prezentă. Pentru câteva secunde, fără să spună nimic, o priviră pe Fernanda care dormea.

Apoi doctorul lovi de două ori în metalul de la pat, care sună a gol, și se îndepărtă. Trecând pe lângă Alice, se întinse puțin spre urechea ei.

– Să nu spui că am fost eu, îi șopti, făcându-i cu ochiul și arătând spre ferestrele pe care se revărsa lumina.

La sfârșitul programului de vizită, Alice coborî cele două etaje, apoi traversă holul și ieși, trecând de ușile vitrate care se deschiseră automat.

Traversă curtea și se opri la chioșcul de lângă intrare. Îi ceru o sticlă de apă minerală domnului bătrân și transpirat care servea. Îi era foame, dar era obișnuită să-și controleze stimulul până la

anihilarea lui aproape totală. Băutura gazoasă era unul dintre trucurile ei și era destul ca să-i umple stomacul, cel puțin un timp, de ajuns pentru a depăși momentul critic al prânzului.

Căută portofelul în borsetă, puțin încurcată de aparatul de fotografiat care-i atârna la mână.

– Rezolv eu, spuse cineva în spatele ei.

Fabio, medicul pe care-l cunoscuse cu numai o jumătate de oră în urmă, se întinse spre domnul din chioșc și îi dădu o bancnotă. Apoi îi zâmbi lui Alice, într-un mod care îi reteză curajul să protesteze. În locul halatului, purta un tricou albastru cu mâneci trei sferturi și avea un parfum tare pe care ea nu-l simțise mai devreme.

– Și o coca-cola, adăugă, adresându-se domnului.

– Mulțumesc, spuse Alice.

Încercă să desfacă sticluța, dar capacul îi alunecă sub degete fără să se miște.

– Îmi dai voie? zise Fabio.

Îi luă sticla din mână și o deschise folosind numai degetul mare și arătătorul. Alice se gândi că nu era nimic special în acel gest, că ar fi reușit și ea, ca oricine, doar dacă n-ar fi avut mâinile atât de transpirate. Oricum gestul i se păru ciudat de fascinant, ca o mică faptă eroică îndeplinită pentru ea.

Fabio îi întinse apa și ea spuse, din nou, mulțumesc. Băură, fiecare din sticla lui și privindu-se pe furiș, ca și cum se gândeau la ce să-și spună după aceea. Fabio avea părul scurt și cârlionțat.

Acolo unde razele soarelui îl atingeau direct, din castaniu bătea în roşiatic. Alice avea impresia că el era conştient de acele jocuri de lumină, că într-un anume fel era conştient de tot ce era şi avea în jurul lui.

Se îndepărtară împreună de lângă chioşc, ca şi cum hotărâră asta de comun acord. Alice nu ştia cum să se retragă. Se simţea datoare, pentru că el îi oferise apa şi pentru că o ajutase să o deschidă. Vorbind sincer, nu era nici măcar sigură că vrea să plece atât de repede.

Fabio înţelese.

– Pot să te însoţesc unde mergi? o întrebă fără nici o reţinere.

Alice roşi.

– Merg la maşină.

– Atunci, la maşină.

Ea nu-i spuse nici da, nici nu, dar zâmbi privind în altă parte. Fabio făcu un gest reverenţios cu mâna, care voia să spună după tine.

Traversară şi o luară pe o străduţă unde trotuarul nu mai era protejat de copaci.

Din umbra lui Alice, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, medicul observă asimetria paşilor ei. Umărul drept, îndoit de greutatea aparatului de fotografiat, era contrapunctul liniei piciorului stâng, dur ca un baston. Fragilitatea îngrijorătoare a lui Alice era intensificată de umbra ei lunguiaţă, astfel încât o făcea să apară unidimensională, un segment întunecat care se împărţea în două

membre proporționate și, în aceeași măsură, proteze mecanice.

– Te-ai lovit la un picior? o întrebă.

– Poftim? zise Alice alarmată.

– Te-am întrebat dacă te-ai lovit, repetă el. Am văzut că șchiopătezi.

Alice își simți piciorul bun încordându-se. Încercă să-și corecteze mersul, îndoindu-l pe cel beteag cât putea, până când începu cu adevărat să o doară. Se gândi la cruzimea și precizia verbului „a șchiopăta".

– Am avut un accident, spuse. Apoi, ca și cum s-ar fi scuzat, adăugă: Cu mult timp în urmă.

– De mașină?

– Nu, la schi.

– Îmi place la nebunie să schiez, spuse Fabio entuziast, convins că a găsit un subiect de conversație.

– Eu nu pot să-l sufăr, răspunse Alice sec.

– Păcat.

– Da, păcat.

Merseră unul lângă altul fără să mai vorbească. Tânărul medic era înconjurat de o aură de liniște, de o sferă solidă și transparentă de siguranță. Avea buzele schițate într-un surâs și când nu zâmbea. Părea în elementul lui, ca și cum i se întâmpla zilnic să întâlnească o fată într-o cameră de spital și să discute apoi puțin cu ea, conducând-o până la mașină. Alice, în schimb, se simțea de lemn. Tendoanele ei erau de veghe, își simțea articulațiile trosnind și mușchii rigizi lipiți de oase.

Arătă un Fiat Seicento albastru parcat, ca și cum ar fi zis aceasta e mașina, și Fabio îndepărtă brațele. O mașină trecu pe stradă, în spatele lor. Din neant, zgomotul ei crescu și apoi se reduse iar, până când dispăru.

– Și, așa deci, ești fotografă? spuse medicul, ca să mai câștige timp.

– Da, răspunse Alice instinctiv.

Îi păru rău imediat. Pentru moment era o fată care abandonase facultatea și care hoinărea pe străzi făcând fotografii mai mult la întâmplare. Se întrebă dacă asta ajungea pentru a face din ea o fotografă, care era granița exactă dintre a fi și a nu fi cineva.

Își mușcă buza subțire.

– Mai mult sau mai puțin, adăugă.

– Îmi dai voie? îi zise doctorul, deschizând palma ca să apuce aparatul.

– Sigur.

Alice desfăcu cureaua de la încheietură și i-l întinse. El îl întoarse în mâini. Scoase căpăcelul și îndreptă obiectivul mai întâi în fața lui și apoi în sus, spre cer.

– Uau, comentă. Pare profesional.

Ea roși și doctorul i-l dădu înapoi.

– Poți să fotografiezi, spuse Alice.

– Nu, nu, te rog. Nu sunt în stare. Fotografiază tu.

– Ce?

Fabio privi în jur. Întoarse capul într-o parte și-n cealaltă, nehotărât. Apoi ridică din umeri.

– Pe mine, răspunse.

Alice îl privi neîncrezătoare.

– Și de ce-aș face-o? îl întrebă, cu o inflexiune ușor răutăcioasă, care îi scăpă involuntar.

– Pentru că astfel vei fi nevoită să mă revezi, cel puțin ca să-mi arăți poza.

Alice ezită un moment. Privi ochii lui Fabio, pentru prima oară cu atenție, și nu reuși să-i susțină privirea mai mult de o secundă. Erau albaștri și lipsiți de umbre, curați ca și cerul din spatele lui, și ea se trezi prizonieră înăuntru, dezorientată, ca și cum ar fi rămas goală într-o imensă cameră pustie.

E frumos, se gândi Alice. E frumos în felul în care un băiat trebuie să fie frumos.

Îndreptă obiectivul spre mijlocul feței. El zâmbi, deloc stânjenit. Nici nu înclină capul, cum fac adesea oamenii în fața obiectivului. Alice focalizează și apoi apăsă cu arătătorul. Liniștea fu întreruptă de un clic.

23

Mattia se prezentă în biroul lui Niccoli la o săptămână după prima lor întâlnire. Profesorul îl recunoscu după felul în care bătea la uşă şi acest fapt îl deranjă în mod deosebit. Văzându-l intrând pe Mattia, respiră adânc, gata să răbufnească imediat ce băiatul ar fi spus fraze de tipul sunt nişte lucruri pe care nu le înţeleg şi voiam să vă întreb dacă-mi puteţi explica unele pasaje. Dacă sunt destul de tăios, se gândi Niccoli, încă mai pot reuşi să scap de el.

Mattia ceru voie şi, fără să-l privească în faţă pe profesor, aşeză pe marginea mesei articolul pe care i-l dăduse să-l studieze. Niccoli îl ridică şi îi scăpă din mâini un teanc de foi numerotate şi scrise frumos, aşezate lângă cele capsate. Le puse alături şi găsi acolo calculele din articol rezolvate corect, fiecare cu propria referire la text. Le răsfoi în grabă şi nu avu nevoie să le examineze atent ca să înţeleagă că erau corecte: ordinea paginilor era suficientă pentru a-i dezvălui corectitudinea.

Rămase puţin dezamăgit, pentru că simţea izbucnirea deja pregătită rămânându-i în gât, ca un strănut care refuză să se producă. Dădu

aprobator din cap mult timp, în timp ce observa absorbit rezolvările lui Mattia. În zadar încercă să-și reprime un impuls de invidie față de acel individ care părea atât de neadaptat vieții, dar care, fără îndoială, era dotat pentru acea materie, așa cum el însuși nu fusese niciodată cu adevărat.

– Foarte bine, spuse în sfârșit, dar cu jumătate de gură, fără intenția de a face un compliment real. Apoi, dezvăluindu-și cu emfază aversiunea din voce: Este o problemă ridicată în ultimele paragrafe. E legată de momentele funcției zeta pentru...

– Am făcut-o, îl întrerupse Mattia. Cred că am rezolvat-o.

Niccoli îl privi cu neîncredere și apoi cu evident dispreț.

– A, da?

– Pe ultima pagină a notițelor mele.

Profesorul își umezi arătătorul cu limba și dădu paginile până la sfârșit. Cu fruntea încrețită, citi rapid demonstrația lui Mattia, fără să înțeleagă prea mult, dar și fără să găsească ceva de obiectat. Apoi reluă de la capăt, mai încet, și de data asta raționamentul îi apăru limpede, de-a dreptul riguros, chiar dacă afectat ici și colo de câteva pedanterii de diletant. În timp ce urmărea pasajele, fruntea i se destinse, iar el începu să-și mângâie, inconștient, buza inferioară. Uită de Mattia, care rămăsese înțepenit în aceeași poziție de la început, privindu-și picioarele și repetându-și

în minte dă Doamne să fie corect, dă Doamne să fie corect, ca și cum de verdictul profesorului depindea restul vieții lui. În timp ce-și spunea asta, nu-și imagina, oricum, că va fi într-adevăr așa.

Niccoli puse din nou foile pe masă, cu grijă, și se lăsă pe spătarul scaunului, din nou cu mâinile încrucișate la ceafă, în poziția lui preferată.

– Păi, aș zice că sunteți în regulă, rosti.

Examenul fu fixat pentru sfârșitul lui mai și Mattia îi rugă pe ai lui să nu asiste. Dar cum așa? doar atât reuși să-l întrebe mama lui. El clătină din cap, privind pe fereastră. Geamul se sprijinea pe un zid de beznă și reflecta imaginea celor trei în jurul unei mese cu patru laturi. Mattia văzu reflectarea tatălui său care prindea cu o mână brațul mamei și cu cealaltă îi făcea semn să o lase baltă. Apoi văzu reflectarea ei care se ridica de la masă cu mâna dusă la gură și deschidea robinetul ca să spele farfuriile, chiar dacă nu terminaseră cina.

Ziua licenței sosi la fel ca toate celelalte și Mattia se sculă înainte să audă deșteptătorul. Nălucirile, care noaptea îi umpluseră ochii ca niște foi de hârtie mâzgălite, avură nevoie de câteva minute ca să dispară. În camera de zi nu găsi pe nimeni, doar un costum albastru, elegant și nou, întins lângă o cămașă roz deschis, călcată impecabil. Pe cămașă era un bilet cu mesajul „Licențiatului nostru", semnat mama și tata, dar numai cu scrisul tatei. Mattia se îmbrăcă și ieși din casă fără să se uite în oglindă.

Susțin lucrarea privindu-i pe membrii comisiei drept în ochi, dedicând fiecăruia un timp egal și fără modulații în voce. Niccoli, așezat printre ceilalți în primul rând, dădea din cap cu resentiment și se uita pe furiș la uimirea crescândă de pe chipurile colegilor.

Când sosi momentul acordării diplomei, Mattia se așeză în rând cu ceilalți candidați. Erau singurii în picioare în spațiul imens al aulei magna. Mattia simțea privirile publicului ca pe o furnicătură pe șira spinării. Încercă să se distragă, evaluă volumul încăperii utilizând drept instrument de precizie statura președintelui, dar furnicătura i se cățără pe gât și se bifurcă, prinzându-i tâmplele. Își închipui mii de insecte mici năvălindu-i în urechi, mii de molii înfometate săpându-i galerii prin creier.

Formula identică pe care președintele comisiei o repetă pentru fiecare candidat i se păru, de fiecare dată, mai lungă și fu acoperită de un zgomot crescător în capul lui, astfel încât nu reuși să-și audă numele când veni momentul lui. Ceva solid, asemănător cu un cub de gheață, i se opri în gât. Strânse mâna președintelui și o simți atât de uscată, că instinctiv căută catarama metalică a curelei pe care nu o avea. Tot publicul se ridică în picioare cu un zgomot mareic. Niccoli se apropie și îl bătu de două ori pe spate, spunând felicitări. Înainte de finalul aplauzelor, Mattia ieșise din aulă și pornise în grabă pe coridor, uitând să

pună mai întâi vârful picioarelor înainte, ca să nu facă să răsune pașii spre ieșire.

Am reușit, am reușit, își repeta în tăcere. Dar cu cât se apropia mai mult de poartă, cu atât simțea un hău adâncindu-i-se în stomac. Afară, lumina soarelui, căldura și vacarmul din trafic îl năuciră. Se clătină în prag, ca și cum îi era frică să nu cadă de pe treapta de ciment. Pe trotuar se afla un grup de persoane, Mattia numără șaisprezece dintr-o singură privire. Multe țineau în mână flori, sigur îi așteptau pe colegii lui. Pentru o clipă, Mattia își dori să fie cineva acolo și pentru el. Simțea nevoia să-și abandoneze propria povară pe corpul altcuiva, ca și cum greutatea capului devenise brusc de nesusținut doar pe picioarele lui. Îi căută pe părinții lui, îi căută pe Alice și pe Denis, dar nu erau decât necunoscuți care se uitau nervos la ceas, care își făceau vânt cu foi găsite cine știe pe unde, care fumau, vorbeau tare și nu-și dădeau seama de nimic.

Privi sulul de hârtie pe care-l ținea în mână, unde cu o caligrafie cursivă era scris că Mattia Balossino era un licențiat, un profesionist, un adult, că era timpul ca licențiatul Balossino să-și vadă de viață și că i se terminau șinele care îl conduseseră de la clasa întâi până la trecerea examenului de licență cu ochii închiși și cu urechile astupate. O răsuflare i se oprise la jumătate, ca și cum aerul nu fusese împins destul ca să facă turul complet.

Și acum? se întrebă.

O doamnă scundă și nădușită îi spuse scuze și el se dădu la o parte ca să o lase să intre. O urmă în clădire, chiar dacă ea n-ar fi putut să-l conducă spre vreun răspuns. Parcurse coridorul în sens opus și urcă la primul etaj. Intră în bibliotecă și se duse să se așeze la locul obișnuit, lângă fereastră. Puse sulul de hârtie lângă scaunul gol de alături și întinse mâinile pe masă. Se concentră pe propria respirație, care continua să se oprească într-un resac, între gât și plămâni. I se mai întâmplase și altă dată, dar niciodată atât de mult timp.

Nu poți uita cum se face, își spuse. E un lucru care nu se poate uita și gata.

Expiră tot aerul și își ținu respirația câteva secunde. Apoi deschise larg gura și inspiră cât putu de tare, până când îl dureră mușchii pieptului. De data asta, respirația coborî până la capăt și lui Mattia îi păru că vede moleculele de oxigen, albe și rotunde, care se răspândeau prin artere și reîncepeau să se agite în inimă.

Rămase nemișcat, în aceeași poziție, un timp nedefinit, fără să se gândească, fără să-i observe pe studenții care intrau și ieșeau, într-o stare absentă de amorțeală și neliniște.

Apoi, dintr-odată, ceva apăru în fața ochilor săi, o pată roșie, și Mattia tresări. Focaliză un trandafir împachetat în celofan, pe care cineva îl izbise tare de bancă, cu zgomotul unei pălmuiri. Urmări coada și recunoscu mâna lui Alice după încheieturile pronunțate, puțin înroșite față de

degetele albe, și după unghiile rotunde, tăiate scurt.

– Ești chiar un tâmpit.

Mattia o privi cum se privește o fantasmă. I se păru că se apropie de scena aceea de departe, dintr-un loc confuz pe care deja nu și-l mai amintea bine. Când fu destul de aproape, ghici pe chipul lui Alice o tristețe nouă, profundă.

– De ce nu mi-ai spus? continuă ea. Trebuia să mă anunți. Trebuia.

Alice se lăsă, epuizată, pe scaunul din fața lui Mattia. Privi afară, spre stradă, clătinând din cap.

– Cum ai... începu Mattia.

– De la ai tăi. Am aflat de la ai tăi. Alice se întoarse brusc și-l privi fix, cu o furie clocotitoare în ochii albaștri. Ți se pare corect?

Mattia ezită. Apoi clătină din cap și o siluetă întunecată și distorsionată se mișcă odată cu el pe suprafața răsucită a celofanului.

– Eu mi-am imaginat mereu că voi fi acolo. Îmi închipuisem de atâtea ori. În timp ce tu...

Alice făcu o pauză, pentru că restul frazei îi rămăsese pe limbă. Mattia se gândea încă la modul în care acel moment devenise, brusc, atât de real. Încercă să-și amintească unde se găsea în urmă cu câteva secunde, dar nu reuși.

– Nimic, termină Alice. Tu nimic. Dintotdeauna.

El simți capul adâncindu-i-se între umeri și din nou moliile mișunându-i în creier.

– Nu era important, șopti. Nu voiam să...

– Taci! îl întrerupse ea dintr-odată. De la celelalte bănci cineva zise sttt! și tăcerea secundelor următoare păstră memoria acelui șuierat.

– Ești palid, zise Alice. Îl privi pe Mattia cu îngrijorare. Te simți bine?

– Nu știu. Am amețit puțin.

Alice se ridică. Își îndepărtă părul de pe frunte, împreună cu niște gânduri rsele și confuze. Apoi se aplecă spre Mattia și îl sărută pe obraz, ușor și tăcut, și într-o clipă toate insectele dispărură.

– Sigur ai fost foarte bun, îi spuse la ureche. Știu asta.

Mattia îi simți părul gâdilându-i gâtul. Simți intervalul subțire de aer care îi separa umplându-se de căldura ei și apăsându-i pe piele, ca o țesătură din bumbac. Simți impulsul de a o reține, însă mâinile rămaseră imobile, de parcă erau adormite.

Alice se ridică. Luă de pe scaun diploma de licență, o desfăcu și zâmbi, citind-o cu jumătate de voce.

– Uau, spuse în cele din urmă. Vocea ei se coloră într-o tonalitate strălucitoare. Trebuie să sărbătorim. Hai, licențiatule, în picioare! ordonă.

Îi întinse mâna lui Mattia. El o apucă, puțin nesigur la început. Se lăsă condus afară din bibliotecă, cu aceeași încredere dezarmată cu care, cu ani în urmă, se lăsase târât în baia pentru fete. Odată cu trecerea vremii, proporțiile dintre mâinile lor se schimbaseră. Acum degetele lui

le învăluiau complet pe ale lui Alice, ca valvele aspre ale unei cochilii.

– Unde mergem? o întrebă.

– La o plimbare. E soare. Ai nevoie de puțin soare.

Ieșiră din clădire și de data asta lui Mattia nu-i fu teamă de lumină, de trafic și de persoanele adunate în fața porții.

În mașină ținură ferestrele deschise. Alice conducea cu ambele mâini pe volan și cânta *Pictures of you,* imitând sunetul cuvintelor pe care nu le cunoștea. Mattia își simți mușchii relaxându-se treptat, adaptându-se la forma scaunului. I se părea că mașina lăsa în urmă o dâră întunecată și vâscoasă, alcătuită din trecutul și preocupările lui. Se simțea tot mai ușor, ca un borcan care se golește. Închise ochii și, pentru câteva secunde, reuși să plutească pe aerul care-i bătea peste față și peste vocea lui Alice.

Când îi redeschise, erau pe strada care ducea la el acasă. Se întrebă dacă îi organizaseră o petrecere surpriză și se rugă să nu fie adevărat.

– Hai, unde mergem? întrebă din nou.

– Mmm, murmură Alice. Nu-ți face griji. Dacă într-o zi mă vei duce tu la plimbare, vei avea dreptul să alegi.

Pentru prima oară Mattia se rușină că are douăzeci și doi de ani și că nu are încă permis. Era un alt lucru dintre multele pe care le neglijase, un alt pas evident în viața unui băiat pe care el alesese să nu-l îndeplinească, ca să rămână cât

mai mult posibil în afara angrenajului vieții. Ca și mâncatul de floricele la cinematograf, așezatul pe spătarul unei bănci, nerespectarea orei de culcare impusă de părinți, jocul de fotbal cu o mingiuță de staniol sau statul în picioare, gol, în fața unei fete. Se gândi că exact din acea clipă va fi altfel. Hotărî că-și va lua permisul cât mai curând. O va face pentru ea, ca să o plimbe. Pentru că îi era frică să recunoască, dar când era cu ea, părea că merită să facă toate lucrurile normale pe care le fac persoanele normale.

În apropiere de casa lui Mattia, Alice viră în altă direcție. O luă pe strada principală și parcă după o sută de metri, în fața parcului.

– *Voilà,* spuse.

Își desfăcu centura și coborî din mașină. Mattia rămase înfipt în scaun, cu ochii țintă la parc.

– Păi? Cobori?

– Aici nu, zise el.

– Hai, nu face pe prostul! Mattia clătină din cap.

– Să mergem în altă parte, spuse.

Alice privi în jur.

– Care e problema? insistă ea. Facem doar o plimbare.

Se apropie de fereastră, pe partea lui Mattia. El era rigid, ca și cum cineva îi înfingea un cuțit în spinare. Ținea mâna, ca un păianjen, prinsă cu putere de mânerul portierei. Fixa copacii, o sută de metri mai încolo. Frunzele verzi și mari acopereau scheletul noduros, structura fractală a ramurilor. Ascundeau cumplitul lor secret.

Nu mai fusese niciodată acolo. Ultima oară se dusese cu poliția, în acea zi în care tatăl îi spusese dă-i mâna mamei și ea și-o retrăsese în buzunar. În acea zi avea încă brațele bandajate, de la falange până la cot, cu o fașă groasă și răsucită în mai multe straturi, astfel încât era nevoie de o lamă zimțată ca să o secționeze până la piele. Le arătase polițiștilor unde stătuse Michela. Ei doriseră să știe punctul exact și făcuseră fotografii, mai întâi de departe, și apoi de aproape.

Din mașină, în timp ce se întorceau spre casă, văzuse excavatoarele vârând brațele mecanice în râu ca să scoată bucăți mari de pământ ud și închis la culoare și să le lase să cadă pe mal, cu greutate. Mattia băgase de seamă că mama lui își ținea respirația de fiecare dată, până când fiecare grămadă se desfăcea pe pământ. Trebuia să fie Michela în acel noroi, dar, în schimb, nu o găsiseră. N-o găsiseră niciodată.

– Să mergem. Te rog, repetă Mattia.

Tonul lui nu era rugător. Mai degrabă părea absorbit, contrariat.

Alice urcă din nou în mașină.

– Uneori nu înțeleg dacă...

– Acolo am abandonat-o pe sora mea geamănă, o întrerupse el cu o voce șterșă, aproape inumană.

Ridică brațul și cu arătătorul drept arătă spre copacii din parc. Apoi îl lăsă în aer ca și cum ar fi uitat de el.

– Soră geamănă? Ce spui? Tu nu ai o soră geamănă...

Mattia dădu din cap încet, continuând să fixeze copacii.

– Era identică. Identică, spuse.

Apoi, fără ca Alice să aibă timp să i-o ceară, îi povesti totul. Vărsă toată povestea, ca un dig făcut țăndări. Viermele, petrecerea, piesele Lego, râul, bucățile de sticlă, camera de spital, judecătorul Berardino, apelul la televizor, psihiatrul, totul, așa cum nu făcuse cu nimeni niciodată. Vorbi fără să o privească, fără să se emoționeze. Apoi rămase în tăcere. Cu mâna dreaptă apăsă cu degetele sub scaun, dar găsi numai forme rotunjite. Se liniștise. Se simțea din nou departe, străin de corpul lui.

Alice îi atinse bărbia cu o mână și, cu delicatețe, îi întoarse capul. Mattia văzu numai o umbră întinzându-se spre el. Instinctiv închise ochii și apoi îi simți gura caldă deasupra gurii lui, lacrimile ei pe obraji, sau poate nu pe ale ei, și, în sfârșit, mâinile, atât de ușoare, care îi țineau capul nemișcat și îi reprindeau gândurile capturându-le acolo, în spațiul care acum lipsea între ei.

24

În ultima lună se văzuseră des, fără să-și dea niciodată întâlnire, dar nici întâmplător. După programul de vizite, Alice ajungea mereu să se învârtă pe lângă secția lui Fabio, iar el făcea în așa fel încât să fie găsit. Se plimbau prin curte, aproape mereu pe același traseu, pe care-l deciseseră de comun acord, fără să vorbească despre asta. Împrejmuirea exterioară delimita locul poveștii lor, decupa o zonă unde nu era nevoie să dai un nume acelui lucru misterios și pur care oscila între ei.

Fabio părea că știe cu precizie dinamica ritualului de curtare, știa să respecte timpii și să măsoare frazele, ca și cum respecta un protocol. Intuia suferința adâncă a lui Alice, dar nu se amesteca. Excesele lumii, de orice formă erau acestea, chiar nu-l priveau, se ciocneau de echilibrul și bunul lui simț și el prefera să le ignore, să se prefacă pur și simplu că nu există. Dacă un obstacol îi bloca trecerea, îl evita fără să-și modifice mersul și uita imediat de asta. Nu avea aproape niciodată îndoieli.

Știa, în orice caz, cum să-și atingă obiectivele, deci era atent la stările lui Alice, într-un mod politicos și ușor pedant. Dacă ea nu vorbea, o întreba dacă era ceva în neregulă, dar niciodată de două ori la rând. Se interesa de fotografiile ei, de starea mamei ei și umplea tăcerile cu povestiri despre ziua lui, cu anecdote amuzante auzite prin secție.

Alice se lăsa transportată de siguranța lui, căreia i se abandona puțin câte puțin, la fel cum se abandona susținerii apei când, în copilărie, făcea pluta în piscină.

Trăiau lenta și invizibila întrepătrundere a universurilor lor, ca doi aștri care gravitează în jurul unui ax comun, pe orbite tot mai strânse, al căror destin limpede e acela de a se uni într-un punct oarecare al spațiului și al timpului.

Mamei lui Alice îi întrerupseseră terapia. Cu un semn din cap, soțul ei își dăduse acordul să o lase, în sfârșit, să se cufunde într-un somn nedureros, sub carapacea grea a morfinei. Alice aștepta doar să se termine și nu reușea să se simtă vinovată din cauza asta. Mama ei exista deja în sufletul ei ca o amintire, se depusese într-un colț ca un strat de polen, într-o parte a minții ei unde va rămâne pentru tot restul vieții, încremenită în același mănunchi de imagini fără sunet.

Fabio nu plănuise să o întrebe și nici nu era un tip spontan, dar în acea după-amiază Alice avea ceva diferit, ca un fel de neliniște, care reieșea din modul în care-și unea degetele și își mișca

ochii dintr-o parte în alta, evitând mereu să-i întâlnească pe ai lui. Pentru prima oară de când o cunoştea fu grăbit, imprudent.

– Ai mei se duc la mare la sfârşitul acesta de săptămână, spuse dintr-odată.

Alice păru că nu a auzit sau, în orice caz, că ignoră ce a spus Fabio. De câteva zile mintea ei era un viespar. Mattia nu o sunase din ziua licenţei, cu mai mult de o săptămână în urmă. Şi totuşi era clar că era rândul lui acum.

– Mă gândeam că sâmbătă ai putea veni la mine la cină, spuse Fabio.

Încrederea lui se clătină o clipă în mijlocul acelei fraze, dar se eliberă imediat de sentimentul de nesiguranţă. Îşi vârî mâinile în buzunarele halatului şi se pregăti să accepte orice răspuns, cu aceeaşi uşurinţă. Ştia cum să-şi pregătească un adăpost înainte să aibă nevoie de el.

Alice schiţă un zâmbet, umbrit de ceva dureros.

– Nu ştiu, spuse încet. Poate nu e...

– Ai dreptate, o întrerupse Fabio. Nu trebuia să te întreb. Scuză-mă!

Îşi terminară rondul în tăcere şi când ajunseră din nou în faţa secţiei lui Fabio, el rosti un OK prelungit cu jumătate de gură.

Nici unul nu se mişcă. Schimbară o privire rapidă şi imediat lăsară ochii în jos. Lui Fabio îi veni să râdă.

– Nu ştim niciodată cum să ne salutăm, eu şi cu tine, făcu.

– Da, îi zâmbi Alice.

Își duse o mână în păr, prinse o buclă cu arătătorul și trase ușor de ea. Fabio făcu un pas hotărât spre ea și pietrișul aleii trosni, aranjându-se sub piciorul lui. O sărută pe obrazul stâng, cu o apăsare afectuoasă, și apoi se dădu înapoi.

– Păi, măcar gândește-te la asta, spuse.

Îi zâmbi larg, cu gura, ochii și obrajii. Apoi se întoarse și, mergând țanțos, porni spre intrare. Acum se întoarce, se gândi Alice, după ce îl văzu dincolo de ușa de sticlă. În schimb, Fabio trecu de colț și dispăru pe coridor.

25

Scrisoarea era adresată domnului Mattia Balossino și era atât de ușoară și de inconsistentă la atingere, că era imposibil de crezut că înăuntrul ei era tot viitorul lui Mattia. Mama lui nu i-o arătă până la cină, jenată poate de faptul că o deschisese fără permisiune. Nu o făcuse intenționat, dar nici nu se uitase la numele destinatarului: Mattia nu primea niciodată scrisori.

– A venit asta, spuse întinzând scrisoarea peste farfurii.

Mattia se uită interogativ la tatăl lui, care consimți la ceva imprecis. Înainte să ia scrisoarea, își trecu șervețelul de hârtie peste buza superioară, deja curată. Observând logoul circular și complicat imprimat în albastru lângă adresă, nu avu nici o idee cu privire la conținut. Apăsă pe cele două margini ale plicului ca să scoată din el foaia îndoită în interior. O desfăcu și începu să citească, întru câtva impresionat la gândul că acea scrisoare era chiar pentru el, pentru domnul Mattia Balossino.

Ai lui făceau zgomot cu tacâmurile mai mult decât era necesar, iar tatăl lui își dregea întruna

glasul. După ce citi, Mattia îndoi iar foaia urmând secvența inversă de gesturi cu care o desfăcuse, în așa fel încât să refacă forma inițială, și o băgă la loc în plicul pe care-l așeză pe scaunul Michelei.

Luă din nou furculița în mână, dar avu un moment de rătăcire în fața dovleceilor tăiați în rondele din farfurie, ca și cum cineva i-ar fi făcut să dispară pe neașteptate de acolo.

– Pare o ocazie bună, spuse Adele.

– Da.

– Vrei să mergi?

În timp ce spunea asta, mama lui Mattia simți cum i se încălzește fața. Își dădu seama că nu avea de-a face cu teama de a-l pierde. Dimpotrivă, își dorea cu toată puterea ca el să accepte, să dispară din casa aceea, de pe locul pe care îl ocupa în fiecare seară la cină în fața ei, cu părul lui negru aplecat spre farfurie și aura aceea tragică din jurul lui.

– Nu știu, răspunse Mattia dovleceilor.

– E o ocazie bună, repetă mama lui.

– Da.

Tatăl lui Mattia rupse tăcerea care urmă comentând la întâmplare despre eficiența popoarelor nord-europene, despre curățenia străzilor lor, punând totul pe seama climei aspre și absenței luminii în bună parte a anului, care, evident, limita distracțiile. Nu fusese niciodată într-un astfel de loc, dar din câte se vorbea, așa era.

Când, la finalul cinei, Mattia începu să stivuiască farfuriile, strângându-le în aceeași ordine ca

în fiecare seară, tatăl lui îi puse o mână pe umăr și cu voce joasă îi spuse du-te, termin eu. Mattia luă plicul de pe scaun și se duse în camera lui.

Se așeză pe pat și începu să învârtă scrisoarea în mâini. O îndoi înainte și înapoi de câteva ori, făcând să plesnească hârtia groasă a învelișului. Apoi examină mai atent logoul de lângă adresă. O pasăre de pradă, probabil o acvilă, ținea aripile deschise și capul întors într-o parte, aratându-și ciocul ascuțit din profil. Vârfurile aripilor și ale picioarelor erau înscrise într-un cerc, pe care un defect de imprimare îl făcuse ușor oval. Un alt cerc, mai mare și concentric precedentului, conținea numele universității care îi oferea un post lui Mattia. Caracterele gotice, toate acele „k" și „h" cuprinse în nume, precum și litera „o" cu o tăietură pe diagonală, care în matematică indica o mulțime vidă, îl făcură pe Mattia să-și imagineze o clădire înaltă și sumbră, cu coridoare pline de ecou și tavane foarte înalte, înconjurată de pajiști cu iarbă tăiată scurt, tăcută și fără oameni, ca o catedrală la capătul pământului.

În acel loc necunoscut și depărtat era viitorul lui de matematician, era o promisiune de salvare, un spațiu necontaminat, unde nimic nu fusese compromis încă. Aici, în schimb, era Alice, pur și simplu ea, și o mlaștină de jur împrejur.

I se întâmplă ca în ziua licenței. Răsuflarea îi rămase din nou în gât, unde luă forma unui dop. Horcăia de parcă aerul din camera lui se lichefiase dintr-odată. Zilele se măriseră deja destul de

mult și apusul era albastru și epuizant. Mattia așteptă ca și ultima dâră de lumină să se stingă, în timp ce cu mintea mergea deja pe acele coridoare pe care nu le văzuse încă, din când în când ciocnindu-se de Alice, care-l privea fără să vorbească și nu-i zâmbea.

Trebuie doar să decizi, se gândi. Te duci sau nu te duci. 1 sau 0, ca un cod binar. Dar cu cât încerca mai mult să simplifice, cu atât i se părea că se zăpăcește. Se simțea ca o insectă prinsă într-o pânză lipicioasă de păianjen, în care se încâlcea și mai mult dacă se zvârcolea.

Cineva bătu la ușa camerei lui și sunetul ajunse până la el ca din fundul unui puț.

– Da? spuse.

Ușa se deschise încet și tatăl lui băgă capul înăuntru.

– Pot să intru? întrebă.

– Îhî.

– De ce stai pe întuneric?

Fără să aștepte un răspuns, Pietro apăsă întrerupătorul și cei 100 de wați explodară în pupilele dilatate ale lui Mattia, care se strânseră cu o durere plăcută.

Tatăl lui se așeză pe pat, lângă el. Aveau același fel de a sta picior peste picior, cu călcâiul stâng în echilibru cu talpa dreaptă, dar nici unul nu observase asta niciodată.

– Cum se numește chestia aia pe care ai studiat-o tu? întrebă Pietro după o vreme.

– Ce chestie?

– Din lucrarea de diplomă. Nu-mi amintesc niciodată numele.

– Funcția zeta Riemann.

– A, da. Funcția zeta Riemann.

Mattia frecă unghia degetului mare sub cea a degetului mic, dar acolo pielea devenise atât de dură și de bătătorită, că nu simți nimic. Unghiile alunecau una peste alta cu zgomot.

– Aș fi vrut să am mintea pe care o ai tu, continuă Pietro.

Însă nu înțelegeam nimic din matematică. Nu era pentru mine. Trebuie să ai o minte specială pentru anumite lucruri.

Mattia se gândi că nu era nimic bun în a avea o minte ca a lui. Că ar fi deșurubat-o și ar fi înlocuit-o cu alta, chiar și cu o cutie de biscuiți, care e goală și ușoară. Deschise gura să răspundă că faptul de a te simți special e cea mai rea cușcă pe care și-o poate construi cineva, dar apoi nu spuse nimic. Își aminti de momentul în care profesoara îl pusese să stea în mijlocul clasei, cu toți ceilalți privindu-l ca pe un animal rar, și se gândi că era ca și cum în toți acei ani nu se mișcase niciodată de acolo.

Ți-a spus mama să vii? îl întrebă pe tatăl lui.

Lui Pietro i se încordară mușchii de la gât. Strânse buzele în interior și apoi dădu din cap ca da.

Viitorul tău e lucrul cel mai important, spuse ușor stânjenit. E corect ca acum să te gândești la tine. Dacă te hotărăști să te duci, noi te susținem.

Bani nu sunt prea mulți, dar oricum sunt destui dacă vei avea nevoie.

Fu o altă tăcere lungă în care Mattia se gândi la Alice și la partea de bani pe care i-o furase Michelei.

– Tată? zise în cele din urmă.

– Da?

– Poți să ieși, te rog? Trebuie să dau un telefon.

Pietro oftă lung, un oftat în care se simțea și ușurare.

– Sigur, spuse.

Se ridică și, înainte să se întoarcă, întinse o mână spre chipul lui Mattia. Voia să-i atingă obrazul, dar se opri la câțiva centimetri de smocurile dezordonate ale bărbii fiului său. Devie mângâierea către păr, pe care abia îl atinse. Cu acele lucruri, în fond, nu mai erau obișnuiți de mult.

26

Iubirea lui Denis pentru Mattia se consumase de la sine, ca o lumânare uitată aprinsă într-o cameră goală, și făcuse loc unei nemulțumiri flămânde. Când avea nouăsprezece ani, Denis găsise reclama unui club pentru gay pe ultima pagină a unui ziar local, o smulsese și păstrase bucățica de hârtie două luni în portofel. Din când în când, o desfășura și recitea adresa pe care o știa deja pe de rost.

În jurul lui, cei de aceeași vârstă cu el ieșeau cu fete și se obișnuiseră de-acum cu sexul într-atât încât renunțaseră să mai vorbească despre asta tot timpul. Denis simțea că singura lui cale de scăpare era în acea bucată de ziar, în acea adresă pe care transpirația degetelor o șterse ușor.

Într-o seară ploioasă se dusese acolo, nefiind nici măcar ferm convins de asta. Pur și simplu se îmbrăcase cu primele lucruri luate din dulap și ieșise, strigând către ai lui care erau în cealaltă cameră. Mă duc la film, spusese.

Trecuse de două sau de trei ori prin fața localului, de fiecare dată făcând turul complet al clădirii. Apoi intrase ținând mâinile în buzunar

și adresând un semn confidențial bodyguardului. Se așezase la bar, comandase o bere blondă și o sorbise încet, continuând să fixeze sticlele aranjate la perete și așteptând.

După nu multă vreme, un tip se apropiase, și Denis, înainte să-l studieze cu atenție, decisese că se va duce cu el. Acela începuse să vorbească despre el sau poate de vreun film pe care Denis nu-l văzuse. Îi urla în ureche și el nu asculta nici un cuvânt. Îl întrerupse brusc spunând să mergem la baie. Celălalt amuțise și apoi zâmbise, dezvăluind niște dinți urâți. Denis se gândise că era oribil, că avea sprâncenele aproape lipite și că era bătrân, prea bătrân, dar nu conta.

În baie, tipul îi ridicase tricoul și se aplecase în față să-l sărute, dar Denis îl dăduse la o parte. Se pusese în genunchi și îi desfăcuse nasturii de la pantaloni. Celălalt spusese la naiba, ce grăbit ești, dar apoi îl lăsase în pace. Denis închisese ochii și încercase să termine repede.

Cu gura nu obținuse nimic și se simțise ca un idiot. Atunci își folosise mâinile cu insistență. Când celălalt termina, terminase și el în pantaloni. Ieșise din baie aproape fugind, fără să-i lase necunoscutului timp să se îmbrace. Sentimentul de vină, același dintotdeauna, îl așteptase chiar în spatele ușii closetului și îl izbise ca apa rece ca gheața aruncată dintr-o găleată.

Odată ieșit din local, hoinărise o jumătate de oră în căutarea unei fântâni ca să scape de acel miros.

Se mai întorsese și alte dăți în local. În fiecare seară vorbea cu tipi diferiți și găsea mereu o scuză să nu-și spună numele adevărat. Nu se mai dusese cu nici unul. Aduna poveștile altora ca el, dar cel mai mult stătea tăcut și asculta. Treptat, descoperise că poveștile erau asemănătoare, că era un traseu comun de urmat și că traseul presupunea să te scufunzi, să intri dedesubt și cu capul, până atingi fundul și numai după aceea să te întorci la suprafață și să respiri.

Toate persoanele acelea purtau în suflet o iubire destrămată de la sine, ca a lui pentru Mattia. Fiecăruia îi fusese teamă, iar multora încă le era, dar nu când erau acolo, în mijlocul altora care puteau înțelege, protejați de „anturaj", cum spuneau ei. Vorbind cu acei necunoscuți, Denis se simțea mai puțin singur și se întreba când va veni și momentul lui, ziua în care va atinge fundul și cea în care, în sfârșit, își va trage răsuflarea.

Într-o seară, cineva îi vorbise de luminițe. Așa era numită, în anturaj, străduța din spatele cimitirului, unde singurele lumini care se vedeau, slabe și tremurânde, printre zăbrelele marii porți a cimitirului erau cele ale pietrelor funerare. Acolo se mergea bâjbâind, era locul potrivit pentru a te goli de dorință ca de o povară, fără să vezi sau să te arăți, doar punându-ți propriul corp la dispoziția întunericului.

La luminițe, Denis atinsese abisul, se lovise de el cu fața, cu pieptul și genunchii, ca și cum ar fi sărit într-o apă prea mică. După aceea nu se mai

întorsese la local și se închisese, mai îndârjit decât înainte, în propria negație.

Apoi, în anul trei de facultate, se dusese să studieze în Spania. Acolo, departe de privirile enervante ale familiei și ale prietenilor săi, și de toate străzile cu nume pe care le știa, găsise iubirea. Se numea Valerio și era italian ca și el, tânăr și speriat de moarte ca și el. Lunile petrecute împreună, într-un mic apartament aflat la câteva străzi de Rambla, fuseseră scurte și intense făcând să dispară toată mantia aceea inutilă de suferință, ca prima seară senină după zile întregi de ploaie torențială.

Întorși în Italia, nu se mai văzuseră, dar Denis nu suferise. Cu o încredere complet nouă, care nu avea să-l mai părăsească niciodată, se lăsase prins în alte povești care păreau că îl așteptaseră în tot acel răstimp, la rând și în ordine, chiar după colț. Dintre vechile prietenii, o păstrase numai pe cea cu Mattia. Se auzeau rar, mai ales la telefon, și erau în stare să stea în tăcere minute întregi, fiecare pierdut în gândurile lui, întrerupte de răsuflarea ritmică și liniștitoare de la celălalt capăt al firului.

Când sună telefonul, Denis tocmai se spăla pe dinți. Acasă la el se răspundea întotdeauna după două târâituri, timpul necesar ca o persoană să ajungă la telefonul cel mai apropiat, din orice parte a apartamentului s-ar fi aflat.

Mama lui strigă e pentru tine, iar el nu se grăbi să se ducă să răspundă. Își clăti bine gura,

se șterse cu prosopul și aruncă încă o privire spre cei doi incisivi superiori. În ultima vreme avea impresia că se încălecau din cauza măselelor de minte care împingeau pe margini.

– Alo?

– Salut!

Mattia nu se prezenta niciodată. Știa că vocea lui era inconfundabilă pentru prietenul lui și-l enerva să-și pronunțe numele.

– Deci, domnule lincențiat, cum merge? zise Denis vesel.

Nu se supărase pentru povestea cu susținerea lucrării. Învățase să respecte prăpastia pe care Mattia o săpase de jur împrejurul lui. Cu ani în urmă încercase să sară peste acea prăpastie și căzuse în ea. Acum se mulțumea să se așeze pe margine, cu picioarele atârnate în gol. Vocea lui Mattia nu mai mișca nimic în stomacul lui, dar ideea persoanei lui era prezentă și avea să fie mereu, ca singurul și adevăratul termen de comparație pentru tot ceea ce se întâmplase după el.

– Te-am deranjat? întrebă Mattia.

– Nu. Eu te-am deranjat? îl luă Denis peste picior.

– Eu te-am sunat.

– Tocmai, atunci povestește! După voce, aș zice că e ceva.

Mattia tăcea. Ceva era, era acolo, lipit de limbă.

– Păi? îl zori Denis. E ceva? Sau nu?

Mattia expiră cu putere în receptor și Denis își dădu seama că se forța să-și recapete suflarea. Apucă un stilou care stătea lângă telefon și începu să se joace cu el, trecându-l printre degetele de la mâna dreaptă. Apoi îi căzu și nu se aplecă să îl ridice. Mattia nu vorbea încă.

– Trebuie să încep cu întrebările? spuse Denis. Putem să facem ca tu...

– Mi s-a oferit un post în străinătate, îl întrerupse Mattia. La universitate. Una importantă.

– Uau, comentă Denis, deloc mirat. Pare meseriaș. Și te duci?

– Nu știu. Ar trebui să mă duc?

Denis simulă un hohot de râs.

– Mă întrebi pe mine, care nici n-am terminat facultatea? Eu sigur m-aș duce. Face mereu bine să mai schimbi aerul.

Se gândi să adauge „și, în fond, ce te reține aici ?" dar se abținu.

– Doar că acum câteva zile s-a întâmplat ceva, îndrăzni Mattia. În ziua în care mi-am luat licența.

– Îhî.

– Era Alice și...

– Și?

Mattia ezită un moment.

– Mă rog, ne-am sărutat, spuse în cele din urmă.

Denis își încordă degetele în jurul receptorului. Reacția aceea îl surprinse. Nu mai era gelos, nu avea sens, dar în acel moment fu ca și cum o emoție din trecut îi urcase în gât. Pentru o clipă îi revăzu

pe Mattia și Alice intrând de mână în bucătăria Violei și simți limba lacomă a Giuliei Mirandi vârâtă în gura lui ca un prosop răsucit.

– Aleluia, comentă apoi, încercând să pară bucuros. Ați reușit.

– Da.

În pauza care urmă, amândoi simțiră nevoia să închidă.

– Deci nu știi ce să faci, spuse Denis cu greu.

– Da.

– Dar tu și ea acum sunteți, cum să spun...

– Nu știu. N-am mai văzut-o.

– Ah!

Denis coborî unghia arătătorului pe firul răsucit al telefonului. De cealaltă parte, Mattia făcu la fel și, ca de fiecare dată, îi veni în minte o spirală ADN căreia îi lipsea partea identică.

– Însă numerele sunt peste tot, spuse Denis. Sunt mereu aceleași, nu?

– Da.

– Alice, în schimb, e numai aici.

– Da.

– Înseamnă că ai decis deja.

Denis simți răsuflarea prietenului său mai ușoară și mai regulată.

– Mulțumesc, spuse Mattia.

– Pentru ce?

Mattia închise. Denis mai rămase câteva secunde cu receptorul la ureche, să asculte tăcerea dinăuntru. Ceva se stinse în el, ca un ultim tăciune

rămas aprins prea mult timp sub cenușă. Am zis ce trebuia, se gândi.

Apoi se auzi semnalul de ocupat. Denis închise și se întoarse în baie să verifice măselele alea de minte nenorocite.

27

– *Que pasa, mi amorcito?* o întrebă Soledad pe Alice, înclinând ușor capul ca să-i prindă privirea.

De când Fernanda era în spital, mânca la aceeași masă cu ei, pentru că era insuportabil pentru cei doi, tată și fiică, să fie singuri.

Tatăl lui Alice luase obiceiul să nu se schimbe când se întorcea de la serviciu. Lua cina cu sacoul pe el și cravata la gât, desfăcută puțin, ca și cum era mereu în trecere. Ținea un ziar deschis pe masă și, ca să se asigure că fiica lui înghițea măcar câteva îmbucături, ridica ochii numai din când în când.

Tăcerea era nelipsită deja de la masă și o deranja numai pe Sol, care se gândea adesea la prânzurile zgomotoase din casa mamei ei, pe vremea când era mică și nu-și închipuia că va ajunge așa.

Alice nici măcar nu băgase în seamă șnițelul și salata din farfuria ei. Bea apă cu mici înghițituri, îndreptându-și ochii spre paharul dus la gură, cu seriozitatea cu care se ia un medicament. Ridică din umeri și îi zâmbi foarte rapid lui Sol.

– Nimic, spuse. Nu prea mi-e foame.

Tatăl ei întoarse nervos pagina. Înainte să lase iar ziarul, îl scutură energic și nu putu să nu arunce un ochi la farfuria intactă a fiicei lui. Nu comentă și reluă cititul, începând un articol oarecare de la jumătate, fără să-i prindă sensul.

– Sol? întrebă Alice.

– Da?

– Soțul tău cum te-a cucerit? Prima oară, vreau să spun. Ce-a făcut?

Soledad se opri o clipă din mestecat. Apoi reluă, mai încet, ca să aibă timp să-și amintească. Prima imagine care-i trecu prin minte nu fu ziua în care îl cunoscuse pe soțul ei. Se gândi, în schimb, la acea dimineață când se sculase târziu și se învârtise desculță prin casă, căutându-l. Cu vremea, toate amintirile căsniciei se adunaseră în acele câteva clipe, ca și cum timpul petrecut cu soțul ei fusese numai pregătirea unui sfârșit. În acea dimineață se uitase la farfuriile rămase nespălate din seara precedentă și la pernele în dezordine de pe canapea. Totul era exact cum fusese lăsat și zgomotele din jur erau aceleași dintotdeauna.

Și totuși, ceva în dispunerea obiectelor și în modul în care lumina plutea pe deasupra o făcuse să înțepenească, înspăimântată, în mijlocul camerei de zi. Și acolo, cu o limpezime derutantă, se gândise a plecat.

Soledad suspină, simulând obișnuita nostalgie.

– El mă ducea acasă cu bicicleta de la serviciu. În fiecare zi venea cu bicicleta, făcu. Și apoi mi-a dăruit pantofii.

– Cum?

– Niște pantofi. Albi, cu tocul înalt.

Soledad zâmbi și arătă cu degetele lungimea tocului.

– Erau foarte frumoși, spuse.

Tatăl lui Alice pufni și se aranjă pe scaun ca și cum găsea toată povestea aia insuportabilă. Alice și-l imagină pe soțul lui Sol care ieșea din magazin cu cutia de pantofi sub braț. Îl știa din poza pe care Sol o ținea agățată deasupra tăbliei patului, cu o rămurică uscată de măslin între cui și cârlig.

Pentru o clipă mintea ei se simți mai ușoară, dar imediat se întoarse cu gândul la Mattia unde și rămase. Trecuse o săptămână și el nu sunase încă. Mă duc la el, se gândi.

Băgă în gură o furculiță de salată ca și cum i-ar fi spus tatălui ei uite, am mâncat. Oțetul îi înțepă ușor buzele. Se ridică de la masă mestecând încă.

– Trebuie să ies, spuse.

Tatăl ei ridică, perplex, din sprâncene.

– Și se poate și unde te duci la ora asta? întrebă.

– Afară, spuse Alice sfidătoare. Apoi adăugă, pe un ton mai blând: La o prietenă.

Tatăl ei clătină din cap ca și cum ar spune fă cum vrei. Pentru o clipă, lui Alice îi fu milă de el, rămas așa, singur, în spatele acelui ziar. Își

dori să-l îmbrățișeze, să-i povestească totul și să-l întrebe ce trebuia să facă, dar imediat după, același gând o făcu să se înfioare. Se întoarse și se îndreptă hotărâtă spre baie.

Tatăl ei lăsă ziarul în jos și cu două degete își masă pleoapele obosite. Sol se mai gândi la amintirea cu pantofii cu tocul înalt câteva secunde, apoi o închise la locul ei și se ridică să strângă masa.

În drum spre casa lui Mattia, Alice avusese muzica dată tare, însă dacă, odată ajunsă, cineva ar fi întrebat-o ce asculta, n-ar fi știut să răspundă. Dintr-odată era furioasă și sigură că urma să distrugă totul, dar nu mai avea de ales. În acea seară, ridicându-se de la masă, trecuse de granița invizibilă dincolo de care lucrurile încep să meargă de la sine. I se întâmplase ca pe schiuri, când mutase centrul de gravitație prea în față cu câțiva milimetri nesemnificativi, doar atât cât să ajungă cu fața în zăpadă.

Mai fusese o singură dată acasă la Mattia și atunci stătuse în camera de zi. Mattia dispăruse în camera lui ca să se schimbe, și ea, foarte stânjenită, vorbise puțin cu mama lui. Doamna Adele o privea de pe canapea cu un aer uimit și puțin preocupat, ca și cum părul lui Alice lua foc, sau ceva asemănător, și nici măcar nu-și amintise să o invite să stea jos.

Alice sună la Balossino-Corvoli și ledul de lângă sonerie se lumină în roșu, ca un ultim avertisment. După câteva pârâituri îi răspunse mama lui Mattia cu o voce speriată.

– Cine e?

– Sunt Alice, doamnă. Îmi cer scuze pentru ora târzie, dar... Mattia este?

La celălalt capăt era o tăcere meditativă. Alice își aduse tot părul peste umărul drept, cu neplăcuta impresie că este observată prin lentila interfonului. Pe urmă, ușa se deschise cu un declic electric și, înainte să intre, zâmbi spre telecameră, mulțumind.

În holul gol al imobilului, pașii ei avură ecoul unui ritm de bătăi cardiace. Piciorul beteag părea că-și pierduse complet vitalitatea, ca și cum inima uitase să pompeze sânge în el.

Ușa apartamentului era întredeschisă, dar nu stătea nimeni acolo să o întâmpine. Alice o împinse și ceru voie să intre. Mattia se ivi din camera de zi și se opri la câțiva pași de ea.

– Salut, zise spre ea, fără să-și miște mâinile.

– Salut.

Rămaseră nemișcați observându-se câteva secunde, ca și cum nici nu se cunoșteau. Mattia, în papuci, își pusese degetul mare de la picior peste al doilea, și, strivindu-le unul de altul și pe ambele de podea, spera să le poată face mici farâme.

– Scuze dacă am...

– Vii dincolo? o întrerupse Mattia cu o voce mecanică.

Alice se întoarse să închidă ușa, dar mânerul rotund de alamă îi alunecă din palma transpirată. Ușa se trânti, zguduind tocul. Pe Mattia îl străbătu un fior de iritare. Ce face aici? se gândi.

Era ca și cum Alice, despre care vorbise cu Denis cu câteva minute în urmă, nu era aceeași care venise la el fără să anunțe. Se străduí să-și curețe mintea de acest gând ridicol, dar acea senzație de ridicol îi rămase în gură ca un fel de greață.

Se gândi la cuvântul hăituit. Apoi se gândi la momentele când tatăl lui îl târa pe covor și îl închidea între brațele lui enorme. Îl gâdila pe burtă și pe șolduri și lui îi venea să râdă, și râdea atât de tare, încât nu mai putea să respire.

Alice îl urmă în salon. Părinții lui Mattia așteptau în picioare, ca un mic comitet de întâmpinare.

– Bună seara, îi salută ridicând din umeri.

– Bună, Alice, îi răspunse Adele, dar nu se mișcă nici un pas din locul în care era.

Pietro, în schimb, se apropie și, în mod neașteptat, îi mângâie părul.

– Te faci tot mai frumoasă, spuse. Cum se simte mama ta?

Adele, în spatele soțului ei, își păstra un zâmbet paralizat și își mușcă buzele că nu o întrebase ea.

Alice roși.

– Ca de obicei, spuse, ca să nu pară patetică. Se descurcă.

– Transmite-i urările noastre de bine, spuse Pietro.

Apoi rămaseră toți patru fără cuvinte. Tatăl lui Mattia parcă vedea ceva prin Alice și ca încerca să distribuie greutatea în mod uniform pe picioare, ca să nu pară infirmă. Își dădu seama că mama ei nu-i va cunoaște niciodată pe părinții lui Mattia

și nu-i plăcu prea mult, dar și mai mult îi displăcu faptul că era singura care se gândea la asta.

– Duceți-vă dincolo, zise Pietro, în cele din urmă.

Alice trecu pe lângă el, lăsând capul în jos, după ce îi mai zâmbise încă o dată lui Adele. Mattia o aștepta deja în camera lui.

– Închid? întrebă Alice după ce a intrat, arătând ușa.

Curajul îi scăzuse brusc.

– Mda!

Mattia se așeză pe pat, cu mâinile încrucișate pe genunchi. Alice se uită prin camera mică. Obiectele care o umpleau nu păreau atinse vreodată de cineva, ci niște lucruri expuse, cu grijă și calculat, în vitrina unui magazin. Nu era acolo nimic inutil, nici o fotografie atârnată sau o păpușă păstrată din copilărie ca un fetiș, nimic care să răspândească în aer acel miros de familiaritate și căldură pe care, de regulă, îl au camerele adolescenților. Cu tot acel haos pe care-l avea în corp și în minte, Alice se simți deplasată.

– Ai o cameră frumoasă, spuse fără să o creadă cu adevărat.

– Mulțumesc, răspunse Mattia.

Pe deasupra capetelor lor plutea un balon gigantic umplut cu lucruri care trebuiau spuse și amândoi încercau să-l ignore privind în jos.

Alice alunecă ușor cu spatele de-a lungul dulapului și se așeză pe jos, cu genunchiul bun spre piept. Se forță să zâmbească.

– Și cum te simți ca lincențiat?

Mattia ridică din umeri și abia zâmbi.

– Exact la fel ca înainte.

– Tu chiar nu reușești să fii bucuros, nu?

– Se pare că nu.

Alice scoase un hmm afectuos printre buzele lipite și se gândi că acea stânjeneală dintre ei nu avea nici un sens, dar că oricum era acolo, solidă și invincibilă.

– Și totuși ți s-au întâmplat niște lucruri în ultima vreme, spuse.

– Da.

Alice se gândi dacă să o trântească atunci sau nu. Apoi, fără să mai aibă nici un pic de salivă în gură, spuse:

– Și ceva frumos, nu?

Mattia își strânse picioarele. Iată! se gândi.

– De fapt, da, spuse.

Știa exact ce trebuia să facă. Trebuia să se ridice și să se ducă să se așeze lângă ea. Trebuia să zâmbească, să o privească în ochi și să o sărute. Asta era tot, numai mecanică, o banală serie de vectori pentru a face să coincidă gura lui cu a ei. Putea să facă asta chiar dacă în acel moment nu avea chef, putea să se încredințeze preciziei gesturilor.

Dădu să se ridice, dar salteaua îl ținu cumva pe loc, ca o mlaștină vâscoasă.

Încă o dată Alice acționă în locul lui.

– Pot să vin lângă tine? îl întrebă.

El dădu din cap și, fără să fie nevoie de asta, se dădu puțin la o parte. Alice se ridică în picioare, ajutându-se cu mâinile.

Pe pat, în locul pe care Mattia îl eliberase, era o foaie scrisă la mașină și împăturită în trei, ca un evantai. Alice o luă ca să o dea mai încolo, și observă că era scrisă în engleză.

– Ce e? făcu.

– A venit azi pentru mine. E scrisoarea de la o universitate.

Alice citi numele orașului, scris cu aldine în colțul din stânga sus, și caracterele deveniră neclare sub privirea ei.

– Ce spune?

– Mi-au oferit o bursă.

Alice ameți și panica îi albi brusc chipul.

– Uau, minți. Și pentru cât timp?

– Patru ani.

Ea înghiți în sec. Era încă în picioare.

– Și te duci? întrebă cu voce joasă.

– Nu știu încă, spuse Mattia, aproape scuzându-se. Tu ce zici?

Alice rămase în tăcere, cu foaia în mâini și privirea pierdută într-un punct de pe perete.

– Tu ce zici? repetă Mattia, ca și cum ea ar fi putut într-adevăr să n-audă.

– Cum adică?

Vocea lui Alice se înăsprise brusc, astfel că aproape îl făcu pe Mattia să tresară. Dintr-un motiv oarecare, ea se gândi la mama ei internată în spital, năucită de medicamente. Privi foaia fără nici o expresie și vru s-o facă bucățele.

În schimb, o puse din nou pe pat, acolo unde ar fi trebuit să se așeze.

– Ar fi important pentru cariera mea, se justifică Mattia.

Alice dădu din cap serioasă, cu bărbia în față, ca și cum avea în gură o minge de golf.

– Bine. Și atunci, ce aștepți? Fugi. Oricum aici mi se pare că nu e nimic care să te intereseze, spuse printre dinți.

Mattia își simți venele gâtului umflându-se. Poate stătea să plângă. Din acea după-amiază în parc, simțea lacrimile mereu acolo, ca pe ceva greu de înghițit, ca și cum în acea zi canalele sale lacrimale, obturate pentru atâta timp, se deschiseră în sfârșit și toată materia aia acumulată începuse să împingă ca să iasă.

– Dar dacă aș pleca, începu, cu vocea ușor tremurândă. Tu mă...

Se blocă.

– Eu? Alice se uită la el de sus, ca la o pată de pe cuvertură. Eu îmi imaginasem diferit următorii patru ani, spuse. Eu am douăzeci și trei de ani și o mamă pe moarte. Eu... Clătină din cap. Oricum nu te interesează. Gândește-te la cariera ta.

Era prima oară când se folosea de boala mamei ca să rănească pe cineva și, una peste alta, nu-i păru rău. Îl văzu pe Mattia micșorându-se în fața ochilor ei.

El nu răspunse nimic și revăzu mental sfaturile pentru respirație.

– Oricum, nu-ți face griji, continuă Alice. Am găsit pe cineva căruia să-i pese. De fapt, venisem aici ca să-ți spun asta. Făcu o pauză în care nu se gândi la nimic. Lucrurile mergeau iar de la sine,

aluneca din nou spre prăpastie și uita să înfigă bețele ca să frâneze. Se numește Fabio, e medic. Nu voiam ca tu... în fine.

Pronunță numele acela ca o actriță proastă, cu voce impersonală. Simți cuvintele zgâriindu-i limba ca nisipul. În timp ce vorbea, studia expresia lui Mattia, ca să prindă un semn de dezamăgire și să se poată agăța de el, însă ochii lui erau prea negri ca să distingă vibrația care-i aprinse. Fu sigură că nu-i păsa deloc și stomacul i se întoarse pe dos ca o sacoșă de plastic.

– Eu plec, spuse încet, epuizată.

Mattia dădu din cap, privind spre fereastra închisă, ca să o elimine cu totul pe Alice din câmpul lui vizual. Acel nume, Fabio, picat din cer de cine știe unde, i se înfipsese în cap ca o schijă și voia doar ca Alice să plece de acolo.

Văzu că afară seara era senină și că trebuia să bată un vânt cald. Puful opac al plopilor, fluturând sub lumina lămpilor, semăna cu niște insecte mari, fără picioare.

Alice deschise ușa și el se ridică. O conduse până la intrare, la doi pași în urma ei. Ea verifică, abătută, să aibă totul în geantă, ca să mai câștige timp. Apoi murmură OK și ieși. Înainte ca ușile ascensorului să se închidă, Alice și Mattia schimbară un salut care nu însemna nimic.

28

Părinții lui Mattia se uitau la televizor. Mama lui își ținea picioarele strânse sub cămașa de noapte. Tatăl lui avea picioarele întinse, încrucișate pe măsuța joasă din fața canapelei și telecomanda alături. Alice nu răspunsese la salutul lor, părea că nici nu-și dăduse seama că erau acolo.

Mattia vorbi stând în spatele canapelei.

– Am hotărât să accept, spuse.

Adele își duse o mână la obraz și căută năucită privirea soțului ei. Tatăl lui Mattia se întoarse puțin și se uită la fiul lui așa cum te uiți la un fiu adult.

– Bine, făcu.

Mattia se întoarse în camera lui. Luă foaia de pe pat și se așeză la birou. Reușea să-l simtă, putea să perceapă universul care se mărea, care accelera sub pașii lui și, pentru o clipă, speră ca acel țesut elastic să se rupă și să-l lase să cadă.

Bâjbâind, căută întrerupătorul veiozei și o aprinse. Alese cel mai lung creion dintre cele patru aliniate unul lângă altul, riscant de aproape de marginea biroului. Din al doilea sertar luă ascuțitoarea și se aplecă să îl ascută în coșul de gunoi. Suflă rămășițele subțiri rămase pe capătul

conic al creionului. O foaie curată era deja pregătită în fața lui.

Puse mâna stângă pe foaie, cu spatele drept și degetele desfăcute. Făcu să alunece peste ele vârful foarte ascuțit de grafit. Zăbovi o secundă, gata să-l înfigă la confluența celor două mari vene de la baza degetului mijlociu. Apoi îl îndepărtă încet și respiră profund.

Scrise pe foaie: *To the kind attention of the Dean.*

29

Fabio o așteptase la ușă, cu toate luminile de pe palier, de la intrare și din camera de zi aprinse. În timp ce lua din mâinile ei punga de plastic cu cutia de înghețată, îi închise mâna într-a lui și o sărutase pe obraz, ca și cum era lucrul cel mai firesc de făcut. Îi spusese cu sinceritate rochia asta îți vine foarte bine și apoi se întorsese la aragaz să se ocupe de cină, dar fără să înceteze să o privească.

La casetofon se auzea o muzică pe care Alice n-o știa și care nu era pusă ca să fie ascultată, ci doar ca să completeze un scenariu perfect pregătit. Erau două lumânări aprinse, vinul deja desfăcut și masa aranjată pentru două persoane, cu lamele cuțitelor întoarse spre interior, ceea ce însemna că musafirul era bine-venit, așa cum o învățase mama ei când era mică. Era o față de masă albă, netedă și șervețelele erau îndoite în triunghi, cu marginile perfect suprapuse.

Alice se așezase la masă și numărase farfuriile goale puse una peste alta ca să înțeleagă cât era de mâncat. În seara aceea, înainte să iasă, stătuse mult timp închisă în baie privind fix prosoapele

pe care Soledad le schimba în fiecare vineri. În dulăpiorul cu blat de marmură găsise trusa de cosmetice a mamei sale și le folosise. Se fardase în semiîntuneric și, înainte să-și dea cu ruj pe buze, îi adulmecase vârful. Mirosul nu-i amintise de nimic.

Își îngăduise ritualul de a proba patru rochii diferite, deși de la început, dacă nu chiar cu o zi în urmă, se decise să se îmbrace cu cea pe care o purtase la confirmația fiului lui Ronconi, cea pe care tatăl ei o definise prea puțin adecvată ocaziei, pentru că îi lăsa spatele descoperit până sub coaste și brațele complet dezgolite.

Încă desculță, îmbrăcată cu rochița albastră, al cărei decolteu pe pielea albă părea un zâmbet de mulțumire, Alice coborâse la Sol în bucătărie și, cu o ridicare anxioasă a sprâncenelor, o implorase să-și spună părerea. Ești o splendoare, spusese ea. O sărutase pe frunte și Alice își făcuse griji că îi stricase machiajul.

În bucătărie, Fabio se mișca agil și, în același timp, cu excesiva grijă a celui care știe că este observat. Alice sorbea din vinul alb pe care i-l turnase și alcoolul producea mici explozii în stomacul ei gol de cel puțin douăzeci și patru de ore. Căldura se răspândea în artere, apoi urca încet până la cap și ștergea gândul la Mattia, cum face marea când reintră seara în posesia plajei.

Așezată la masă, Alice evaluă atent silueta lui Fabio, linia clară care separa părul castaniu de gât, bazinul nu foarte îngust și umerii puțin

umflați sub cămașă. Se lăsă purtată de gândul că în brațele lui trebuie să te simți sigură, imobilizată, fără nici o altă posibilitate de a alege.

Îi acceptase invitația, pentru că îi spusese lui Mattia și pentru că, acum era sigură de asta, n-ar fi găsit niciodată ceva mai apropiat de sentimentul de iubire decât ce putea găsi acolo.

Fabio deschise frigiderul și tăie dintr-un pachet de unt o bucată care, după Alice, era de cel puțin optzeci-nouăzeci de grame. O aruncă în tigaie ca să îngroașe orezul, acesta topindu-se și eliberând toate grăsimile saturate și animale. Stinse focul și mai amestecă orezul timp de câteva minute cu o lingură de lemn.

– Gata, spuse.

Își șterse mâinile pe o cârpă de bucătărie care atârna de un scaun și se întoarse spre masă, cu tigaia în mână.

Alice aruncă o privire îngrozită către conținut.

– Pentru mine foarte puțin, făcând cu degetele gestul care indică un vârf de ceva, chiar înainte ca el să-i pună în farfurie o lingură plină din acea fiertură hipercalorică.

– Nu-ți place?

– Nu-i asta, minți Alice. Chestia e că sunt alergică la ciuperci. Dar am să gust.

Fabio păru dezamăgit și rămase cu tigaia în aer. Deveni chiar puțin palid.

– La naiba, îmi pare tare rău. Nu știam asta.

– Nu contează. Serios, îi zâmbi Alice.

– Dacă vrei, pot... continuă el.

Alice îl făcu să tacă luându-l de mână. Fabio o privi la fel cum se uită un copil la un cadou.

– Pot să gust însă, zise Alice.

Fabio clătină ferm din cap.

– Categoric nu. Și dacă pe urmă ți-e rău?

Luă tigaia de acolo și lui Alice îi scăpă un zâmbet. Pentru o bună jumătate de oră stătură de vorbă în fața farfuriilor goale și Fabio trebui să deschidă o altă sticlă de vin alb.

Alice avea plăcuta senzație că se pierde câte puțin cu fiecare sorbitură. Percepea toată inconsistența corpului ei și, totodată, prezența masivă a corpului lui Fabio, așezat în fața ei, cu coatele sprijinite pe masă și mânecile de la cămașă suflecate până la jumătatea antebrațului. Gândul la Mattia, atât de continuu în ultimele săptămâni, vibra slab în aer ca o coardă de vioară ușor slăbită, o notă disonantă pierdută în mijlocul unei orchestre.

– Atunci, putem să ne consolăm cu felul doi, spuse Fabio.

Alice simți că leșină. Sperase că se terminase deja. În schimb, Fabio se ridică de la masă și scoase din cuptor o tavă cu două roșii, două vinete și doi ardei galbeni, toate umplute cu o chestie care părea carne tocată amestecată cu pesmet. Compoziția de culori era veselă, dar Alice se gândi imediat la dimensiunea exagerată a acelor legume pe care și le închipui, așa întregi cum erau, înfipte în stomacul ei, ca niște pietre pe fundul unui lac.

– Alege tu, o invită Fabio.

Alice își mușcă buzele. Apoi arătă sfios spre roșie și el o mută în farfuria ei, folosind o furculiță și un cuțit în formă de pensetă.

– Și?

– Ajunge atât, zise Alice.

– Nu se poate. N-ai mâncat nimic. La cât ai băut!

Alice îl privi de jos și pentru o clipă îl detestă profund, cum îi detesta pe tatăl ei, pe mama ei, pe Sol și pe oricine îi numărase vreodată chestiile din farfurie.

– Aia, cedase, arătând vânăta.

Fabio luă una din fiecare și, înainte să le atace, le privi cu satisfacție. Alice gustă umplutura, luând puțin cu vârful furculiței. Pe lângă carne, recunoscu imediat ouă, brânză ricotta și parmezan și calculă în grabă că nu va fi suficientă o zi de post negru ca să compenseze.

– Îți place? o întrebă Fabio zâmbitor și cu gura pe jumătate plină.

– Foarte bun, răspunse ea.

Își făcu puțin curaj și luă o îmbucătură de vânătă. Alungă greața și trecu mai departe, o înghițitură după alta, fără să spună un cuvânt. Termină toată vânăta și, nici nu puse bine furculița pe marginea farfuriei, că simți că îi vine să vomite. Fabio vorbea și îi mai turna vin. Alice dădea din cap și, la fiecare mișcare, simțea vânăta dansând, în sus și în jos, în stomac.

Fabio mâncase deja tot, în timp ce în farfuria lui Alice mai era roșia umflată de acel amestec grețos. Dacă ar fi făcut-o bucățele și ar fi ascuns-o

în șervețel, el și-ar fi dat seama fără îndoială, pentru că, în afară de lumânările care se topiseră deja pe jumătate, nu era nimic care să-i servească drept paravan.

Apoi, ca o binecuvântare, se termină și a doua sticlă de vin și Fabio se ridică cu greu de la masă ca să o ia pe a treia. Își ținu capul între mâini și spuse cu voce tare oprește-te, te rog, oprește-te. Alice râse. Fabio se uită în frigider și deschise toate sertarele suspendate, dar nu mai găsi altă sticlă.

– Cred că ai mei le-au terminat pe toate, spuse. Trebuie să cobor în pivniță.

Izbucni în râs fără motiv și Alice râse în spatele lui, chiar dacă asta îi făcea rău la stomac.

– Nu te mișca de aici, îi ordonă el, îndreptându-i un deget spre frunte.

– OK, răspunse Alice, și ideea îi veni imediat.

De cum ieși Fabio, luă roșia unsuroasă cu două degete și se duse cu ea în baie, ținând-o la distanță de nas pentru că nu-i mai suporta mirosul. Se închise înăuntru cu cheia, săltă capacul veceului și vasul curat îi zâmbi ca și cum i-ar fi spus lasă pe mine.

Alice examină roșia. Era mare, poate trebuia făcută bucățele, dar era și puțin moale, așa că își zise cui îi pasă și o aruncă înăuntru. Roșia făcu pleosc și nu lipsi mult ca o picătură de apă să-i stropească rochia albastră. Roșia se lăsă la fund și dispăru pe jumătate în scurgere.

Acționă instalația de la closet și apa curse ca o ploaie salvatoare, dar în loc să dispară în gaură,

începu să umple vasul și un gâlgâit deloc liniștitor se ridică de la fund.

Alice se trase înapoi speriată și piciorul bolnav se clătină, făcând-o aproape să cadă pe podea. Privi nivelul apei tot urcând și apoi oprindu-se brusc.

Se auzi zgomotul sifonului. Vasul era plin până la margine. Suprafața apei transparente tremura ușor și, pe fund, nemișcată, era roșia prinsă în același punct.

Alice stătu s-o privească cel puțin un minut, îngrozită de teamă și, totodată, ciudat de curioasă. O trezi zgomotul cheii care se întorcea în ușa de la intrare. Atunci luă mătura în mână și o băgă în apă, cu fața încordată într-o grimasă de dezgust. Roșia nu voia să se miște.

– Și acum ce fac? își șopti.

Apoi, aproape inconștient, acționă din nou instalația și de data asta apa începu să dea pe afară și să se întindă pe podea într-un strat subțire, până când atinse puțin pantofii eleganți ai lui Alice. Ea încercă să ridice capacul bazinului, dar apa continua să curgă și să dea pe dinafară, iar dacă Alice n-ar fi pus covorașul în diagonală, ar fi ajuns până la ușă și de acolo în cealaltă cameră.

După câteva secunde, scurgerea se opri din nou. Roșia era tot acolo, intactă. Balta de pe podea nu se mai lărgea. Mattia îi explicase odată că există un punct precis dincolo de care apa nu mai trece, când tensiunea superficială devine atât de puternică, încât o ține acolo, ca o peliculă.

Alice privi dezastrul pe care-l făcuse. Închise capacul veceului, ca și cum se preda în fața nenorocirii, și se așeză deasupra. Își duse mâinile la ochii închiși și începu să plângă. Plângea pentru Mattia, pentru mama ei, pentru tatăl ei, pentru toată apa aia, dar, mai ales, pentru ea. Cu voce joasă îl strigă pe Mattia, ca și cum îi căuta ajutorul, dar numele îi rămase pe buze, inconsistent și lipicios.

Fabio bătu la ușa de la baie și Alice nu se mișcă.

– Ali, e totul bine?

Alice putea să-i vadă silueta prin geamul translucid al ușii. Își trase nasul, dar fără să se audă, și își drese glasul ca să mascheze plânsul.

– Da, da, spuse. Vin imediat.

Privi în jurul ei năucită, ca și cum nu știa cu adevărat cum ajunsese în acea baie. Vasul picura pe podea, în cel puțin trei puncte diferite, și, pentru o clipă, Alice speră să se poată îneca în acei câțiva milimetri de apă.

Focalizare
(2003)

30

Într-o dimineață, la ora zece, se prezentase în atelierul lui Marcello Crozza și, afișând o hotărâre care o costase trei ture de clădire, spusese vreau să învăț meseria, ați putea să mă luați ca ucenică? Crozza, care stătea la mașina de developat, dăduse din cap că da. Apoi se întorsese și, privind-o drept în ochi, spusese nu pot să te plătesc momentan. Nu se simțise în stare să spună s-o lase baltă, pentru că același lucru îl făcuse și el cu mulți ani în urmă, și amintirea acelei neliniști era tot ce-i rămăsese din pasiunea pentru fotografie. În ciuda tuturor dezamăgirilor, acea senzație n-ar fi refuzat-o nimănui.

În plus, era vorba de fotografii de vacanță. Familii de trei sau patru persoane, la mare sau în orașele încărcate de artă, îmbrățișați în piața San Marco și sub Turnul Eiffel, cu picioarele trunchiate și mereu în aceeași poziție. Fotografii făcute cu aparate automate, supraexpuse sau nefocalizate. Alice nici măcar nu se uita la ele: le developa și apoi le punea pe toate în plicul de hârtie cu logoul galben-roșu al firmei Kodak.

În plus, trebuia să stea în magazin, să primească filme de 24 sau 36 de poziții, închise în cutiuța lor de plastic, să scrie numele clientului pe talon și să-i spună vor fi gata mâine, să dea bonuri și să răspundă eu vă mulțumesc, la revedere.

Uneori, sâmbăta, erau nunți. Crozza trecea să o ia de acasă la ora nouă fără un sfert, mereu cu aceeași haină și fără cravată, dar în fond, el era fotograful, nu un invitat.

În biserică trebuiau montate cele două reflectoare și, într-una dintre primele dăți, Alice răsturnase unul care se sfărâmase pe treptele altarului, iar ea se uitase la Crozza terorizată. El făcuse o grimasă, ca și cum una dintre bucățile de sticlă i se înfipsese într-un picior, dar pe urmă spusese nu face nimic, ridică-l de acolo.

Ținea la ea și nu știa de ce. Poate pentru că nu avea copii sau poate pentru că de când era Alice în magazin, el se putea duce la bar, la ora unsprezece, și să verifice numerele de la loto, iar când se întorcea în magazin, ea îi zâmbea și îl întreba deci, suntem bogați? Poate pentru că avea piciorul acela beteag și că nu avea mamă, așa cum el nu avea o soție, și golurile sunt destul de asemănătoare între ele. Sau pentru că era sigur că ea va pleca în curând și seara va coborî din nou oblonul singur și apoi se va duce acasă unde nu era nimeni, cu capul gol, și totuși, atât de greoi.

În schimb, după un an și jumătate, Alice era încă acolo. Pentru că avea cheile, dimineața venea înaintea lui și Crozza o găsea pe trotuar,

în fața magazinului, măturând, împreună cu doamna de la alimentara de alături, căreia el nu-i adresase niciodată mai mult de un bună ziua. O plătea la negru, cinci sute de euro pe lună, dar dacă mergeau împreună la nunți, la sfârșitul zilei, în fața casei Della Rocca, cu motorul Lanciei pornit, lua portofelul de pe bord, îi întindea încă cincizeci de euro și îi spunea ne vedem luni.

Uneori, Alice îi ducea fotografiile făcute de ea și îi cerea o părere, chiar dacă le era clar amândurora că el nu mai avea ce să o învețe. Se așezau la tejghea și Crozza privea fotografiile ridicându-le în lumină și apoi îi dădea câteva indicații despre timpul de expunere sau despre folosirea cât mai eficientă a obturatorului. O lăsa să-i folosească aparatul Nikon când voia și, în secret, se hotărâse să i-l dăruiască în ziua în care va pleca de acolo.

– Sâmbătă ne căsătorim, spuse Crozza.

Era formula prin care o anunța că aveau un angajament. Alice își punea geaca de blugi. Fabio urma să vină să o ia dintr-o clipă în alta.

– OK, făcu. Unde?

– La Gran Madre. Apoi recepția într-o vilă privată pe colină. Chestie de bogătași, comentă Crozza, cu o urmă de dispreț.

Apoi îi păru rău, deoarece știa că și Alice provenea din același mediu.

– Hmm, murmură ea. Știi cine sunt?

– Au trimis invitația. Am pus-o pe aici, pe undeva, zise Crozza, arătând spre raftul tejghelei de sub casă.

Alice căută un elastic în geantă și își prinse părul. Crozza o privi pe furiș de unde era. O dată se masturbase închipuindu-și-o stând în genunchi în penumbra magazinului după ce coborâse storul, dar apoi se simțise atât de prost, că seara nu mâncase nimic, iar a doua zi o trimisese acasă spunându-i azi ești liberă, nu vreau pe nimeni pe aici.

Alice scotoci printre foile vrăfuite sub tejghea, mai mult ca să păcălească așteptarea decât pentru că ar fi fost cu adevărat interesată. Găsi plicul invitației, tare și în format mare. Îl deschise și numele ieși din pagină, cu scrierea lui aurită și plină de înfloriturii.

Ferruccio Carlo Bai și Maria Luisa Turletti Bai anunță căsătoria fiicei Viola...

Privirea i se încețoșă înainte să treacă mai departe. Alice simți în gură un gust metalic. Simți că înghite încă o dată bomboana din vestiar. Închise plicul și îl vântură, puțin gânditoare.

– Pot să merg singură? propuse până la urmă, continuând să stea cu spatele la Crozza.

El închise sertarul casei de marcat cu un zăngănit metalic.

– Ce? întrebă.

Alice se întoarse și avea ochii larg deschiși și strălucitori, iar lui Crozza îi veni să râdă de cât erau de frumoși.

– Acum am învățat, nu? spuse Alice apropiindu-se. Pot să fac asta. Altfel nu voi ști niciodată să mă descurc singură.

Crozza o privi suspicios. Ea se sprijini cu coatele pe tejghea, exact în fața lui, și își aplecă bustul

în față. Stătea la mai puțin de o palmă de nasul lui și acea strălucire din privirea ei îl implora să spună da și să nu ceară explicații.

– Nu știu dacă...

– Te rog, îl întrerupse Alice.

Crozza își mângâie marginea urechii și se simți constrâns să-și mute privirea.

– Bine atunci, cedă el. Nu înțelese nici el de ce îi veni să o spună cu voce scăzută. Dar fără prostii.

– Promit, dădu Alice din cap, zâmbind și făcând să dispară buzele ei transparente.

Apoi se împinse în față pe coate și îl pupă, iar Crozza se gâdilă pe obrazul nebărbierit de trei zile.

– Du-te, du-te, îi spuse el făcându-i semn cu mâna.

Alice râse și sunetul râsului ei se împrăștie în aer în timp ce se îndrepta spre ieșire, cu acel mers cadențat și sinuos, foarte personal.

În acea seară, Crozza rămase puțin mai mult în magazin, fără să facă nimic. Privea obiectele și le simțea mai prezente, la fel cum le simțise cu mulți ani în urmă, când ceilalți îl căutau pentru fotografii.

Scoase aparatul din geantă, unde Alice îl punea mereu la loc după ce curăța bine toate lentilele și mecanismele. Montă obiectivul și îl îndreptă spre primul obiect care se nimeri, suportul de umbrele de lângă intrare. Mări o parte a marginii rotunde până ce păru altceva, precum craterul unui vulcan stins, dar nu apăsă.

Puse aparatul deoparte, luă haina, stinse luminile și ieși. Încuie storul cu lacătul și o luă în direcția opusă celei obișnuite. Nu reușea să-și șteargă de pe față un zâmbet cretin și chiar nu avea chef să se ducă acasă.

Biserica era împodobită cu două enorme buchete de cale și margarete, dispuse de o parte și de alta a altarului și cu zeci de copii în miniatură ale acelorași buchete lângă fiecare bancă. Alice montă reflectoarele și aranjă panoul reflectorizant. Apoi se așeză să aștepte în primul rând. O doamnă aspira covorul roșu pe care Viola avea să-l traverseze peste o oră. Alice se gândi la momentul în care ea și Viola se așezaseră pe balustradă să vorbească. Nu-și amintea discuția, ci doar locul din care o privea fascinată, un loc umbrit, imediat în spatele ochilor ei, un loc plin de gânduri încurcate, pe care le ascunsese și atunci.

Într-o jumătate de oră toate băncile se ocupară și oamenii care continuau să intre se adunau în spate, unde stăteau în picioare, făcându-și aer cu pliantul liturghiei.

Alice ieși și așteptă pe pavaj sosirea mașinii cu mireasa. Soarele, sus pe cer, îi încălzea mâinile și părea să treacă prin ele. De mică îi plăcea să-și privească palmele în lumină, mărginite de roșu printre degetele apropiate. O dată îi arătase tatălui ei și el îi pupase vârfurile degetelor, prefăcându-se că le mănâncă.

Viola sosi la bordul unui Porsche gri metalizat și șoferul trebui să o ajute să coboare și să-i strângă

trena lungă. Alice începu să pozeze ca o nebună, mai mult ca să-și ascundă chipul în spatele aparatului. Apoi, când mireasa trecu pe lângă ea, îl lăsă în jos înadins și îi zâmbi.

Se priviră doar o clipă și Viola tresări. Alice nu reuși să-i studieze expresia pentru că mireasa trecuse deja de ea și intra în biserică la brațul tatălui ei. Alice, cine știe de ce, și-l închipuise mereu mai înalt.

Avu grijă să nu piardă nici un moment. Făcu diverse prim-planuri cu mirii și familiile lor. Imortaliză schimbul inelelor, citirea jurământului, împărtășania, sărutul și semnăturile martorilor. Era singura care se mișca prin toată biserica. Când se înclina spre Viola, i se părea că ea își strângea umerii. Mări din nou timpul de expunere ca să obțină acea nuanțare care, după Crozza, dădea impresia de eternitate.

În timp ce mirii ieșeau din biserică, Alice îi preceda, mergând cu spatele, șchiopătat și puțin într-o parte, ca să nu le strice statura cu o perspectivă de jos. Prin obiectiv își dădu seama că Viola o privea cu un vag zâmbet speriat, ca și cum era singura capabilă să vadă o fantomă. Alice îi declanșase blițul în față la intervale regulate, de vreo cincisprezece ori la rând, până când mireasa fu nevoită să-și mijească ochii.

Îi privi urcându-se în mașină și Viola îi aruncă o ocheadă de dincolo de geam. Probabil că-i spusese imediat soțului ei despre ea, despre cât fusese de ciudat să se pomenească cu ea acolo.

Poate o descrisese ca pe anorexica din clasa ei, şchioapa aia, una cu care ea n-ar fi putut să se împrietenească niciodată. Cu siguranţă nu i-ar fi spus despre bomboană, despre petrecere şi despre tot restul. Alice zâmbi la gândul că putea să fie prima lor jumătate de adevăr ca oameni căsătoriţi, prima dintre minusculele fisuri care se formează într-o relaţie unde, mai devreme sau mai târziu, viaţa reuşeşte să vâre un levier şi să forţeze accesul.

– Domnişoară, mirii vă aşteaptă pe malul râului pentru fotografii, spuse o voce în spatele ei.

Alice se întoarse şi-l recunoscu pe unul din martori.

– Sigur. Acum mă duc la ei, răspunse.

Intră repede în biserică pentru a demonta aparatura. Punea diferitele piese ale aparatului de fotografiat în geanta dreptunghiulară când îşi auzi strigat numele.

– Alice?

Se întoarse, ştiind deja cine vorbise.

– Da?

În picioare, în faţa ei, erau Giada Savarino şi Giulia Mirandi.

– Salut, zise Giada alungind mult u-ul şi apropiindu-se să o pupe pe obraji.

Giulia rămase în spate, cu privirea în pământ, ca în liceu.

Alice abia atinse obrazul Giadei, fără să întredeschidă buzele.

– Dar ce faci aici? chiţăi Giada.

Alice se gândi că era o întrebare idioată și îi veni să zâmbească.

– Fac fotografii, răspunse.

Giada comentă răspunsul cu un zâmbet, arătând aceleași gropițe pe care le avea și la șaptesprezece ani.

Era ciudat să le vadă acolo, încă în viață, cu micul lor fragment de trecut comun care, dintr-odată, nu mai însemna nimic.

– Salut, Giulia, se forță Alice să spună.

Giulia îi zâmbi și vorbi cu greu.

– Am aflat de mama ta, spuse. Ne pare tare rău.

Giada făcu semn din cap că da, în mod repetat, ca să-și arate aprobarea.

– Da, răspunse Alice. Mulțumesc.

Apoi reluă în grabă aranjarea lucrurilor. Giada și Giulia se priviră.

– Te lăsăm să-ți faci treaba, îi spuse Giada abia atingându-i un umăr. Ești foarte ocupată.

– OK.

Se întoarseră și se îndreptară spre ieșire, iar sunetul sec al tocurilor ricoșă în pereții bisericii care rămăsese pustie.

Mirii o așteptau la umbra unui copac mare și nu erau îmbrățișați. Alice parcă lângă Porsche și coborî cu geanta în bandulieră. Era cald și-și simțea părul lipit pe gât.

– Salut, spuse apropiindu-se.

– Ali, zise Viola. Nu credeam că...

– Nici eu, o întrerupse Alice.

Se îmbrățișară de fațadă, ca și cum n-ar fi vrut să-și șifoneze hainele. Viola era și mai frumoasă decât în liceu. Cu trecerea timpului, trăsăturile chipului ei se îndulciseră, contururile erau mai moi și ochii își pierduseră vibrația imperceptibilă care îi făcea atât de grozavi. Avea același corp perfect.

– El e Carlo, spuse Viola.

Alice îi strânse mâna și o simți moale.

– Începem? făcu, retezând-o scurt.

Viola dădu din cap și căută privirea soțului, dar el nu-și dădu seama.

– Unde să stăm? întrebă.

Alice privi în jur. Soarele apunea și ea ar fi trebuit să folosească blițul ca să elimine toate umbrele de pe chipuri. Arătă o bancă în plin soare, pe malul râului.

– Așezați-vă acolo, spuse.

Pierdu mai mult timp decât era nevoie ca să monteze aparatul. Se prefăcu ocupată cu mânuirea blițului, montă un obiectiv și apoi îl schimbă cu altul. Soțul Violei își făcea vânt cu cravata, în timp ce ea încerca să oprească picăturile de transpirație care îi apăreau pe frunte.

Alice îi lăsă să fiarbă încă puțin, prefăcându-se că încearcă să găsească distanța potrivită pentru poză.

Apoi începu să le dea ordine, pe un ton sec. Spuse îmbrățișați-vă, zâmbiți, acum serioși, ia-o de mână, pune-ți capul pe umărul lui, șoptește-i

la ureche, priviți-vă, mai apropiați, spre râu, scoate-ți sacoul.

Viola se supunea și de două sau de trei ori întrebă cu voce nerăbdătoare e bine așa?

– OK, acum să mergem pe pajiștea aceea, spuse Alice.

– Iar? se miră Viola.

Roșeața obrajilor ei congestionați începea să se ivească de sub fondul de ten. Conturul negru al creionului din jurul ochilor ei era deja puțin neregulat, marginile erau întrerupte și îi dădeau un aer obosit și ușor căzut.

– Tu te prefaci că alergi pe pajiște și el te urmează, explică Alice.

– Cum? Trebuie să alerg?

– Da, trebuie să alergi.

– Dar... încercă să protesteze Viola.

Se uită la soțul ei și el ridică din umeri.

Ea pufni, apoi ridică puțin fusta și mimă o fugă. Tocurile i se adânceau câțiva milimetri în pământ și ridicau mici bucăți care îi murdăreau rochia albă pe dedesubt. Soțul alergă în spatele ei.

– Alergi prea încet, îi spuse.

Viola se întoarse brusc și îl străfulgeră cu privirea, în acel mod de care Alice își amintea foarte bine. Îi lăsă să alerge unul după altul până când Viola se eliberă dintr-odată din strânsoarea lui, spunând ajunge.

Coafura i se desfăcuse într-o parte. Un ac de păr cedase, lăsând să-i cadă o șuviță de păr pe obraz.

– Da, îi răspunse Alice. Doar câteva fotografii şi gata.

Îi duse până la chioşcul cu înghețată şi cumpără două înghețate pe băț cu aromă de lămâie pe care le plăti ea.

– Țineți astea, făcu, întinzându-le mirilor.

Ei părură să nu înțeleagă. Se uitară la ele cu neîncredere. Viola fu atentă să nu se murdărească pe mâini cu siropul acela lipicios.

Trebuiau să mimeze că le mănâncă, încrucişând brațele şi apoi oferind-o fiecare pe a sa celuilalt. Zâmbetul Violei era tot mai încordat.

Când Alice îi spuse să se țină de lampion, folosindu-l ca pe o axă în jurul căreia să se rotească, Viola izbucni.

– E o prostie, spuse.

Soțul ei o privi puțin intimidat şi apoi o privi pe Alice ca şi cum s-ar fi scuzat. Ea zâmbi.

– Face parte din albumul clasic, explică. L-ați cerut pe acela. Dar putem sări peste partea asta.

Făcu eforturi să pară sinceră. Simțea tatuajul pulsându-i ca şi cum voia să-i sară din piele.

Viola o fixă cu furie şi Alice îi susținu privirea până când începură să o usture ochii.

– Am terminat? zise Viola.

Alice dădu din cap.

– Atunci, să mergem, îi spuse ea soțului.

Înainte să se lase târât, el se apropie de Alice şi îi strânse, din nou, politicos mâna.

– Mulțumesc, îi spuse.

– Pentru puțin.

Alice îi privi urcând panta ușoară a parcului, până la parcare. În jurul ei erau sunetele rarefiate de sâmbătă, râsetele copiilor jucându-se și vocile mamelor în apropiere, supraveghindu-i. În depărtare se auzea muzică și zumzetul mașinilor trecând pe strada ca un covor.

I-ar fi plăcut să-i povestească lui Mattia, pentru că el ar fi înțeles. Dar acum era departe. Se gândi că sigur Crozza s-ar fi enervat, dar ar fi iertat-o până la urmă. Era sigură de asta.

Îi veni să zâmbească. Deschise capacul din spate al aparatului de fotografiat, scoase filmul și îl derulă sub lumina albă a soarelui.

Ceea ce rămâne
(2007)

31

Tatăl lui suna miercurea seara, între ora opt și opt și un sfert. În ultimii nouă ani se văzuseră de puține ori, iar de la ultima întâlnire trecuse deja mult timp, însă telefonul nu sunase niciodată în gol în apartamentul lui Mattia. În lungile pauze dintre cuvinte, aceeași tăcere răsuna în spatele amândurora, nici un televizor sau radio aprinse, niciodată musafiri care să zornăie tacâmurile pe farfurii.

Mattia reușea să și-o închipuie pe mama lui care asculta din fotoliu conversația de la telefon, fără să-și modifice expresia, cu mâinile sprijinite de brațe, ca atunci când el și Michela erau la școala primară și ea se așeza acolo să-i asculte recitând poeziile pe de rost, Mattia știindu-le mereu, în timp ce Michela tăcea, incapabilă să facă orice altceva.

În fiecare miercuri, după ce închidea, Mattia se trezea întrebându-se dacă pe fotoliu era tot husa cu flori portocalii sau dacă ai lui o înlocuiseră, fiind uzată încă de pe atunci. Se întreba dacă ai lui îmbătrâniseră. Sigur îmbătrâniseră, simțea asta în vocea tatălui său, mai domoală și obosită.

O simțea din răsuflarea lui, care devenise zgomotoasă la telefon, tot mai asemănătoare cu o gâfâială.

Mama lui lua receptorul în mână numai din când în când și întrebările ei erau mereu aceleași, ca într-un ritual. E frig, ai mâncat deja, cum merg cursurile. Aici se ia cina la ora șapte, explicase Mattia primele dăți. Acum se limita să spună da.

– Alo? răspunse.

Nu era nici un motiv să vorbească în engleză. Vreo zece persoane aveau numărul lui de acasă și nici nu s-ar fi gândit să-l sune la ora aceea.

– Sunt tata.

Întârzierea răspunsului era greu de apreciat. Mattia ar fi trebuit să aducă un cronometru ca să o măsoare și să poată calcula cu cât devia semnalul de la linia directă de peste opt mii de kilometri care îl unea de tatăl său, dar uita de fiecare dată.

– Bună! Ești bine? spuse Mattia.

– Da. Și tu?

– Bine... Mama?

– E aici.

Prima tăcere se lăsa mereu în acest punct, ca o gură de aer după primul bazin fără să respiri.

Mattia râcâia cu arătătorul zgârietura din lemnul deschis la culoare al mesei rotunde, la aproape o palmă de centru. Nu-și amintea nici dacă o făcuse el sau foștii chiriași. Chiar sub suprafața emailată era niște talaș comprimat care îi ajunse sub unghie fără să-l rănească. În fiecare

miercuri mărea acea cavitate cu câteva fracțiuni de milimetru, dar nu i-ar fi ajuns o viață întreagă ca să ajungă în partea cealaltă.

– Și ia zi, ai văzut răsăritul? întrebă tatăl lui.

Mattia zâmbi. Era un joc între ei doi, poate singurul. Cu vreun an în urmă, Pietro citise într-un ziar că răsăritul pe Marea Nordului e o experiență care nu trebuie pierdută și seara îi citise fiului la telefon scurta știre. Trebuie să te duci neapărat, îl sfătuise. Din ziua aceea îl întreba uneori: și, l-ai văzut? Mattia răspundea mereu nu. Deșteptătorul lui era fixat la ora opt și șaptesprezece minute și drumul cel mai scurt spre universitate nu trecea pe lângă mare.

– Nu, nici un răsărit încă, răspunse.

– Ei, oricum nu fuge, zise Pietro.

Rămaseră deja fără cuvinte, dar întârziau câteva secunde cu receptorul la ureche. Amândoi respirau puțin din acea afecțiune care rezista încă între ei, diluată pe firul a sute de kilometri de cabluri coaxiale și alimentată de ceva cu un nume pe care nu-l știau și care poate, dacă se gândeau bine, nu mai exista.

– Atunci, te rog mult, spuse Pietro la sfârșit.

– Sigur.

– Și ai grijă de tine.

– OK. Salut-o pe mama.

Închiseră.

Pentru Mattia era sfârșitul zilei. Se învârti în jurul mesei. Privi distrat foile stivuite într-o

parte, cu lucrările aduse de la serviciu. Era încă încremenit la acel pasaj. De oriunde apucau demonstrația, el și Alberto ajungeau mereu la un blocaj în acel punct. Simțea că în spatele acelui ultim obstacol era soluția, că odată trecut de acesta, îi va fi ușor să ajungă la capăt, ca și cum s-ar rostogoli pe o pajiște cu ochii închiși.

Era prea obosit ca să reia lucrul. Se duse în bucătărie și umplu o crăticioară cu apă de la robinet. O puse pe plită și aprinse focul. Petrecea atât de mult timp singur, că o persoană normală ar fi înnebunit într-o lună.

Se așeză pe scaunul pliant de plastic, fără să se relaxeze complet. Ridică ochii spre becul stins care atârna din mijlocul tavanului. Se arsese la numai o lună după sosirea lui și Mattia nu-l înlocuise. Mânca ținând lumina aprinsă în cealaltă cameră.

Dacă în acea seară ar fi ieșit pur și simplu din apartament și nu s-ar mai fi întors, nimeni nu ar fi găsit acolo, înăuntru, semne ale trecerii lui, în afară de acele foi de neînțeles, îngrămădite pe masă. Mattia nu adusese nimic de-al său. Păstrase mobila impersonală, din lemn de gorun deschis la culoare, și acel tapet îngălbenit, lipit pe pereți de când fusese casa construită.

Se ridică. Turnă apa fiartă într-o ceașcă și puse un pliculeț de ceai. Privi apa înnegrindu-se. Flăcăruia de metan era încă aprinsă și, în penumbră, era de un albastru agresiv. Dădu focul mai mic, până aproape să-l stingă, și fluieratul se diminuă. Apropie, de sus, mâna de plită. Căldura exercita

o presiune slabă în palma lui distrusă. Mattia o coborî, încet, și o închise în jurul flăcării.

Acea zi îi venea încă în minte, după sutele și apoi miile de zile, identice toate, petrecute la universitate, și tot atâtea prânzuri luate la cantină, în clădirea joasă din fundul campusului. Își amintea de prima zi în care intrase acolo și imitase seria de gesturi ale celorlalte persoane. Se așezase la coadă și, cu pași mici, ajunsese la teancul de tăvi din lemn plastifiat. Pusese deasupra șervetul de hârtie și se înarmase cu tacâmuri și pahar. Apoi, ajuns în fața doamnei în uniformă care făcea porțiile, arătase, la întâmplare, spre una dintre cele trei cutii de aluminiu, fără să știe ce conținea. Bucătăreasa îl întrebase ceva, în limba ei sau poate în engleză, și el nu înțelesese. Arătase din nou cutia și doamna repetase întrebarea, exact ca prima oară. Mattia clătinase din cap. *I don't understand,* spusese, cu o pronunție rudimentară și tărăgănată. Doamna ridicase ochii spre cer și vânturase prin aer farfuria încă goală. *She's asking if you want a sauce,* spusese băiatul de lângă Mattia. El se întorsese brusc, dezorientat. Eu... *I don't...,* spusese. Ești italian? îl întrebase acela. Da. Te-a întrebat dacă vrei un sos în porcăria aia. Mattia clătinase uimit din cap. Băiatul se întorsese spre doamnă și îi spusese simplu nu. Ea îi zâmbise și îi umpluse, în sfârșit, farfuria lui Mattia și o împinsese pe raft. Băiatul luase același lucru și, înainte să pună farfuria pe tavă, și-o apropiase de nas și o mirosise dezgustat. Chestia asta e grețoasă, comentase.

Abia ai venit, nu? îl întrebase după o vreme, privind încă fix piureul lichid din farfurie. Mattia spusese da și el dăduse din cap încruntat, ca și cum era vorba de ceva serios. După ce plătise, Mattia rămăsese proțăpit în fața casei, cu tava strânsă în mâini. Căutase cu privirea o masă goală în fundul sălii, unde ar fi putut să întoarcă spatele tuturor și să nu simtă prea multe perechi de ochi asupra lui în timp ce mânca singur. Abia făcuse un pas în acea direcție, că băiatul dinainte trecuse prin fața lui și spusese vino, pe aici.

Alberto Torcia era acolo de patru ani deja, pe o poziție permanentă de cercetător și cu o finanțare specială, obținută de la Uniunea Europeană pentru calitatea ultimelor lui publicații. Și el fugise de ceva, dar Mattia nu-l întrebase niciodată de ce anume. Nici unul din cei doi, după atâția ani, n-ar fi știut dacă să-l numească pe celălalt prieten sau coleg, deși împărțeau biroul și mâncau împreună la prânz în fiecare zi.

Era marți. Alberto stătea în fața lui Mattia și, prin paharul plin de apă pe care și-l duse la gură, întrevăzu noul semn, livid și perfect rotund, pe care-l avea în palmă. Nu-l întrebă nimic, se limită să-l privească strâmb ca să-i dea de înțeles că pricepuse. Gilardi și Montanari, alături de ei la masă, se distrau vorbind despre ceva ce găsiseră pe internet.

Mattia goli paharul pe nerăsuflate. Apoi își drese glasul.

– Ieri-seară mi-a venit o idee pentru acea discontinuitate care...

– Te rog, Matti, îl întrerupse Alberto, lăsând furculița și sprijinindu-se de spătar. Gesticula mereu în mod exagerat. Fie-ți milă, măcar cât mănânc.

Mattia lăsă capul în jos. Felia de carne din farfuria lui era tăiată în pătrățele egale și el le separă cu furculița, lăsând între ele o grilă regulată de linii albe.

– De ce nu faci și altceva seara? reluă Alberto mai încet, ca și cum nu voia să fie auzit de ceilalți doi.

În timp ce vorbea, desena cu cuțitul în aer mici cercuri.

Mattia nu spuse nimic și nu-l privi. Duse la gură un pătrățel de carne, ales dintre cele al căror contur cu marginile tăiate prost deranjau geometria compoziției.

– Măcar de-ai veni uneori să bei ceva cu noi, continuă Alberto.

– Nu, zise Mattia sec.

– Dar... Încercă să protesteze colegul.

– Oricum știi asta.

Alberto clătină din cap și se încruntă, învins. Insista încă, după tot acel timp. De când se cunoșteau, reușise să-l târască afară de vreo zece ori. Se adresă celorlalți doi, întrerupându-le discuția.

– Hei, ați văzut-o pe aia? făcu, arătând o fată așezată cu două mese mai încolo în compania unui domn în vârstă. Din câte știa Mattia, el preda la Departamentul de Geologie. Hristoase, dacă n-aș fi căsătorit, ce i-aș mai face.

Ceilalți doi avură un moment de ezitare, pentru că n-avea nici o legătură cu discuția lor, dar apoi o lăsară baltă și se luară după Alberto, începând să construiască scenarii despre cum o asemenea frumusețe de fată ajunsese la masă cu acel fanfaron bătrân.

Mattia tăie toate pătrățelele de carne de-a lungul diagonalei. Apoi recompuse triunghiurile astfel încât să facă unul mai mare. Carnea era deja rece și tare. Luă o bucată și o înghiți aproape întreagă. Lăsă restul acolo unde era.

Afară din cantină, Alberto își aprinse o țigară, ca să-i lase pe Gilardi și pe Montanari să se îndepărteze. Îl aștepta pe Mattia, care era mai în spate cu câțiva pași față de ei și mergea cu capul plecat, lăsându-se condus de o fisură rectilinie de-a lungul trotuarului și gândindu-se la ceva care nu avea nimic de-a face cu faptul că se afla acolo.

– Ce-mi spuneai despre discontinuitate? făcu.

– N-are importanță.

– Hai, nu face pe prostul!

Mattia se uită la colegul lui. Vârful țigării între buzele lui era singura culoare aprinsă în ziua aceea gri, la fel ca aceea dinainte și în mod sigur și ca următoarea.

– Nu ne putem elibera, zise Mattia. Acum suntem convinși că e acolo. Dar poate am găsit un mod de a extrage din asta ceva interesant.

Alberto se apropie. Nu-l întrerupse pe Mattia până nu termină să-i explice, pentru că știa că Mattia vorbea puțin, dar când o făcea, merita să taci și să asculți.

32

Povara consecințelor se prăvălise într-o seară din urmă cu câțiva ani când Fabio, penetrând-o, îi șoptise vreau să avem un copil. Chipul lui era atât de aproape de cel al lui Alice, că ea îi simțise răsuflarea alunecându-i pe obraji și risipindu-se în așternuturi.

Îl trăsese spre sine, conducându-i capul în cavitatea dintre gât și umăr. Odată, când nu erau căsătoriți încă, el îi spusese că era locul perfect pentru a-și cuibări capul.

— Ce zici? o întrebase Fabio, cu glasul atenuat de pernă.

Alice nu răspunsese, dar îl strânsese puțin mai tare. I se tăiase respirația și nu putea vorbi.

Îl auzise că închide la loc sertarul cu prezervative și îndoise mai mult genunchiul drept ca să-i facă loc. Cu ochii larg deschiși tot timpul, continua să-i mângâie părul.

Acel secret o urmărise ca o târâtoare încă din vremea liceului, dar nu-i capturase gândurile mai mult de câteva secunde. Alice îl pusese deoparte, ca pe ceva la care să se gândească mai încolo. Acum, dintr-odată, stătea acolo, ca un hău căscat

în tavanul camerei, montruos și irezistibil. Alice ar fi vrut să-i spună lui Fabio oprește-te puțin, așteaptă, e ceva ce nu ți-am zis, însă el se mișca cu o încredere dezarmantă și sigur n-ar fi înțeles.

Îl simțise dându-și drumul înăuntru pentru prima oară și își închipuise acel lichid vâscos și plin de promisiuni care se depozita în corpul ei uscat, unde avea să sece.

Nu voia un copil, sau poate că da. Nu se gândise niciodată cu adevărat la asta. Problema nu se punea și gata. Ciclul ei menstrual se oprise cam ultima oară când mâncase o prăjitură întreagă cu ciocolată. Adevărul era că Fabio își dorea un copil și ea trebuia să i-l dăruiască. Trebuia, pentru că atunci când făceau dragoste, el nu-i cerea să aprindă lumina, n-o mai făcuse după ce se întâmplase prima oară acasă la el. Pentru că atunci când termina, se lăsa peste ea și greutatea corpului său îi anula toate temerile fără ca el să vorbească, doar respirând și fiind acolo. Trebuia, pentru că ea nu-l iubea, însă dragostea lui era suficientă pentru amândoi, ca să-i mențină la adăpost.

După seara aceea, și sexul se înnoise, ducea cu sine o finalitate precisă, care în scurt timp îi condusese spre neglijarea a tot ce nu era absolut necesar.

Dar timp de săptămâni, și apoi luni, nu se întâmplase nimic. Fabio se dusese la control și analiza spermatozoizilor lui ieșise bună. Seara îi spusese lui Alice, fiind foarte atent să o facă în

timp ce o ținea strâns în brațe. Adăugase imediat nu trebuie să-ți faci griji, nu e vina ta. Ea se desprinsese din strânstoare și se dusese în cealaltă cameră înainte să înceapă să plângă, iar Fabio se urâse pentru că, în realitate, se gândea, de fapt știa, că vina era a soției lui.

Alice începuse să se simtă urmărită. Ținea o socoteală fictivă a zilelor, trăgea liniuțe în agenda de lângă telefon. Cumpăra tampoane și apoi le arunca nefolosite. În zilele acelea îl respingea pe Fabio pe întuneric spunând azi nu se poate.

El ținea aceeași socoteală, pe ascuns. Secretul lui Alice aluneca lipicios și transparent între ei, îndepărtându-i unul de celălalt tot mai mult. De fiecare dată când Fabio se referea la un doctor, la un tratament sau la cauza problemei, chipul lui Alice se întuneca și era sigur că peste câteva ore ea va găsi un pretext de ceartă, o tâmpenie oarecare.

Oboseala îi doborâse cu încetul. Nu mai vorbeau despre asta și, odată cu discuțiile, se rărise și sexul, limitat la un ritual obositor de vineri seară. Amândoi se spălau pe rând, înainte și după ce o făceau. Fabio se întorcea din baie cu pielea feței încă lucioasă de la săpun și lenjerie curată pe el. Între timp, Alice își pusese deja tricoul și-l întreba pot să mă duc eu? Când reintra în cameră, îl găsea adormit sau, în orice caz, cu ochii închiși, întors cu spatele și pe marginea lui de pat.

În acea vineri nu se întâmplă nimic foarte diferit, cel puțin la început. Alice merse să se culce

lângă el după ora unu, după ce toată seara stătuse închisă în camera obscură, pe care Fabio i-o aranjase în locul biroului, ca dar pentru cea de-a treia lor aniversare. El lăsă în jos revista pe care o citea și privi picioarele goale ale soției lui care, mergând spre el, se lipeau de lemnul podelei.

Alice alunecă în așternuturi și se strânse aproape de el. Fabio lăsă revista să cadă pe jos și stinse lumina de pe noptieră. Făcea tot ce putea ca să nu dea impresia că acea acțiune este o obișnuință, un sacrifiu care trebuie făcut, dar adevărul era limpede pentru amândoi.

Respectară o serie de gesturi fixate în timp și care făceau totul mai simplu, apoi Fabio o pătrunse, ajutându-se cu degetele.

Alice nu fu sigură că el chiar plângea, pentru că ținea capul într-o parte, în așa fel încât să nu-i atingă pielea, dar observă că era ceva diferit în mișcările lui. Împingea cu mai multă hotărâre și urgență ca de obicei, apoi, dintr-odată, se oprea, respira cu putere și apoi relua, nesigur între dorința de a penetra mai adânc și aceea de a fugi cât mai repede de ea și din cameră. Îl auzi trăgându-și nasul în timp ce gâfâia.

Când termină, se desprinse în grabă, se ridică din pat și se duse să se închidă în baie, fără să aprindă măcar lumina.

Rămase acolo mai mult decât în mod obișnuit. Alice se mută spre centrul patului unde așternuturile erau încă reci. Își duse o mână la burtă, unde nu se întâmpla nimic și, pentru prima

oară, se gândi că nu mai avea pe cine să dea vina, că toate acele greşeli erau numai ale ei.

Fabio traversă camera în penumbră şi se întinse, întorcându-i spatele. Era rândul lui Alice, dar ea nu se mişcă. Simţea că urma să se întâmple ceva, atmosfera era deja încărcată.

El mai lăsă să treacă un minut, sau poate două, înainte să vorbească.

– Ali, spuse.

– Da?

Ezită încă.

– Eu nu mai rezist în felul ăsta, spuse încet.

Alice simţi cuvintele sugrumându-i pântecele, ca nişte plante cătărătoare apărute pe neaşteptate din pat. Nu răspunse, îl lăsă pe el să spună mai departe.

– Ştiu ce e, continuă Fabio. Vocea lui deveni mai clară. Lovindu-se de pereţi, căpăta un uşor ecou metalic. Tu nu vrei ca eu să intru în tine, nici să vorbim despre asta. Dar aşa...

Se opri. Alice ţinea ochii deschişi, care se obişnuiseră cu întunericul. Distingea contururile mobilelor: fotoliul, dulapul, comoda cu oglinda de deasupra care nu reflecta nimic. Toate acele obiecte erau acolo, nemişcate şi teribil de evidente.

Alice se gândi la camera părinţilor ei. Se gândi că se aseamănă, că toate dormitoarele din lume seamănă între ele. Se întreba de ce îi era frică, să-l piardă pe el sau să piardă acele lucruri: perdelele, tablourile, covorul, toată siguranţa împăturită cu grijă în sertare.

– În seara asta abia ai mâncat doi dovlecei, mai spuse Fabio.

– Nu-mi era foame, răspunse ea aproape automat.

Iată, se gândi.

– Ieri la fel. Nici nu te-ai atins de carne. Ai tăiat-o bucățele și apoi le-ai ascuns în șervețel. Chiar mă crezi atât de idiot?

Alice strânse așternutul. Cum putuse să se gândească că el nu-și dăduse seama niciodată? Revăzu sutele, miile de dăți în care aceeași scenă se repetase în fața ochilor soțului ei. Se simți furioasă pentru tot ce gândise el în tăcere.

– Bănuiesc că știi și ce am mâncat cu o seară și chiar cu două seri înainte, spuse.

– Explică-mi ce e, zise el, de data asta cu voce tare. Spune-mi ce-ți repugnă atât de mult la mâncare.

Ea se gândi la tatăl ei care își apropia capul de farfurie când mânca supa, la zgomotul pe care-l făcea, ca și cum sorbea lingura în loc să o bage pur și simplu în gură. Se gândi cu dezgust la fiertura mestecată de soțul ei de fiecare dată când, la cină, stătea în fața lui. Se gândi la bomboana Violei, cu tot părul acela lipit deasupra și la gustul ei sintetic de căpșune. Apoi se gândi la ea însăși, fără tricou, reflectată în marea oglindă din fosta ei casă și la cicatricea care făcea din piciorul ei un obiect distinct, desprins de bust și inutil. Se gândi la echilibrul atât de fragil al profilului ei, la fâșia subțire de umbră pe

care coastele o proiectau pe burtă și pe care ea era gata să o apere cu orice preț.

– Ce-ai vrea? Vrei să încep să mă îndop? Să mă deformez ca să am copilul tău? spuse. Vorbi ca și cum copilul exista deja, în cine știe ce parte a universului. Îl numi *al tău* dinadins. Pot să fac un tratament dacă ții atât de mult la asta. Pot să iau hormoni, medicamente, toate porcăriile necesare ca să ai acest copil. Astfel vei înceta să mă urmărești.

– Nu despre asta e vorba, răspunse Fabio.

Redobândise, dintr-odată, toată siguranța lui enervantă.

Alice se duse la marginea patului ca să se îndepărteze de corpul lui amenințător. El se întoarse pe spate. Avea ochii deschiși și chipul încordat, ca și cum încerca să vadă dincolo de întuneric.

– A, nu?

– Ar trebui să te gândești la toate riscurile, mai ales în starea în care te afli.

În starea în care te afli, își repetă Alice în minte. Instinctiv încercă să îndoaie piciorul bolnav, ca să-și demonstreze sieși că are control deplin, dar piciorul abia se mișcă.

– Săracul Fabio, făcu. Cu soția lui șchioapă și...

Nu reuși să termine. Acel ultim cuvânt care deja vibra în aer îi rămase în gât.

– E o parte a creierului, începu el ignorând-o, ca și cum o explicație putea să facă totul mai simplu, hipotalamusul probabil, care controlează indicele de masă grasă a organismului. Dacă acest indice

scade prea mult, producerea de gonadotropină este inhibată. Mecanismul se blochează și menstruația dispare. Dar acesta e doar primul dintre simptome. Se întâmplă alte lucruri mai grave. Densitatea de minerale din oase scade și apare osteoporoza. Oasele se fărâmițează ca napolitanele.

Vorbi ca un medic, afișând cauze și efecte pe același ton, ca și cum a ști numele unei boli era egal cu a o vindeca. Alice se gândi că oasele ei se fărâmițaseră deja o dată și că lucrurile alea n-o interesau.

– E de-ajuns să crească acel indice pentru ca totul să revină la normal, adăugă Fabio. E un proces lent, dar mai avem încă timp.

Alice se ridicase în coate. Voia să iasă din camera aceea.

– Fantastic. Îmi imaginez că aveai pregătit de mult discursul ăsta, comentă. Așadar, totul depinde de asta. E atât de simplu.

Și Fabio se ridică în fund. O prinse de braț, dar ea se trase. Se uită fix în ochii ei prin penumbră.

– Nu te mai privește doar pe tine, spuse.

Alice clătină din cap.

– Ba da, spuse. Poate chiar asta vreau, nu te gândiseși? Vreau să-mi simt oasele fărâmițându-se, vreau să blochez mecanismul. Așa cum ai spus.

Fabio lovi cu mâna în saltea și o făcu să tresară.

– Și acum ce ai vrea să faci? îl provocă ea.

Fabio respiră printre dinți. Violența din plămânii lui îi înțepeni brațele.

– Ești o egoistă. Ești răsfățată și egoistă.

Se aruncă pe pat şi îi întoarse iar spatele. Dintr-odată, obiectele părură că-şi reiau locul în întuneric. Se lăsă iar tăcerea, dar era o tăcere neclară. Alice auzea un ronţăit slab, asemănător cu fâşâitul peliculelor vechi la cinematograf. Rămase să asculte, încercând să vadă de unde venea.

Apoi văzu silueta soţului ei tresărind uşor. Percepu sughiţurile reprimate ca o vibraţie ritmică a saltelei. Corpul ei îi cerea să întindă o mână şi să-l atingă, să-i mângâie gâtul şi părul, dar îl lăsă acolo. Se ridică din pat şi se duse spre baie, trântind uşa în urma ei.

33

După prânz, Alberto și Mattia coborâseră la subsol, unde timpul parcă stătea pe loc, iar scurgerea lui putea fi măsurată numai după greutatea ochilor plini de lumina albă a neoanelor din tavan. Intraseră într-o aulă goală și Alberto se așezase pe catedră. Avea un corp masiv, nu chiar gras, dar lui Mattia îi lăsa impresia că era în continuă expansiune.

– Zi, spuse Alberto. Explică-mi totul de la început.

Mattia apucă o bucată de cretă și o rupse pe jumătate. Un strat de praf alb și subțire i se așeză pe vârful pantofilor de piele, aceiași pe care îi purtase în ziua susținerii licenței.

– Să considerăm cazul în două dimensiuni, spuse.

Începu să noteze cu scrisul lui frumos. Porni din colțul stânga de sus și umplu primele două table. Pe a treia copia rezultatele care i-ar fi folosit mai departe. Părea că făcuse deja acea socoteală de vreo sută de ori, când de fapt ieșea prima oară din mintea lui. Din când în când se întorcea spre Alberto care dădea din cap serios, în timp ce, cu mintea, urmărea anevoios mișcarea cretei.

Ajuns la capăt, după o jumătate de oră intensă, Mattia scrise *q.e.d.* lângă rezultatul încadrat, așa cum făcea de mic. Creta îi uscase pielea de pe mână, dar el nici măcar nu observase. Picioarele îi tremurau ușor.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru vreo zece secunde, contemplativi. Apoi Alberto bătu din palme și pocnetul răsună în liniște ca o lovitură de bici. Coborî de pe catedră și era cât pe ce să cadă, pentru că picioarele, atârnate prea multă vreme, îi amorțiseră. Puse o mână pe spatele lui Mattia și el o simți grea și liniștitoare deopotrivă.

– De data asta nu vreau să aud nimic, făcu. În seara asta vii la mine la cină, pentru că trebuie să sărbătorim.

Mattia abia zâmbi.

– OK, spuse.

Șterseră tabla împreună. Fură atenți să nu se mai citească nimic, să nu se distingă nici măcar umbra a ceea ce fusese scris. Nimeni n-ar fi fost în stare să înțeleagă cu adevărat, dar ei erau deja mândri de acel rezultat, cum ești mândru de un secret foarte frumos.

Ieșiră din aulă și Mattia stinse luminile. Apoi urcară treptele, unul în spatele celuilalt, fiecare savurând mica glorie a acelui moment.

Casa lui Alberto era într-o zonă rezidențială, la fel cu cea unde locuia Mattia, dar în partea opusă a orașului. Mattia parcurse traseul într-un autobuz pe jumătate gol, cu fruntea lipită de fereastră. Acea suprafață rece în contact cu pielea îl alina,

făcându-l să se gândească la fața pe care mama lui o punea pe capul Michelei, nimic altceva decât un batic de stofă umed, dar care era suficient s-o calmeze atunci când, seara, o apucau acele atacuri în care începea să tremure toată și scrâșnea din dinți. Michela voia să-i pună și fratelui ei o față, îi spunea din ochi mamei și atunci el se întindea pe pat și stătea acolo, așteptând ca surorii lui să-i treacă zvârcolirile.

Își pusese haina neagră și cămașa. Își făcuse un duș și se bărbierise. Dintr-un magazin de băuturi, unde nu mai intrase înainte, cumpărase o sticlă de vin roșu, alegând-o pe aceea cu eticheta cea mai elegantă. Doamna o înfășurase într-o foaie de hârtie velină și apoi o pusese într-o pungă argintie. Mattia o făcu să oscileze înainte și înapoi ca un pendul, în timp ce aștepta să-i deschidă cineva. Cu piciorul aranjă ștergătorul din fața ușii, astfel încât perimetrul să coincidă perfect cu liniile pavimentului.

Soția lui Alberto veni la ușă. Ignoră atât mâna întinsă a lui Mattia, cât și punga cu sticla. În schimb, îl trase spre ea și-l pupă pe obraz.

– Nu știu ce-ați făcut voi doi, dar nu l-am mai văzut pe Alberto fericit ca în seara asta, îi șopti. Vino înăuntru.

Mattia se abținu să-și frece urechea de umăr ca să scape de mâncărime.

– Albi, e Mattia, strigă ea spre o altă cameră sau spre etaj.

În locul lui Alberto, de pe coridor îşi văzu fiul lui, Philip. Mattia îl ştia din fotografia pe care tatăl o ţinea pe birou, unde Philip avea doar câteva luni şi era durduliu şi fără trăsături personale, ca toţi nou-născuţii. Nu se gândise niciodată că era posibil să fi crescut. Câteva trăsături ale părinţilor îşi făceau loc, cu repeziciune, sub pielea lui: bărbia prea lungă a lui Alberto, pleoapele deschise complet ale mamei lui. Mattia se gândi la mecanismul crud al creşterii, la cartilajele moi, supuse unor schimbări imperceptibile, dar implacabile şi, doar pentru o clipă, la Michela şi la trăsăturile ei, îngheţate pentru totdeauna din acea zi în parc.

Philip se apropie, pedalând pe tricicletă ca un posedat. Când îl observă pe Mattia, frână brusc şi îl privi stupefiat, ca şi cum l-ar fi surprins că face ceva interzis. Soţia lui Alberto îl luă în braţe, ridicându-l de pe tricicletă.

– Uite-l pe monstruleţ, spuse, îngropându-şi nasul în obrajii lui.

Mattia îi adresă un zâmbet forţat.

– Să mergem dincolo. Nadia a sosit deja, continuă soţia lui Alberto.

– Nadia? zise Mattia.

Soţia lui Alberto îl privi uimită.

– Da, Nadia, spuse. Albi nu ţi-a spus?

– Nu.

Fu un moment de stânjeneală. Mattia nu cunoştea nici o Nadia. Se întrebă care erau dedesubturile şi îi fu teamă să afle.

– Oricum, e dincolo. Vino.

În timp ce mergea spre bucătărie, Philip îl studia pe Mattia cu suspiciune, la adăpostul umărului mamei lui, cu arătătorul și degetul mijlociu băgate în gură și cu încheieturile lucioase de salivă. El fu nevoit să privească în altă parte. Își aminti când o urmase pe Alice pe un coridor mai lung decât acela. Privi mâzgăliturile lui Philip agățate pe pereți în loc de tablouri și avu grijă să nu calce pe jucăriile lui împrăștiate pe podea. Toată casa, inclusiv zidurile, era impregnată cu un miros vital cu care nu era obișnuit. Se gândi la apartamentul lui unde era atât de ușor să te hotărăști pur și simplu să nu exiști. Regreta deja că acceptase invitația la cină.

În bucătărie, Alberto îl salută cu o strângere afectuoasă și el răspunse automat. Femeia care stătea așezată la masă se ridică și îi întinse mâna.

– Ea e Nadia, o prezentă Alberto. Și el e următoarea noastră medalie Fields.

– Îmi pare bine, spuse Mattia jenat.

Nadia îi zâmbi. Schiță o mișcare cu bustul în față, poate ca să-l pupe pe obraji, însă rigiditatea lui Mattia o reținu.

– Îmi pare bine, mai spuse ea.

El își fixă privirea preț de câteva secunde pe unul din cerceii mari care îi atârnau la urechi: un cerc aurit cu un diametru de cel puțin câțiva centimetri care, când ea se mișcă, începu să se unduiască într-o mișcare complicată, pe care Mattia încercă să o descompună pe trei axe carteziene. Dimensiunea acelei bijuterii și

contrastul creat cu părul foarte negru al Nadiei îl făcură să se gândească la ceva nerușinat, aproape obscen, care îl speria și îl excita în același timp.

Se așezară la masă și Alberto turnă vin roșu tuturor. Ciocni cu un toast pompos pentru articolul pe care în curând îl vor scrie și îl obligă pe Mattia să-i explice Nadiei, în cuvinte simple, despre ce era vorba. Ea participă cu un zâmbet nesigur, ce trăda alte gânduri, făcându-l să piardă de mai multe ori firul discuției.

– Pare interesant, comentă la final, iar Mattia lăsă capul în jos.

– E mai mult decât interesant, zise Alberto, agitând mâinile și descriind un elipsoid pe care Mattia și-l închipui ca și cum ar fi fost adevărat.

Soția lui Alberto intră cu o supieră în mâini, din care se răspândea un miros puternic de chimion. Începură să vorbească despre mâncare, un teritoriu mai neutru. O tensiune de care nu-și dăduseră exact seama păru să se risipească în aer. Toți, în afară de Mattia, își exprimară regretul pentru felurite delicii de la care acolo, în Nord, puteai să-ți iei gândul. Alberto vorbi de pastele ravioli făcute în casă de mama lui, pe vremea când încă mai făcea. Soția lui își aminti de salata de fructe de mare pe care o mâncau împreună în timpul facultății. Nadia pomeni rulourile cannoli umplute cu ricotta proaspătă și presărate cu minusculi fulgi de ciocolată foarte neagră, cum le făceau în singura patiserie din micul sat de origine.

În timp ce le descria, ținea ochii închiși și își trase buzele în interior, ca și cum ar fi putut să păstreze încă ceva din acel gust. Ținu o clipă buza de jos cu incisivii și apoi îi dădu drumul. Mattia fixă acel detaliu fără să-și dea seama. Se gândi că era ceva exagerat în feminitatea Nadiei, în fluiditatea cu care rotea mâinile și în intonația din Sud cu care pronunța consoanele, adesea întărindu-le unde nu era nevoie. Era ca o putere obscură care-l deprima și-l făcea să se simtă ridicol, dar care, în același timp, îi încălzea obrajii.

– Ar fi de ajuns să ai curajul să te întorci, conchise Nadia.

Rămaseră toți patru tăcuți câteva secunde. Părea că fiecare se gândea la motivul care-l ținea prins acolo. Philip izbea jucăriile una de alta la câțiva pași de masă.

Alberto reuși să anime, toată seara, o conversație șubredă, adesea vorbind el însuși îndelung, cu mâinile care se agitau deasupra mesei tot mai alandala.

După desert, soția lui se ridică să strângă farfuriile. Nadia dădu să o ajute, dar ea îi spuse să stea la locul ei și dispăru în bucătărie.

Rămaseră tăcuți. Mattia, pierdut în gânduri, trecu un deget peste lama zimțată a cuțitului.

– Mă duc să văd ce face dincolo, spuse Alberto, ridicându-se și el.

Din spatele Nadiei se uită spre Mattia vrând să spună vezi ce faci.

El şi Nadia rămaseră sin guri cu Philip. Înălţară privirea în aceeaşi clipă, pentru că nu aveau la ce altceva să se uite, şi amândurora le veni să râdă din cauza stânjenelii.

– Şi tu? zise Nadia apoi. De ce ai ales să rămâi aici?

Îl scruta cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum voia să-i ghicească secretul. Avea genele lungi şi dese şi lui Mattia i se păreau prea ţepene ca să fie reale.

El termină de aliniat firimiturile cu arătătorul. Ridică din umeri.

– Nu ştiu, spuse. E ca şi cum aici ar fi mai mult oxigen.

Ea dădu din cap gânditoare, ca şi cum ar fi înţeles. Din bucătărie se auzeau nişte voci: erau Alberto şi soţia lui care discutau despre chestii banale, despre robinetul care curgea din nou şi despre cine îl va culca pe Philip, despre lucruri care lui Mattia, pe moment, îi părură extrem de importante.

Se lăsă din nou tăcerea şi el se strădui să se gândească la ceva de zis, ceva care să pară normal. Nadia intra în câmpul lui vizual oriunde ar fi privit, ca o prezenţă prea mare. Atenţia lui era concentrată pe culoarea palidă a rochiei ei decoltate, chiar şi acum, când fixa paharul gol. Sub faţa de masă erau picioarele lor şi el şi le închipui acolo dedesubt, pe întuneric, constrânse la o intimitate forţată.

Philip se apropie și îi puse o mașinuță în față, chiar pe șervețel. Mattia privi modelul de Maserati în miniatură, apoi se uită la Philip care, la rândul lui, îl studia, așteptând să se hotărască să facă ceva.

Cu o anume ezitare, luă mașinuța între două degete și o făcu să meargă înainte și înapoi pe fața de masă. Simțea privirea intensă a Nadiei, care-i cântărea stinghereala. Mattia imită un timid vrum. Apoi o lăsă baltă. Philip îl fixa în tăcere, ușor contrariat. Întinse mâna, își luă mașinuța și se întoarse la jocurile lui.

Mattia își mai turnă niște vin și-l înghiți dintr-o suflare. Apoi își dădu seama că ar fi trebuit să-i ofere mai întâi Nadiei și o întrebă vrei niște vin? Ea răspunse nu nu, trăgându-și înapoi mâinile și ridicând din umeri, cum se face de obicei când îți-e frig.

Alberto intră din nou în cameră și scoase un fel de grohăit. Își frecă apăsat fața cu mâinile.

– Ora de culcare, îi spuse copilului.

Îl ridică de gulerul tricoului, de parcă era o păpușă. Philip îl urmă fără să protesteze. Ieșind, se mai uită o dată la jucăriile lui îngrămădite pe podea, ca și cum ar fi ascuns ceva în mijlocul lor.

– Poate că e timpul să plec și eu, spuse Nadia, fără să i se adreseze neapărat lui Mattia.

– Da, poate că e timpul, zise el.

Amândoi își încordară mușchii picioarelor ca să se ridice, dar fu o pornire falsă. Rămaseră pe loc și se priviră iar. Nadia zâmbi și Mattia se simți

traversat de privirea ei, dezgolit până la oase ca și cum nu mai putea să ascundă nimic.

Se ridicară aproape în același timp. Apropiară scaunele de masă și Mattia observă că și ea avu grijă să-l ridice.

Alberto îi găsi în picioare, neștiind cum să se miște.

– Ce se întâmplă? le spuse. Plecați deja?

– E târziu, poate sunteți obosiți, răspunse Nadia pentru amândoi.

Alberto îl privi pe Mattia cu un zâmbet complice.

– Vă chem un taxi, spuse.

– Eu iau autobuzul, se grăbi să spună Mattia.

Alberto îl privi uimit.

– La ora asta? Fii serios! spuse. Oricum casa Nadiei e în drum spre tine.

34

Taxiul aluneca pe străzile goale de la periferie, pe lângă clădiri identice şi fără balcoane. Unele ferestre, puţine, erau încă luminate. În martie, ziua se termina devreme şi metabolismul oamenilor se adapta pentru noapte.

– Oraşele sunt mai întunecate aici, spuse Nadia, ca şi cum se gândea cu voce tare.

Stătea fiecare la câte o extremitate a banchetei din spate. Mattia se uita fix la numerele care se schimbau la aparatul de taxat, privea segmentele roşii stingându-se şi aprinzându-se ca să compună diverse cifre.

Ea se gândea la spaţiul liber ridicol care-i separa şi-şi căuta curajul să-l ocupe. Apartamentul ei era la doar câteva străzi mai încolo şi timpul se termina la fel de repede ca şi drumul. Nu era numai timpul acelei seri, era timpul posibilităţilor, al celor treizeci şi cinci de ani ai ei neîmpliniţi. În ultimul an, de când se despărţise de Martin, începuse să simtă înstrăinarea acelui loc, să sufere din cauza gerului care usca pielea şi care nu slăbea niciodată cu adevărat, nici măcar vara. Şi totuşi nu ştia cum să se hotărască să-l

abandoneze. Acum depindea de acel loc, se lipise de el cu obstinația cu care te lipești numai de lucrurile care fac rău.

Se gândi că dacă trebuia ceva rezolvat, ar fi trebuit rezolvat în acea mașină. Pe urmă n-ar mai fi avut putere. S-ar fi abandonat până la sfârșit, fără alte remușcări, traducerilor ei, cărților din care secționa paginile în timpul zilei și al nopții, ca să-și câștige existența și ca să umple golurile săpate de timp.

Îl găsea fascinant. Era ciudat, cu mult mai ciudat decât ceilalți colegi cu care îi făcuse cunoștință inutil Alberto. Materia pe care o studiau părea să atragă numai personaje sinistre sau să-i transforme în așa ceva în decursul anilor. Ar fi putut să-l întrebe pe Mattia din care categorie făcea parte, ca să spună ceva amuzant, dar nu putu. Oricum, „ciudat" exprima ideea. Și neliniștitor. Dar avea și ceva în privire, ca un corpuscul strălucitor care plutea în acei ochi negri, și pe care, Nadia era sigură de asta, nici o femeie nu fusese încă în stare să-l descopere.

Ar fi putut să-l provoace, murea de dorința de-a o face. Își strânsese tot părul pe o parte ca să-i ofere gâtul gol și parcurgea cu degetele, înainte și înapoi, cusătura genții pe care o ținea în poală. Dar nu îndrăznea să meargă mai departe și nu voia să se întoarcă spre el. Dacă el privea în altă parte, ea nu voia să știe.

Mattia tuși încet în pumn ca să se încălzească. Percepea nerăbdarea Nadiei, dar nu știa cum

să se hotărască. Și chiar dacă s-ar fi hotărât, se gândea, n-ar fi știut cum să facă. Odată, Denis, vorbind despre sine, îi spusese că apropierile sunt toate la fel, ca deschiderile la jocurile de șah. Nu trebuie să inventezi nimic, nu e nevoie, pentru că oricum sunt doi care caută același lucru. Apoi jocul își găsește singur drumul și numai atunci e nevoie de strategie.

Dar eu nu cunosc nici măcar deschiderile, se gândi.

Puse mâna stângă pe mijlocul banchetei, ca un capăt de frânghie aruncat în mare. O ținu acolo în ciuda faptului că materialul sintetic o făcea să tremure.

Nadia înțelese și, în tăcere, fără mișcări bruște, alunecă spre mijloc. Îi ridică brațul, apucându-l de încheietură, ca și cum ar fi știut, și îl puse în jurul gâtului ei. Își lăsă capul pe pieptul lui și închise ochii.

Avea un parfum puternic, cuibărit în păr, care se lipi de hainele lui Mattia și îi umplu nările cu îndrăzneală.

Taxiul oprise pe partea stângă, în fața casei Nadiei, lăsând motorul pornit.

– *Seventeen thirty,* spuse taximetristul.

Ea se ridică și amândoi se gândiră de cât ar fi fost nevoie ca să se găsească din nou așa, ca să distrugă un alt echilibru și să reconstruiască unul diferit. Se întrebară dacă ar mai fi fost în stare.

Mattia scotoci în buzunare și găsi portofelul. Întinse o bancnotă de douăzeci și spuse *no change, thanks.* Ea deschise portiera.

Acum o urmezi, se gândi Mattia, însă nu se mișcă.

Nadia era deja pe trotuar. Taximetristul se uita la Mattia prin oglinda retrovizoare, așteptând instrucțiuni. Căsuțele aparatului erau toate luminate și, pâlpâind, semnalau *00.00.*

– Vino, zise Nadia și el o ascultă.

Taxiul porni și ei urcară un șir de trepte abrupte, acoperite cu mochetă albastră și atât de înguste, că Mattia trebui să meargă cu picioarele strâmbe.

Apartamentul Nadiei era curat și îngrijit în detalii, așa cum poate fi numai casa unei femei singure. În mijlocul unei mese rotunde, era un coșuleț de răchită plin cu petale uscate care, de o vreme, nu mai răspândeau nici un parfum. Pereții erau colorați cu nuanțe intense, portocaliu, albastru și galben, atât de neobișnuite acolo, în Nord, că aveau ceva lipsit de respect.

Mattia ceru voie să intre și o privi pe Nadia scoțându-și pardesiul și punându-l pe un scaun, cu dezinvoltura celui care se mișcă în propriul spațiu.

– Aduc ceva de băut, zise ea.

El așteptă în mijlocul camerei de zi, cu mâinile distruse ascunse în buzunare. Nadia se întoarse după puțin timp cu două pahare umplute pe jumătate cu vin roșu. Râdea de vreun gând de-al ei.

– M-am dezobișnuit. E mult de când nu mi se mai întâmplă, mărturisi.

– Bine, răspunse Mattia, în loc să spună că lui nu i se întâmplase niciodată.

Sorbiră vinul în tăcere, privind în jur circumspect și, din când în când, încrucișându-și privirile. Și, când se întâmpla asta, zâmbeau ușor, ca niște copii.

Nadia ținea picioarele îndoite pe canapea, ca să câștige spațiu în direcția lui. Scena era pregătită. Lipsea doar acțiunea, o smucitură la rece, instantanee și brutală ca toate începuturile.

Se mai gândi încă un moment. Apoi lăsă paharul pe jos, în spatele canapelei, ca să nu riște să-l lovească din greșeală cu piciorul, și se întinse cu hotărâre spre Mattia. Îl sărută. Cu picioarele își scoase pantofii cu toc care căzură pe podea cu un zgomot plin. Îl încălecă fără să-i lase timp să spună nu.

Îi luă paharul și îi conduse mâinile pe șoldurile ei. Limba lui Mattia era rigidă. Ea începu să-și rotească limba în jurul limbii lui, cu insistență, ca să-i imprime mișcarea, până când începu și el să facă la fel, în sens opus.

Cu o anume jenă, se rostogoliră pe o parte și Mattia ajunse dedesubt. Avea un picior în afara canapelei și unul întins, blocat sub greutatea ei. Se gândea la mișcarea circulară a limbii lui, la mișcarea periodică, dar imediat își pierdu concentrarea, ca și cum fața Nadiei apăsată peste

a lui reușise să oprească mecanismul complicat al gândirii sale, ca și atunci cu Alice.

Își strecură mâinile sub tricoul Nadiei și contactul cu pielea nu-i displăcu. Își scoaseră hainele încet, fără să se dezlipească sau să deschidă ochii, pentru că în cameră era prea multă lumină și orice întrerupere i-ar fi făcut să se oprească.

În timp ce se opintea cu închizătoarea sutienului, Mattia se gândi se întâmplă. Până la urmă se întâmplă, într-un fel pe care înainte nu-l știai.

35

Fabio se sculase devreme. Dezactivase deșteptătorul pentru ca Alice să nu-l audă și ieșise din cameră făcând eforturi să nu-și privească soția, întinsă pe marginea ei de pat, cu o mână afară din așternutul pe care-l strângea în pumn, ca și cum visa că se agață de ceva.

Adormise din cauza epuizării și traversase o serie de coșmaruri tot mai negre. Acum simțea nevoia să facă orice cu mâinile, să se murdărească, să transpire și să-și obosească mușchii. Se gândi dacă să se ducă sau nu la spital să facă o tură suplimentară, dar părinții lui urmau să vină la prânz, ca în fiecare a doua sâmbătă a lunii. De două ori ridică receptorul ca să sune și să le spună să nu vină, că Alice nu se simțea bine, dar apoi ar fi sunat să afle de ea, anxioși cum erau, și el ar fi trebuit să se certe din nou cu soția lui și ar fi fost și mai rău.

În bucătărie își scoase tricoul. Bău lapte din frigider. Putea să se prefacă, să se comporte ca și cum în acea noapte nu s-ar fi întâmplat nimic și să meargă mai departe așa cum făcuse mereu, dar simțea în fundul gâtului o nouă senzație de greață. Pielea de pe față îl strângea din cauza

lacrimilor care i se uscaseră pe obraji. Se clătì la chiuvetă şi se şterse cu o cârpă agăţată alături.

Privi pe fereastră. Cerul era acoperit, dar avea să iasă soarele în curând. În acea perioadă a anului era mereu aşa. Într-o astfel de zi ar fi putut să meargă cu fiul lui cu bicicleta, să urmeze pista trasată de-a lungul canalului şi să ajungă în parc. Acolo ar fi băut apă de la fântână şi ar fi stat pe iarbă cam o jumătate de oră. Pe urmă s-ar fi oprit o clipă la magazin şi ar fi cumpărat o cutie de paste pentru prânz.

Nu cerea mult. Doar normalitatea pe care o meritase dintotdeauna.

Încă în chiloţi, coborî în garaj. De pe raftul cel mai de sus luă cutia cu scule şi greutatea ei îi oferi o clipă de uşurare. Scoase o şurubelniţă ascuţită, o cheie de nouă şi una de doisprezece şi începu să demonteze bicicleta metodic, piesă cu piesă.

Mai întâi unse lanţul cu vaselină, apoi lustrui cadrul cu o cârpă îmbibată în alcool. Cu unghia îndepărtă stropii de noroi uscaţi. Curăţă bine şi pedalele, chiar şi acolo unde degetele nu intrau. Remontă diferitele piese şi controlă frânele, le reglă astfel încât să fie perfect echilibrate. Umflă ambele cauciucuri, verificând presiunea cu mâna.

Făcu un pas înapoi, îşi şterse mâinile pe coapse şi se uită la munca lui cu o enervantă senzaţie de detaşare. Trânti bicicleta jos cu o lovitură de picior şi aceasta se îndoi ca un animal. O pedală începu să se învârtă în gol şi Fabio ascultă foşnetul hipnotic până când se făcu din nou linişte.

Dădu să iasă din garaj, dar apoi se întoarse. Ridică bicicleta și o puse la locul ei. Nu se putu abține să nu controleze dacă nu se stricase cumva. Se întrebă de ce nu era capabil să lase totul vraiște, să facă loc furiei care îi inunda creierul, să înjure și să spargă obiecte. Pentru că prefera ca fiecare lucru să pară la locul lui chiar și când nu era.

Stinse lumina și urcă treptele.

Alice stătea la masa din bucătărie. Bea, gânditoare, ceai. În fața ei era doar îndulcitorul. Ridică ochii și îl privi.

– De ce nu m-ai trezit?

Fabio ridică din umeri. Se apropie de robinet și-l deschise la maximum.

– Dormeai așa de bine, răspunse.

Își turnă detergent pentru vase pe mâini și le frecă insistent sub apă, ca să îndepărteze dungile negre de vaselină.

– Voi întârzia cu prânzul, spuse ea.

Fabio ridică din umeri.

– Putem chiar să o lăsăm baltă cu prânzul, spuse.

– Cum așa?

El își frecă mâinile și mai tare.

– Nu știu. Era doar o idee.

– E o idee nouă.

– Da, ai dreptate. E o idee de rahat, răspunse Fabio printre dinți.

Închise robinetul și ieși din bucătărie, aproape în grabă. Imediat după, Alice auzi apa la duș. Puse ceașca în chiuvetă și se întoarse în cameră să se îmbrace.

Pe partea lui Fabio, așternuturile erau mototolite, pline de cute aplatizate de greutatea corpului său. Perna era îndoită pe jumătate, ca și cum ar fi ținut capul dedesubt, și cuverturile erau îngrămădite la capăt, împinse cu picioarele. Era un miros ușor de transpirație, același din fiecare dimineață, și Alice deschise larg fereastra ca să intre aer curat.

Mobilele, care noaptea i se păruseră însuflețite și că respiră singure, nu erau altceva decât obișnuitele mobile din camera ei, fără miros, ca și resemnarea ei lâncedă.

Făcu patul întinzând cum trebuie așternuturile și prinzând colțurile sub saltea. Trase cuvertura îndoită scurt la capăt până la jumătatea pernelor, cum o învățase Sol, și se îmbrăcă. Din baie se auzea bâzâitul aparatului de ras al lui Fabio, pe care ea îl asocia de multă vreme cu diminețile somnoroase ale finalurilor de săptămână.

Se întrebă dacă discuția din acea noapte fusese diferită de altele sau dacă se va termina ca întotdeauna, cu Fabio care, ieșit de la duș și fără tricou pe el, o va îmbrățișa din spate și își va ține capul apăsat îndelung în părul ei, tot timpul necesar pentru evaporarea ranchiunii. Nu exista altă soluție posibilă pentru moment.

Alice încercă să-și imagineze cum ar fi fost altfel. Rămase absorbită privind perdelele, care se umflau ușor în curent. Avea o senzație vagă de abandon, ca un presentiment, ceva asemănător cu ce simțise în groapa aia de zăpadă și apoi în camera lui Mattia și pe care-o încerca de fiecare

dată, chiar și în prezent, în fața patului neatins al mamei ei. Își duse arătătorul spre osul proeminent al bazinului, parcugând conturul ascuțit la care nu era gata să renunțe și, când bâzâitul aparatului încetă, clătină din cap și se întoarse în bucătărie, cu preocuparea concretă și inevitabilă pentru masa de prânz.

Tocă ceapa mărunt și tăie un cub de unt pe care-l puse deoparte într-o farfurioară. Învățase toate lucrurile acelea de la Fabio. Se obișnuise să mânuiască mâncarea cu o detașare sterilă, urmând simple serii de acțiuni al căror rezultat final n-ar fi privit-o pe ea.

Scoase elasticul roșu din jurul sparanghelului pe care-l clăti cu apă rece și îl puse pe un tocător, apoi puse pe foc o oală plină cu apă.

Sesiză prezența lui Fabio în cameră după micile zgomote ce se apropiau. Se încordă, așteptând contactul cu corpul lui.

În schimb, el se așeză pe canapea și începu să răsfoiască, neatent, o revistă.

– Fabio, îl strigă ea, fără să știe bine ce să-i spună.

El nu răspunse. Întoarse o pagină făcând mai mult zgomot decât era necesar. Apucă un colț între degete, nehotărât dacă să-l rupă sau nu.

– Fabio, repetă ea cu același ton, dar întoarsă spre el.

– Ce e?

– Îmi dai orezul, te rog? E pe raftul de sus. Eu nu ajung la el.

Era numai o scuză, o știau amândoi. Era numai un mod de a-i spune vino încoace.

Fabio aruncă revista pe măsuță și aceasta se lovi de o scrumieră dintr-o jumătate de nucă de cocos care începu să se rotească în jurul propriei axe. El rămase câteva secunde cu mâinile pe genunchi, ca și cum se gândea. Apoi se ridică brusc și se apropie de chiuvetă.

– Unde? întrebă furios, evitând să o privească pe Alice.

– Acolo, arătă ea.

Fabio trase un scaun lângă frigider, făcându-l să scârțâie pe dalele de ceramică. Se urcă pe el. Avea picioarele goale. Alice le privi ca și cum nu le cunoștea și le găsi atrăgătoare, dar într-un fel vag înspăimântător.

El luă cutia de carton cu orez. Era deja desfăcută. O agită. Apoi zâmbi cu un zâmbet care lui Alice i se păru sinistru. Înclină pachetul și orezul începu să se verse pe jos, ca o ploaie albă și ușoară.

– Ce faci? spuse Alice.

Fabio râse.

– Uite-ți orezul, răspunse.

Agită cutia și mai tare și boabele se împrăștiară în toată bucătăria. Alice se apropie.

– Încetează, îi spuse, dar el o ignoră.

Alice repetă mai tare.

– Ca la nunta noastră, îți amintești? Nunta noastră blestemată, urlă Fabio.

Ea îl apucă de un picior ca să-l facă să se oprească și el îi turnă orezul în cap. Câteva boabe

rămaseră prinse în părul ei lins. Ea îl privi de jos şi îi spuse din nou încetează.

Un bob îi căzu în ochi, o lovi şi, cu ochii închişi, Alice îi trase lui Fabio o palmă în fluierul piciorului. El reacţionă dând din picior cu putere şi lovind-o chiar sub umărul stâng. Genunchiul bolnav al soţiei lui făcu tot ce putu ca s-o ţină în picioare, se îndoi mai întâi în faţă şi apoi în spate, ca un pivot dezechilibrat, şi pe urmă o făcu să cadă.

Orezul din cutie se terminase. Fabio rămase în picioare pe scaun, speriat, cu cutia răsturnată în mână, privindu-şi soţia căzută şi ghemuită ca o pisică. O tresărire violentă de luciditate îi traversă mintea.

Se dădu jos.

– Ali, te-ai lovit? spuse. Lasă-mă să văd.

Îi puse o mână sub cap, ca să se uite la faţa ei, dar ea refuză.

– Lasă-mă! urlă la el.

– Iubito, scuză-mă, o imploră el. Te-ai...

– Pleacă de aici! strigă Alice, cu o putere în glas pe care nici unul din ei n-ar fi putut s-o bănuiască.

Fabio se retrase brusc. Îi tremurau mâinile. Se dădu doi paşi înapoi, pe urmă murmură un bine. Alergă spre dormitor şi ieşi îmbrăcat cu un tricou şi cu pantofi în picioare. Ieşi din casă fără să se uite înapoi la soţia lui care nici nu se clintise.

36

Alice își dădu părul după urechi. Ușa raftului suspendat era deschisă încă deasupra capului ei, iar scaunul stătea neînsuflețit în fața ei. Nu se lovise. Nu-i venea să plângă. Nu reușea să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase.

Începu să adune boabele de orez împrăștiate prin bucătărie. Pe primele le apucă unul câte unul. Apoi începu să le adune cu mâna.

Se ridică și aruncă o mână de orez în oală, unde apa deja fierbea. Rămase să le privească, duse dezordonat, în sus și-n jos, de curenții de convecție. Așa îi numise Mattia odată. Stinse focul și se duse să se așeze pe canapea.

N-ar fi pus nimic la loc. Ar fi așteptat să vină socrii și să o găsească așa. Le-ar fi povestit cum se comportase Fabio.

Dar nu veni nimeni. El îi anunțase probabil. Sau se dusese la ei și le povestea versiunea lui, le spunea că pântecul lui Alice era uscat ca un lac secat și că el era obosit să mai continue așa.

Casa era cufundată în liniște și lumina părea că nu-și găsește locul. Alice ridică receptorul și formă numărul tatălui ei.

– Alo? răspunse Soledad.

– Bună, Sol.

– Bună, *mi amorcito.* Cum se simte fetița mea? spuse guvernanta cu grija ei obișnuită.

– Așa și așa, spuse Alice.

– De ce? *Que paso?*

Alice tăcu pentru câteva secunde.

– Tata e? întrebă.

– Doarme. Mă duc să-l trezesc?

Alice se gândi la tatăl ei, în marea cameră pe care o împărțea acum numai cu gândurile lui, cu jaluzelele lăsate care desenau linii luminoase pe corpul lui adormit. Ranchiuna care îi despărțise mereu fusese absorbită de timp, Alice nici nu și-o mai amintea. Ceea ce o apăsa cel mai mult în casa aceea – privirea dură și pătrunzătoare a tatălui ei – era ceea ce îi lipsea cel mai mult în aceste clipe. El nu i-ar fi zis nimic, vorbea puțin în perioada aceea. Mângâindu-i obrazul, ar fi rugat-o pe Sol să schimbe așternuturile în camera ei și asta ar fi fost de-ajuns. După moartea mamei, ceva se schimbase în el, ca și cum se îmblânzise. Paradoxal, de când intrase Fabio în viața lui Alice, tatăl ei devenise mai ocrotitor. Nu mai vorbea despre el, o lăsa pe ea să povestească, purtat mai mult de ton decât de cuvinte și comenta cu mumure meditative.

Momentele lui de absență începuseră de aproape un an când, într-o seară, o confundase pe Soledad cu Fernanda. O trăsese spre el să o

sărute, ca și cum era vorba într-adevăr de soția lui, iar Sol se văzuse obligată să-i dea o palmă ușoară peste obraz, la care el reacționase cu resentimentul plângăcios al unui copil. A doua zi nu-și amintise de nimic, dar senzația vagă a unui lucru greșit, a unei întreruperi în cadența timpului, îl determinase să o întrebe pe Sol ce se întâmplase. Ea încercase să nu răspundă, să devieze discuția, dar el nu o lăsase să scape. Când guvernanta spusese adevărul, el se posomorâse, dăduse din cap și, întorcându-se, spusese îmi pare rău cu voce joasă. Apoi se închisese în biroul lui și rămăsese acolo până la ora cinei, fără să doarmă sau să facă altceva. Se așezase la birou, cu mâinile puse pe blatul din lemn de nuc și încercase să reconstruiască acel segment lipsă din țesutul memoriei sale.

Episoade ca acelea se repetau cu frecvență tot mai mare și toți trei, Alice, tatăl ei și Sol, se prefăceau cu mari eforturi că nu e nimic, așteptând momentul în care asta n-ar mai fi fost posibil.

— Ali? o întrebă Sol. Mă duc să-l scol?

— Nu, nu, se grăbi să spună Alice. Nu-l trezi. Nu e nimic grav.

— Chiar?

— Da. Lasă-l să se odihnească.

Închise și se întinse pe canapea. Se strădui să țină ochii deschiși, ațintiți spre tavanul tencuit. Voia să fie prezentă în această clipă în care

simțea o transformare nouă, necontrolată. Voia să fie martora unei alte mici nenorociri dintr-o serie nesfârșită, să-i memoreze trecerile, dar în câteva minute respirația ei deveni mai regulată și Alice adormi.

37

Mattia fu uimit că mai are încă instincte, îngropate sub rețeaua deasă de gânduri și abstracțiuni care se țesuse în jurul lui. Îl uimise violența cu care acel instinct ieșise la iveală călăuzindu-i precis gesturile.

Întoarcerea la realitate fu încă și mai dureroasă. Corpul străin al Nadiei era întins peste al lui. Contactul cu sudoarea ei, pe de o parte, și cu țesătura mototolită a canapelei și cu hainele lor strivite, pe de alta, era sufocant. Ea respira încet. Mattia se gândi că dacă raportul dintre perioadele lor de respirație era un număr irațional, atunci nu exista nici un mod de a le îmbina și de a găsi o regularitate.

Deschise larg gura dincolo de părul Nadiei, ca să acumuleze cât mai mult oxigen, dar aerul era plin de un condens apăsător. Vru să se acopere. Își roti un picior pentru că-și simțea sexul, destins și rece, atingând piciorul Nadiei și, cu stângăcie, o lovi cu genunchiul. Nadia tresări și înălță capul. Adormise deja.

– Scuze, spuse Mattia.

– Nu-i nimic.

Ea îl sărută și răsuflarea ei era prea caldă. El rămase nemișcat, așteptând să se oprească.

– Mergem în cameră? zise ea.

Mattia încuviință din cap. Ar fi vrut să se întoarcă în apartamentul lui, la nimicul lui confortabil, dar știa că nu era corect să procedeze așa.

Amândoi percepură stânjeneala și nefirescul momentului în timp ce se vârau în așternuturi, de o parte și de alta a patului. Pe întuneric, se cuibări pe umărul lui. Îl mai sărută o dată și adormi imediat.

Și Mattia închise ochii, dar fu nevoit să-i redeschidă repede, pentru că un amestec de amintiri teribile îl aștepta, îngrămădit, sub pleoape. Din nou răsuflarea i se opri la jumătate. Întinse mâna stângă sub pat și începu să-și frece degetul mare de plasa de fier, pe îmbinarea ascuțită care ținea laolaltă două verigi. Pe întuneric, își apropie degetul de gură și îl supse. Gustul sângelui îl liniști câteva secunde.

Treptat, își dădu seama de zgomotele necunoscute din apartamentul Nadiei: zumzăitul înăbușit al frigiderului, centrala care fâșâia câteva secunde și apoi se întrerupea cu un țac al cazanului și un ceas, în cealaltă cameră, care îi păru că merge prea încet. Voia să-și miște picioarele, să se ridice de-acolo. Nadia rămăsese în mijlocul patului și nu-i lăsa spațiu să se întoarcă. Îi înțepa gâtul cu părul, iar răsuflarea ei îi usca pielea de pe piept. Mattia se gândi că nu va închide ochii. Era deja târziu, poate trecut de ora două, și el avea o lecție

de dimineață. Ar fi fost prea obosit și sigur ar fi comis greșeli la tablă, ar fi făcut o figură proastă în fața studenților. Acasă la el, în schimb, ar fi putut să doarmă, măcar în puținele ore rămase.

Dacă mă mișc încet, nu-și va da seama, se gândi.

Mai rămase nemișcat încă un minut ca să se gândească. Zgomotele erau tot mai prezente. O altă declanșare seacă a cazanului îl făcu să se încordeze și hotărî să plece.

Cu mișcări scurte reuși să-și elibereze brațul de sub capul Nadiei. Prin somn, ea îi simți lipsa și se mișcă în pat ca să-l caute. Puse un picior jos, apoi și pe celălalt. Când se ridică, patul abia scârțâi, redresându-se.

Se întoarse s-o privească în penumbră și-și aminti vag de momentul în care îi întorsese spatele Michelei în parc.

Merse desculț până în salon. Își adună hainele de pe canapea și pantofii de pe jos. Ca întotdeauna, descuie ușa fără nici un zgomot și, când ieși pe coridor, cu pantalonii încă în mâini, reuși, în sfârșit, să respire profund.

38

În sâmbăta întâmplării cu orezul, Fabio o sunase pe celular când se făcuse deja seară. Alice se întrebase de ce nu încercase mai întâi la telefonul de acasă şi apoi se gândise că telefonul de acasă era ceva ce-i privea pe amândoi şi probabil că el nu voia să aibă de-a face cu un obiect comun în acel moment, exact aşa cum nici ea nu voia. Fusese un telefon scurt, în ciuda tăcerilor apărute. El spusese în seara asta rămân aici, ca o hotărâre deja luată, şi ea răspunsese în ce mă priveşte poţi să rămâi acolo şi mâine, şi cât vrei. Apoi, odată lămurite aceste detalii obositoare, Fabio adăugase Ali, îmi pare rău şi ea închisese fără să spună şi mie.

Nu mai răspunsese la telefon. Insistenţa lui Fabio se potolise repede şi Alice, într-un acces de autocompasiune, îşi spusese ai văzut? Mergând desculţă prin apartament, adunase la întâmplare câteva lucruri de-ale soţului ei, documente şi câteva haine, şi le pusese într-o cutie mare, pe care o lăsase apoi la intrare.

Într-o seară se întorsese de la serviciu şi n-o mai găsise. Fabio nu luase prea multe, mobilele erau la locul lor şi dulapul încă plin cu lucrurile lui, însă în biblioteca din salon erau acum goluri

între cărți, spații negre care depuneau mărturie despre începutul destrămării. Alice se oprise să le privească și, pentru prima oară, detașarea asumase contururile concrete ale unui fapt, consistența masivă a unei forme solide.

Cu o anume ușurare, se abandonase stării de fapt. I se părea că făcuse mereu totul pentru altcineva, dar acum era numai ea și putea, pur și simplu, să înceteze, să renunțe și gata. Avea mai mult timp pentru aceleași lucruri, dar percepea o inerție în mișcări, ca efortul de a te deplasa printr-un lichid vâscos. Ajunse să renunțe și la activitățile mai ușoare. Hainele de spălat se îngrămădeau în baie și ea, întinsă pe canapea ore întregi, știa că sunt acolo, că ar fi fost vorba doar de un efort banal, dar nici un mușchi de-al ei nu credea că ăsta era un motiv suficient de bun.

Inventase o răceală ca să nu se ducă la serviciu. Dormea mult mai mult decât avea nevoie, chiar și în plină zi. Nu lăsa nici măcar jaluzelele, îi era de ajuns să închidă ochii ca să ignore lumina, ca să șteargă obiectele care o înconjurau și să-și uite corpul odios, tot mai slab, dar încă legat cu încăpățânare de gânduri. Povara consecințelor era tot acolo, ca un necunoscut care dormea lângă ea. Veghea asupra ei și când Alice se cufunda în somn, un somn greu și plin de vise, care semăna tot mai mult cu dependența. Dacă avea gâtul uscat, Alice își închipuia că se sufocă. Dacă o furnica un braț rămas prea mult sub pernă, era pentru că un câine-lup i-l mânca. Dacă avea picioarele reci pentru că, întorcându-se, ieșiseră

de sub pătură, Alice se găsea din nou în fundul gropii, intrată în zăpadă până la gât. Însă nu-i era teamă, aproape niciodată. Paralizia îi permitea să-și miște numai limba și ea o întindea ca să guste zăpada. Era dulce, și Alice ar fi vrut să o mănânce pe toată, dar nu-și putea răsuci capul. Și atunci stătea acolo, așteptând ca frigul să urce prin picioare, să-i învăluie pântecul și, de acolo, să iradieze în vene, înghețându-i sângele.

Trezirea era năpădită de gânduri organizate doar parțial. Alice se ridica atunci când nu se mai putea altfel și confuzia stării de trezire se destrăma încet, lăsând în mintea ei rămășițe lăptoase, ca niște amintiri întrerupte, care se amestecau cu celelalte și nu păreau mai puțin adevărate. Rătăcea prin apartamentul liniștit ca și cum ar fi fost propria ei fantomă, urmărindu-și fără grabă propria luciditate. Înnebunesc, se gândea uneori. Dar nu-i displăcea. Dimpotrivă, îi venea să zâmbească, pentru că, în sfârșit, ea era cea care alegea.

Seara mânca frunze de salată, luându-le direct din punga de plastic. Erau crocante și simple. Singurul gust care se simțea era cel al apei. Nu le mânca pentru a-și umple stomacul, ci doar ca să înlocuiască ritualul cinei și să ocupe cumva acel timp, când n-ar fi știut ce altceva să facă. Mesteca salată până i se făcea greață din cauza acelei chestii inconsistente.

Se golea de Fabio și de sine, de toate eforturile inutile pe care le făcuse ca să ajungă acolo și să nu găsească nimic. Observa cu o curiozitate indiferentă reapariția slăbiciunilor și a obsesiilor

ei. De data asta le va lăsa pe ele să decidă, oricum ea nu reușise să facă nimic. Față de anumite părți din tine rămâi neputincios, își spunea, în timp ce regresa, cu plăcere, la vremea când era fată. La momentul în care Mattia plecase și, curând după aceea și mama ei, în două călătorii diferite, dar la fel de îndepărtate. Mattia. Iată. Se gândea adesea la el. Iar. Era ca o altă boală, de care nu voia cu adevărat să se vindece. Te poți îmbolnăvi și dintr-o amintire, iar ea se îmbolnăvise în acea după-amiază în mașină, în fața parcului, când cu fața ei o acoperise pe-a lui ca să-i alunge din ochi locul acelei orori.

Se putea strădui, dar din toți anii petrecuți împreună cu Fabio, nu reușea să extragă nici măcar o imagine care să-i zdrobească inima atât de tare, care să aibă aceeași înfocată violență cromatică, și pe care să reușească să o mai simtă pe piele, la rădăcina părului și între picioare. E adevărat, se întâmplase atunci, la cină la Riccardo și soția lui, când râseseră și băuseră mult și când, în timp ce o ajuta pe Alessandra să spele farfuriile, își tăiase buricul degetului mare într-un pahar care i se spărsese în mâini. Lăsându-l să cadă, spusese au. Nu spusese tare, abia șoptise, dar Fabio auzise și își dăduse seama. Îi examinase degetul în lumină, aplecându-se și-l apropiase de buze și supsese puțin sânge, ca să-l facă să se oprească, ca și cum ar fi fost al lui. Cu degetul în gură o privise de jos, cu acea privire transparentă pe care Alice nu știa să o susțină. Apoi strânsese rana în mâna lui și o sărutase

pe Alice pe gură. Ea simțise în saliva lui gustul sângelui ei și își imaginase că circulase prin tot corpul soțului ei ca să ajungă din nou la ea, curat, ca la o dializă.

Fusese acel moment și mai fuseseră nenumărate altele de care Alice nu-și mai amintea, pentru că iubirea celui pe care nu-l iubim se depune la suprafață și de acolo se risipește imediat. Ce rămânea acum era o roșeață ușoară, aproape invizibilă, pe pielea întinsă, în locul în care Fabio o lovise cu piciorul.

Uneori, mai ales seara, se gândea din nou la cuvintele lui. „Eu așa nu mai rezist." Își mângâia pântecul și încerca să-și imagineze cum ar fi fost să aibă pe cineva acolo, înotând în lichidul ei rece. „Explică-mi ce e." Dar nu era nimic de explicat. Nu era un motiv sau nu era numai unul. Nu era un început. Era ea și atât și nu voia pe nimeni în pântec.

Poate ar trebui să-i spun asta, se gândea.

Atunci lua celularul în mână și căuta în agendă până la F. Atingea tastatura cu degetul mare, aproape sperând să activeze apelul din greșeală. Apoi apăsa pe tasta roșie. Să-l revadă pe Fabio, să-i vorbească, să reconstruiască: totul părea un efort inuman și ea prefera să stea acolo, să privească mobilele din sufragerie acoperindu-se de un strat de praf tot mai gros pe zi ce trecea.

39

Nu se uita aproape niciodată la studenți. Când le întâlnea privirile ațintite spre tablă și spre el, se simțea ca și cum ar fi fost dezbrăcat. Mattia scria calculele și le comenta cu precizie, de parcă și le-ar fi explicat și pentru sine. Aula era disproporționată pentru găzduirea unei grupe de vreo doisprezece studenți din anul patru, care urmau cursul lui de topologie algebrică. Se așezau în primele trei rânduri de scaune, cam în aceleași locuri mereu și lăsând o bancă liberă între ei, așa cum făcea și el când era student, dar în nici unul dintre ei nu reușea să întrevadă ceva care să-i amintească de el însuși.

În liniștea din sală, auzi ușa din spatele aulei închizându-se, dar nu se întoarse până nu termină demonstrația. Răsfoi notițele, de care nu avea cu adevărat nevoie, rearanjă foile și abia atunci observă o figură nouă în partea cea mai de sus a câmpului său vizual. Își înălță capul și o recunoscu pe Nadia. Se așezase în ultimul rând, era îmbrăcată în alb. Ținea picioarele unul peste altul și nu-l salută.

Mattia încercă să-și ascundă panica și continuă cu explicația teoremei următoare. La jumătate

pierdu șirul, spuse *I'm sorry* și căută pasajul în notițe, fără să reușească să se concentreze. Printre studenți se auzi, foarte slab, un murmur, pentru că, de la începutul cursului, profesorul nu avusese nici o ezitare.

Reluă și ajunse la final, scriind în grabă și aplecând tot mai mult rândurile pe măsură ce se apropia de marginea dreaptă a tablei. Ultimele două pasaje le înghesui într-un colț de sus, pentru că nu-și păstrase suficient spațiu. Unii studenți se întinseră în față ca să distingă exponenții și bazele care se amestecaseră cu formulele din jur. Mai era un sfert de oră până la sfârșitul lecției, dar Mattia spuse *ok, I'll see you tomorrow.*

Lăsă creta și îi privi pe studenți ridicându-se, puțin mirați, și salutându-l înainte să iasă din clasă. Nadia stătea încă acolo, în aceeași poziție, și nimeni nu păru să o observe.

Rămaseră singuri. Păreau foarte departe. Nadia se ridică în același moment în care el o luă în direcția ei. Se întâlniră cam pe la jumătatea aulei și păstrară un metru substanțial de distanță.

– Salut, zise Mattia. Nu mă gândeam...

– Uite, îl întrerupse ea, privindu-l în față cu hotărâre. Noi nici măcar nu ne cunoaștem. Îmi pare rău că am picat așa din senin.

– Nu, nu... încercă el să spună, dar Nadia nu-l lăsă să vorbească.

– M-am trezit și nu te-am găsit, iar tu puteai măcar...

Se opri o clipă. Mattia fu nevoit să coboare privirea pentru că-l usturau ochii, de parcă n-ar fi clipit mai mult de un minut.

– Oricum, nu contează, reluă Nadia. Eu nu mă țin după nimeni. Nu mai am chef de asta.

Îi întinse un bilet lui Mattia și el îl luă.

– Acolo e numărul meu. Dar dacă te hotărăști să-l folosești, nu aștepta prea mult.

Amândoi priviră în jos. Nadia era gata să se întindă spre el, se undui ușor pe tocuri, dar apoi se întoarse brusc.

– Pa, spuse.

Mattia își drese glasul în loc să răspundă. Se gândi că va trece un timp finit până ca ea să ajungă la ușă. Un timp insuficient pentru a lua o decizie, pentru a articula vreun gând. Nadia se opri în prag.

– Eu nu știu ce ai, îi spuse. Dar orice-ar fi, cred că îmi place.

Apoi ieși. Mattia se uită la bilet, pe care erau doar un nume și o serie de cifre, mai ales impare. Strânse foile de pe catedră, dar așteptă să se termine ora ca să iasă.

În birou, Alberto era la telefon și ținea receptorul prins între bărbie și obraz ca să poată gesticula cu ambele brațe. Ridică din sprâncene ca să-l salute pe Mattia.

Când închise, se sprijini de spătar și întinse picioarele. Îi adresă un zâmbet complice.

– Și? îl întrebă. Ai întârziat ieri?

Mattia evită dinadins să-l privească. Ridică din umeri. Alberto se ridică și se așeză în spatele scaunului său. Îl bătu pe umeri, ca un antrenor pe boxerul lui. Lui Mattia nu-i plăcea să fie atins.

– Am înțeles, n-ai chef să vorbești despre asta. *All right then,* să vorbim despre altceva. Am redactat în grabă un plan pentru articol. Ai chef să arunci o privire?

Mattia încuviință din cap. Bătu repetat și ușor cu arătătorul pe tasta 0 de la computer, așteptând ca el să-și ia mâinile de pe umerii lui. Câteva imagini ale nopții precedente, mereu aceleași, îi treceau prin minte ca niște licăriri slabe.

Alberto se întoarse la locul lui și se lăsă pe scaun în mod dizgrațios. Începu să caute articolul în mijlocul unui teanc dezordonat de foi.

– A, spuse. A sosit asta pentru tine.

Aruncă un plic spre biroul lui Mattia. El îl privi fără să-l atingă. Numele lui și adresa universității erau scrise cu o cerneală albastră consistentă, care în mod sigur trecuse pe partea cealaltă a hârtiei. Litera „M" de la Mattia începea cu o linie dreaptă, apoi, ușor întreruptă, pornea o linie curbă moale și concavă, care cobora spre piciorușul din dreapta. Cele două litere „t" erau unite cu o singură linie orizontală și toate literele erau puțin înclinate, înghesuite ca și cum ar fi căzut una peste alta. Era o greșeală la adresă, un „c" în plus înainte de „sh". I-ar fi fost de-ajuns oricare din acele litere, chiar și numai asimetria dintre cele două orificii bombate

ale literei „B" de la Balossino, ca să recunoască imediat caligrafia lui Alice.

Înghiți în sec și, pe dibuite, găsi cutițul aflat la locul lui în al doilea sertar. Îl întoarse nervos între degete și-l vârî în deschizătura plicului. Îi tremurau mâinile și, ca să se controleze, strânse mai tare mânerul.

Alberto îl urmărea de cealaltă parte a biroului, prefăcându-se că nu găsește foile pe care le avea deja în față. Tremurul degetelor lui Mattia era vizibil și de la acea distanță, dar biletul era ascuns în mâna lui, și Alberto nu reușea să-l vadă.

Își observă colegul închizând ochii și rămânând așa câteva secunde, apoi redeschizându-i și privind în jur, de parcă era pierdut și, pe neașteptate, distant.

– Cine ți-a scris? îndrăzni să întrebe Alberto.

Mattia îl privi cu un fel de resentiment, ca și cum nu l-a fi recunoscut deloc. Apoi se ridică, ignorând întrebarea.

– Eu trebuie să plec, spuse.

– Cum?

– Trebuie să plec. Cred... în Italia.

Și Alberto se ridică, ca și cum ar fi vrut să-l împiedice.

– Dar ce spui? Ce s-a întâmplat?

Instinctiv se apropie și încercă din nou să tragă cu ochiul la bilet, dar Mattia îl ținea ascuns între mână și țesătura aspră a puloverului, la înălțimea burții, ca pe ceva secret. Trei dintre cele patru

colțuri se iveau pe lângă degete, lăsând să se intuiască numai forma pătrată.

– Nimic. Nu știu, răspunse Mattia, cu o mână deja băgată pe mâneca gecii. Dar trebuie să plec.

– Și articolul?

– Mă uit pe el când mă întorc. Tu continuă să lucrezi la el. Apoi ieși, fără să-i lase lui Alberto timp să protesteze.

40

În ziua în care Alice se întoarse la serviciu, apăru acolo cu o oră mai târziu. Întrerupse deșteptătorul fără să se trezească măcar și, în timp ce se pregătea să iasă, avu nevoie să se oprească adesea, pentru că orice gest însemna o oboseală insuportabilă pentru corpul ei.

Crozza nu o certă. Îi fu de ajuns să-i privească fața ca să înțeleagă. Alice avea obrajii supți, iar ochii ei, deși păreau să iasă prea mult în evidență, erau ca și absenți, învăluiți de o indiferență sinistră.

– Scuze pentru întârziere, spuse când intră, dar fără intenția reală de a se scuza.

Crozza întoarse pagina ziarului și nu se abținu să nu se uite la ceas.

– Sunt niște developări de făcut pentru ora unsprezece, spuse. Aceleași prostii.

Își drese glasul și ridică mai mult ziarul. Cu coada ochiului, urmărea mișcările lui Alice. O privi punându-și geanta în locul obișnuit, scoțându-și haina și așezându-se la aparat. Se mișca lent și cu o precizie excesivă, care trăda efortul ei de a face să pară totul în regulă. Crozza o observă cum stătuse pe gânduri câteva secunde,

cu bărbia sprijinită în mână, şi, în sfârşit, după ce şi-a dat părul după urechi, hotărându-se să înceapă.

Îi observă cu calm trupul mult prea slab, ascuns sub bluza de bumbac pe gât şi pantalonii largi, dar mâinile şi, cu atât mai mult, conturul feţei vorbeau de la sine. Simţea o neputinţă plină de furie, pentru că el n-avea nici o legătură cu viaţa lui Alice, dar ea avea, şi încă cum, cu a lui, ca o fiică al cărei nume nu-l putuse alege.

Munciră până la ora prânzului fără să-şi vorbească. Se limitau să schimbe semne necesare din cap. După toţi anii petrecuţi acolo, fiecare gest părea automat şi ei se mişcau agil, împărţindu-şi spaţiul în mod egal. Vechiul aparat Nikon era la locul lui sub tejghea, în geanta neagră, şi amândoi se întrebau, uneori, dacă mai funcţiona.

– La prânz mergem... îndrăzni să spună fotograful.

– Am ceva de făcut la prânz, îl întrerupse Alice. Scuză-mă!

El dădu din cap, gânditor.

– Dacă n-ai chef, după-amiază poţi sta acasă, spuse. Nu sunt multe de făcut, după cum vezi. Alice îl privi alarmată. Se prefăcu că reordonează obiectele pe tejghea: o foarfecă, un plic pentru fotografii, un pix şi un film tăiat în patru părţi egale. Le permută pur şi simplu între ele.

– Nu. De ce? Eu...

– De când nu vă vedeţi? o întrerupse fotograful.

Alice tresări ușor. Vârî o mână în geantă, ca și cum ar fi vrut să și-o apere.

– Trei săptămâni. Cam așa.

Crozza dădu din cap, apoi ridică din umeri.

– Să mergem, îi spuse.

– Dar...

– Hai, să mergem, repetă el mai hotărât.

Alice se gândi o clipă. Apoi se decise să meargă cu el. Încuiară magazinul. Plăcuța agățată de ușă răsună în penumbră și apoi se opri. Alice și Crozza se îndreptară spre mașina fotografului. El mergea lent, simulând un mers normal, ca să țină pasul cu mersul ei greoi.

Vechea Lancia porni doar la a doua încercare și Crozza înjură încet printre dinți.

Parcurseră strada până aproape de pod, apoi fotograful coti la dreapta și continuă pe șoseaua care înainta de-a lungul râului. Când trecu pe banda din dreapta și semnaliză ca să întoarcă din nou, pe strada cu spitalul, Alice se încordă brusc.

– Dar unde... încercă să spună.

El opri în fața unui oficiu cu storurile trase pe jumătate, corespunzător intrării de la Urgență.

– Nu e treaba mea, spuse, fără să se uite la Alice. Dar tu trebuie să te duci acolo. La Fabio sau la un alt medic.

Alice îl privea fix. Deruta sa inițială lăsa loc furiei. Strada era liniștită. Toată lumea era pitită în casă sau prin baruri, pentru prânz. Frunzele platanilor se mișcau fără să facă zgomot.

– Nu te-am mai văzut așa de... ezită fotograful. De când te-am cunoscut.

Alice cântări acel „așa". Suna groaznic și îi veni să se uite în oglinda retrovizoare, dar în ea se reflecta numai partea dreaptă a mașinii. Clătină din cap, apoi deschise portiera și coborî din mașină. Trânti ușa și, fără să se întoarcă, se îndreptă cu pas hotărât în direcția opusă spitalului.

Merse cu viteză, atât cât putea, ca să se îndepărteze de acel loc și de impertinența lui Crozza, dar la vreo sută de metri mai încolo trebui să se oprească. Nu mai putea respira și, cu fiecare pas, piciorul o durea și mai tare, pulsând de parcă i-ar fi cerut îndurare. Osul părea să intre în carne vie, ca și cum ieșea din nou de la locul lui. Alice își mută toată greutatea pe cel drept și își menținu cu greu echilibrul, sprijinindu-se cu o mână de zidul aspru de lângă ea.

Așteptă să-i treacă durerea, ca piciorul să redevină inert ca întotdeauna și ca respirația să fie din nou o acțiune inconștientă. Inima pompa încet sânge, fără convingere, dar se auzea până în urechi.

Trebuie să te duci la Fabio. Sau la un alt medic, îi repeta vocea lui Crozza. Și pe urmă? se gândea ea.

Se întoarse spre spital, mergând cu greu și fără o intenție clară. Corpul ei se deplasa aproape instinctiv și trecătorii care o întâlneau pe trotuar se dădeau la o parte, pentru că Alice se clătina

puțin fără să-și dea seama. Unul dintre ei se opri, neștiind dacă să-i ofere ajutor, dar apoi trecu mai departe.

Alice intră în curtea spitalului Maria Ausiliatrice și nu se gândi la plimbările cu Fabio pe aceeași alee. Se simțea ca și cum n-ar fi avut trecut, ca și cum s-ar fi trezit în acel loc fără să știe de unde venea. Era obosită, resimțind acea epuizare pe care numai golul știe să o provoace.

Urcă treptele ținându-se de bară și se opri în fața intrării. Voia să ajungă doar până acolo, să acționeze ușile automate ale secției și să aștepte câteva minute, timpul necesar ca să-și recapete puterea să plece. Era un mod de a da un mic imbold întâmplării, numai asta, să fie unde era și Fabio și să vadă ce s-ar fi întâmplat. N-ar fi făcut ce zicea Crozza, n-ar fi ascultat pe nimeni și n-ar fi recunoscut nici față de ea că spera într-adevăr să-l găsească.

Nu se întâmplă nimic. Ușile automate se deschiseră și, când Alice făcu un pas înapoi, se închiseră la loc.

La ce te așteptai? se întrebă.

Se gândi să se așeze câteva secunde, sperând că trece. Corpul îi cerea ceva, fiecare nerv urla, dar ea nu voia să asculte.

Dădu să se întoarcă și auzi din nou sunetul electric al ușilor. Ridică privirea instinctiv, convinsă că de data asta chiar avea să se trezească față în față cu soțul ei.

Intrarea era din nou larg deschisă. Nu era Fabio. În locul lui, dincolo de limita ușilor, stătea în picioare o fată. Ea activase senzorul, dar nu ieșise. Rămase pe loc, nemișcată, netezindu-și fusta cu mâinile. Și apoi o imită pe Alice: se dădu un pas înapoi și ușile se închiseră la loc.

Ea o privi, gestul acela atrăgându-i atenția. Își dădu seama că nu era chiar așa de tânără. Putea să fie cam de aceeași vârstă cu ea. Avea bustul aplecat ușor în față și umerii căzuți, foarte înguști, ca și cum n-ar fi fost suficient spațiu în jur.

Alice se gândi că avea ceva familiar, poate în expresia feței, dar nu reușea să o identifice. Gândurile i se învârteau în gol, blocându-se.

Apoi fata o făcu din nou. Merse în față, își apropie picioarele și, după câteva secunde, se trase în spate.

În acel moment înălță capul și îi zâmbi de dincolo de geam.

Alice simți un fior pe șira spinării, trecând din vertebră în vertebră, până când se lăsă în piciorul bolnav. Își ținu răsuflarea.

Mai știa pe cineva care zâmbea în felul acela, arcuind numai buza de sus, abia arătând cei doi incisivi și lăsând imobil restul gurii. Nu e posibil, se gândi.

Se apropie ca să vadă mai bine, iar ușile rămaseră larg deschise. Fata păru dezamăgită și o privi întrebător. Alice înțelese și se trase înapoi, ca să o lase să-și continue jocul. Ea reluă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Avea același păr negru, des și ondulat numai la spate, pe care Alice putuse atât de rar să-l atingă. Pomeții erau ușor pronunțați și ascundeau ochii negri, dar privindu-i, Alice recunoscu aceeași învolburare care în unele nopți o ținuseră trează, aceeași lumină opacă a ochilor lui Mattia.

Ea e, se gândi, și simți un nod în gât ca o senzație de teroare.

Instinctiv căută aparatul de fotografiat în geantă, dar nu avea la ea nici măcar un nenorocit de aparat automat.

Continuă să se uite la fată, fără să știe ce altceva să facă. Amețea și privirea i se încețoșa din când în când, ca și cum cristalinul nu reușea să se curbeze bine. Cu buzele uscate pronunță Michela, dar din gură nu ieși destul aer.

Fata părea că nu obosește deloc. Se juca, la fel ca un copil, cu fotocelula și făcea mici sărituri, înainte și înapoi, ca și cum voia să prindă ușile pe picior greșit.

O doamnă în vârstă se apropie din interiorul clădirii. Din geanta ei se vedea un plic mare, galben și dreptunghiular, poate un raport radiologic. Fără să spună nimic, o luă pe fată de braț și o duse afară.

Ea nu se opuse. Când trecu pe lângă Alice, se întoarse o clipă să privească ușile automate, aproape mulțumindu-le că o lăsaseră să se distreze. Era atât de aproape, că Alice simți adierea pe care o produsese trecerea ei. Ar fi putut să o atingă dacă întindea o mână, dar parcă era paralizată.

Le urmări cu privirea pe cele două femei care se îndepărtau mergând încet.

Acum erau oameni care intrau și ieșeau. Ușile se deschideau și se închideau încontinuu, într-un ritm hipnotic care o zăpăcea pe Alice.

Parcă venindu-și în fire, strigă „Michela", de data asta cu voce tare.

Fata nu se întoarse și nici doamna în vârstă care o însoțea. Nu-și schimbară deloc mersul, ca și cum n-ar fi avut nimic de împărțit cu acel nume.

Alice se gândi că trebuia să le urmeze, că trebuia să o privească pe fată mai de aproape, să-i vorbească, să înțeleagă. Puse piciorul drept pe prima treaptă și îl trase și pe celălalt, dar acela rămase înțepenit și amorțit unde era. Ea se dezechilibră pe spate. Cu o mână căută bara și n-o găsi.

Se prăbuși ca o creangă ruptă și alunecă pe ultimele două trepte.

De jos mai reuși să le vadă pe cele două femei dispărând după colț. Apoi simți aerul extrem de umed și zgomotele devenind rotunde și tot mai îndepărtate.

41

Mattia coborâse cele trei etaje în fugă. Între primul și al doilea se întâlnise cu unul dintre studenții lui, care încercase să-l oprească să-l întrebe ceva. Trecuse de el spunând îmi pare rău, chiar trebuie să plec și, în încercarea de a-l evita, puțin lipsise să nu se împiedice. Ajuns în hol, încetinise puțin, ca să pară decent, dar continua să meargă repede. Marmura închisă a pavimentului era lucioasă și reflecta obiecte și persoane ca suprafața unei ape. Mattia făcuse un semn de salut către portar și ieșise.

Aerul rece îl luase pe nepregătite și se întrebase dar ce faci?

Se așezase pe marginea de zid, în fața intrării, și se întreba de ce reacționase în acel mod, aproape ca și cum în toți acei ani nu făcuse altceva decât să aștepte un semnal ca să se întoarcă.

Se uită din nou la fotografia pe care Alice i-o trimisese. Erau ei doi împreună, în fața patului părinților ei, îmbrăcați ca niște miri cu hainele acelea care miroseau a naftalină. Mattia avea un aer resemnat, în timp ce ea zâmbea. Cu o mână îl ținea de talie. Cealaltă ținea aparatul de fotografiat

și dispărea parțial din cadru, ca și cum ea ar fi întins-o acum spre el, adult, ca să-l mângâie.

Pe verso Alice scrisese doar un rând și dedesubt semnătura.

Trebuie să vii aici.
Ali

Mattia căută o explicație pentru mesajul acela, dar mai ales pentru reacția lui exagerată. Își imagină că iese din zona Sosiri a aeroportului și că-i găsește pe Alice și pe Fabio așteptându-l după balustradă. Că o salută pe ea, sărutând-o pe obraji, și apoi că-i strânge mâna soțului ei, prezentându-se. S-ar fi prefăcut că se ceartă în legătură cu cine ar fi trebuit să ducă valiza până la mașină și până acolo ar fi încercat să povestească cum fuseseră viețile lor, în mod inutil, de parcă acestea s-ar fi putut într-adevăr rezuma. Mattia în spate, ei în față: trei necunoscuți care se prefac că au ceva în comun și zgârie suprafața lucrurilor tocmai ca să evite tăcerea. N-are nici un sens, își spuse.

Gândul acela limpede îl făcu să se simtă puțin ușurat, ca și cum și-ar fi revenit după o clipă de rătăcire. Bătu cu degetul ușor în fotografie, deja cu intenția de a o pune deoparte și de a se întoarce la Alberto să-și reia munca.

Pe când era încă absorbit, Kirsten Gorbahn, o postdoctorandă din Dresda, cu care semnase

câteva dintre ultimele articole, se apropie de el și se întinse să se uite la fotografie.

– Soția ta? îl întrebă veselă, arătând-o pe Alice.

Mattia își îndoi gâtul ca să o privească pe Kirsten desupra lui. Îi veni să ascundă fotografia, dar apoi se gândi că ar fi fost nepoliticos. Kirsten avea fața prelungă, ca și cum cineva ar fi tras-o cu putere de bărbie. În doi ani de studiu la Roma învățase puțină italiană și pronunța cuvintele cu toate literele „o" închise.

– Salut, spuse Mattia nesigur. Nu, nu e soția mea. E doar... o prietenă.

Kirsten râse, amuzată de nu se știe ce lucru, și luă o înghițitură de cafea din paharul de plastic pe care-l ținea în mâini.

– *She's cute,* comentă.

Mattia o măsură din ochi, puțin jenat, și apoi își întoarse privirea spre fotografie. Da, era într-adevăr drăguță.

42

Când Alice se trezi, o infirmieră îi lua pulsul. Era întinsă pe un pat lângă intrare, ușor în diagonală și cu pantofii în picioare peste cearșaful alb. Se gândi imediat la Fabio, care putea s-o vadă în halul acela, și se ridică brusc.

– Mă simt bine, spuse.

– Stai jos, îi ordonă infirmiera. Acum facem un control.

– Nu-i nevoie. Serios, mă simt bine, insistă Alice și învinse rezistența infirmierei care încerca să o țină nemișcată.

Fabio nu era acolo.

– Domnișoară, ați leșinat. Trebuie să vă vadă un medic.

Dar Alice se ridicase deja în picioare. Verifică dacă mai are geanta.

– Nu e nimic. Credeți-mă.

Infirmiera ridică ochii spre cer și nu se opuse. Alice privi în jurul ei pierdută, ca și cum căuta pe cineva. Apoi spuse mulțumesc și se îndepărtă în grabă.

Nu pățise nimic în cădere. Probabil că doar se lovise la genunchiul drept. Simțea pulsația

ritmică a hematomului sub blugi. Mâinile erau puțin zgâriate și pline de praf, ca și cum le-ar fi târât pe pietrișul din curte. Suflă peste ele ca să le curețe. Se apropie de ghișeul de recepție și se aplecă peste geamul rotunjit. Doamna din partea cealaltă ridică ochii spre ea.

– Bună ziua, spuse Alice.

Habar n-avea cum să explice. Nu știa nici pentru cât timp fusese inconștientă.

– Mai devreme... făcu, eu eram în picioare acolo...

Arătă locul unde se afla, dar doamna nu mișcă din cap.

– Era o doamnă, la intrare. Eu m-am simțit rău. Am leșinat. Apoi... Uitați, aș avea nevoie să aflu numele acelei persoane.

Femeia o privi uimită din spatele biroului.

– Poftim? întrebă făcând o grimasă.

– Pare ciudat, știu, insistă Alice. Dar poate mă puteți ajuta. Poate îmi puteți da numele pacienților care astăzi au făcut vizite în această secție. Sau analize. Numai pe ale femeilor, îmi ajung acelea.

Doamna o măsură din ochi. Apoi îi zâmbi rece.

– Nu suntem autorizați să dăm acest tip de informații, răspunse.

– E foarte important. Vă rog! Chiar este foarte important.

Femeia lovi cu stiloul peste registrul pe care-l avea în față.

– Îmi pare rău. Chiar nu este posibil, răspunse iritată.

Alice pufni. Dădu să se îndepărteze de ghișeu, dar pe urmă se apropie iar.

– Sunt soția doctorului Rovelli, spuse.

Doamna se îndreptă în scaun. Își arcui sprâncenele și bătu din nou tactul cu stiloul peste registru.

– Înțeleg, spuse. Atunci, dacă vreți, îl anunț pe soțul dumneavoastră.

Ridică receptorul ca să apeleze interiorul, dar Alice o opri cu un gest al mâinii.

– Nu, îi spuse, fără să-și controleze tonul vocii. Nu e nevoie.

– Sunteți sigură?

– Da, mulțumesc. Lăsați.

Porni spre casă. Tot drumul nu reuși să se gândească la altceva. Mintea ei își recăpăta luciditatea, însă toate imaginile care o traversau erau distruse de chipul acelei fete. Detaliile se amestecau deja, se cufundau cu rapiditate în mijlocul unui ocean de alte amintiri fără importanță, dar rămânea vie acea inexplicabilă senzație de familiaritate. Și acel zâmbet, identic cu al lui Mattia, unit cu propria reflexie intermitentă în geam.

Poate că Michela trăia și ea o văzuse. Era o nebunie, și totuși Alice nu reușea să nu creadă cu adevărat. Ca și cum creierul ei ar fi avut nevoie disperată exact de acel gând. Ca și cum se agăța de el ca să rămână în viață.

Începu să se gândească, să formuleze ipoteze. Încercă să reconstruiască felul în care se desfășuraseră

lucrurile. Poate că femeia în vârstă o răpise pe Michela, o găsise în parc și o luase cu ea pentru că își dorea foarte mult un copil, dar nu putea să-l aibă. Pântecul ei era bolnav sau ea nu voia să facă un pic de loc.

Exact ca mine, se gândi Alice.

O furase și apoi o crescuse într-o casă departe de acolo, cu un nume diferit, ca și cum ar fi fost a ei.

Dar de ce să se întoarcă atunci? De ce să riște să fie descoperită după toți acei ani? Poate că sentimentul de vină o devora. Sau poate că voia doar să sfideze soarta, cum făcuse ea în fața Secției de oncologie.

Poate că, în schimb, bătrâna n-avea nici o legătură. O întâlnise pe Michela mult timp după aceea și nu știa nimic despre originea ei, despre adevărata ei familie, așa cum însăși Michela nu-și mai amintea nimic despre sine.

Alice se gândi la Mattia care, din mașina ei veche, arăta copacii din față, cu acea privire pământie, absentă, care mirosea a moarte. „Era exact la fel ca mine", spusese.

Dintr-odată i se părea că totul era coerent, că acea fată era într-adevăr Michela, sora geamănă dispărută, și că fiecare detaliu era la locul lui: lățimea frunții, degetele lungi, modul circumspect de-a le mișca. Și jocul ei pueril, mai ales acela.

O clipă după aceea, în schimb, devenea confuză. Toate aceste detalii se prăbușeau într-o senzație vagă de oboseală, dirijată de foamea

care, de zile întregi, îi strângea tâmplele, și Alice se temea să nu leșine iar.

Acasă, lăsă ușa întredeschisă și cheile pe dinăuntru. Se duse în bucătărie și deschise cămara, fără să-și scoată haina. Găsi o cutie de ton și îl mâncă direct din conservă, fără să scurgă uleiul. Mirosul îi făcea greață. O aruncă goală în chiuvetă și luă una de mazăre. Pescui boabele cu furculița din acea apă tulbure și mâncă jumătate, fără să respire. Miroseau a nisip și cojile transparente rămâneau lipite de dinți. Apoi scoase pachetul de biscuiți care stătea acolo deschis din ziua în care plecase Fabio. Mâncă cinci, unul după altul, mestecându-i cu greu. O zgâriau pe gât când îi înghițea, ca niște bucăți de sticlă. Se opri numai când crampele la stomac fură atât de puternice, că trebui să se așeze pe jos ca să suporte durerea.

După ce își reveni, se ridică și merse până la camera obscură, șchiopătând fără reținere, așa cum făcea când era singură. Luă una dintre cutiile de pe al doilea raft. Pe o latură era scris „Instantanee" cu marker roșu. Răsturnă conținutul pe masă. Împrăștie cu degetele diferitele fotografii. Câteva erau lipite unele de altele. Alice se uită peste ele rapid și, în cele din urmă, o găsi pe cea bună.

O studie îndelung. Mattia era tânăr, ca și ea. El ținea chipul aplecat. Era greu să analizezi expresia și să verifici, astfel, asemănarea. Trecuse mult timp. Poate prea mult.

Acea imagine statică făcu să reapară și altele, și mintea lui Alice le însăilă recreând mișcarea, fragmente de sunete și de senzații. Fu cuprinsă de o nostalgie sfâșietoare, și totuși plăcută.

Dacă ar fi putut să aleagă un moment din care s-o ia de la capăt, l-ar fi ales pe acela: ea și Mattia într-o cameră liniștită, cu intimitățile lor care se fereau să se atingă, dar ale căror contururi coincideau perfect.

Trebuia să-l anunțe. Numai văzându-l ar fi înțeles. Dacă sora lui trăia, Mattia avea dreptul să afle asta.

Pentru prima dată percepu tot spațiul care-i despărțea ca pe o distanță ridicolă. Era sigură că el era tot acolo, unde îi scrisese de câteva ori, cu mulți ani în urmă. Dacă s-ar fi mutat, ea ar fi simțit-o cumva. Pentru că ea și Mattia erau uniți de un fir elastic și invizibil, îngropat sub o mulțime de lucruri neimportante, un fir care putea să existe numai între doi oameni ca ei: doi oameni care-și recunoscuseră propria singurătate unul în celălalt.

Căută sub grămada de fotografii și găsi un stilou. Se așeză să scrie și avu grijă să nu întindă cerneala cu mâna. După ce termină, suflă pe deasupra ca s-o usuce. Căută un plic, băgă fotografia înăuntru și îl închise.

Poate va veni, se gândi.

O neliniște plăcută îi cuprinse toate oasele și o făcu să zâmbească, ca și cum timpul și-ar fi reluat cursul exact de acolo.

43

Înainte să găsească direcția pistei de aterizare, avionul cu care călătorea Mattia trecu peste pata verde a colinei, peste bazilică și survolă centrul orașului de două ori, pe o traiectorie circulară. Mattia localiză podul cel mai vechi, ca reper, și de acolo urmări strada până la casa părinților lui. Avea aceeași culoare pe care o știa dinainte să plece.

Recunoscu parcul din apropiere, delimitat de două străzi mari care se uneau într-o curbă și traversat, la jumătate, de un râu. Într-o după-amiază atât de senină se vedea totul de sus: nimeni n-ar fi putut să dispară în neant.

Se aplecă mai mult ca să privească imaginea ce rămânea în urma avionului. Urmări porțiunea de stradă sinuoasă ce urca pe deal și găsi casa familiei Della Rocca, cu fațada ei albă și ferestrele lipite una de alta, asemănătoare cu un impunător bloc de gheață. Puțin mai în sus era fosta lui școală, cu scările verzi de incendiu și își aminti de suprafața lor rece și aspră la atingere.

Locul unde își petrecuse cealaltă jumătate a vieții, cea încheiată, semăna cu un imens obiect

de plastic, făcut din cuburi colorate şi forme fără viaţă.

De la aeroport luă un taxi. Tatăl lui insistase să se ducă să-l ia, dar el spusese nu, vin singur, cu acel ton pe care părinţii lui îl ştiau bine şi căruia era inutil să te opui.

Rămase în picioare pe trotuar, pe cealaltă parte a străzii, să se uite la casa lui chiar şi după ce taxiul plecase. Geanta pe care o ducea pe umăr nu era grea. În ea avea haine curate pentru maxim două sau trei zile.

Găsi uşa de la intrarea în imobil deschisă şi urcă până la etajul lui. Sună şi nu auzi nici un zgomot dinăuntru. Apoi tatăl lui deschise şi, înainte să poată spună ceva, îşi zâmbiră, fiecare contemplând schimbările lăsate de timp.

Pietro Balossino era bătrân. Nu erau numai venele groase, mult prea evidente pe mâini, şi părul alb. Era bătrân în felul cum stătea în picioare în faţa fiului său, cum îi tremura imperceptibil tot corpul şi cum se sprijinea de mânerul uşii, de parcă picioarele lui nu mai erau de ajuns.

Se îmbrăţişară, puţin stingheriţi. Geanta lui Mattia i se învârti pe umăr şi se interpuse între ei. El o lăsă să cadă. Corpurile lor aveau încă aceeaşi temperatură. Pietro Balossino mângâie părul fiului său amintindu-şi toate acele lucruri care, simţite dintr-odată, îi provocară o durere în piept.

Mattia îşi întrebă tatăl din priviri mama unde e? şi el înţelese.

– Mama se odihnește, spuse. Nu se simte prea bine. Probabil din cauza căldurii care a fost zilele astea.

Mattia dădu din cap.

– Ți-e foame?

– Nu. Aș vrea doar puțină apă.

– Îți aduc imediat.

Tatăl lui dispăru grăbit în bucătărie, aproape căutând o scuză ca să se desprindă de acolo. Mattia se gândi că numai asta rămânea, că toată afecțiunea părinților se descompunea în mici griji, în aceleași preocupări pe care ai lui le înșirau la telefon în fiecare miercuri: mâncarea, căldura și frigul, oboseala, uneori banii. Tot restul zăcea cufundat în profunzimi de neatins, într-o masă pietrificată de discuții niciodată avute, de scuze ce trebuiau cerute și primite și de amintiri ce trebuiau corectate, care vor rămâne la fel.

Parcurse coridorul până la camera lui. Era sigur că găsește fiecare lucru unde îl lăsase, ca și cum acel spațiu era imun la eroziunea timpului, ca și cum toți anii absenței lui nu însemnau decât o paranteză în acel loc. Se simți dezamăgit și înstrăinat când văzu că totul era diferit, ca și cum avea senzația oribilă că nu mai există. Pereții, care odată erau de un albastru-deschis, fuseseră acoperiți cu un tapet crem care lumina mai mult camera. În locul patului său era canapeaua care, ani de zile, fusese în salon. Biroul lui se afla tot în fața ferestrei, dar pe el nu mai era nimic al lui,

numai un teanc de ziare și o mașină de cusut. Nu erau fotografii, nici cu el, nici cu Michela.

Rămase în prag, ca și cum nu avea voie să intre. Tatăl lui se apropie cu paharul de apă și păru că-i citește gândurile.

– Mama ta voia să învețe să coasă, spuse, aproape justificându-se. Dar s-a plictisit repede.

Mattia bău apa pe nerăsuflate. Sprijini geanta de perete, acolo unde nu stătea în calea nimănui.

– Acum trebuie să plec, spuse.

– Deja? Dar abia ai venit...

– Trebuie să văd pe cineva.

Trecu pe lângă tatăl lui, evitându-i privirea și frecându-se cu spinarea de perete. Corpurile lor erau prea asemănătoare, mari și mature ca să stea atât de aproape. Duse paharul la bucătărie, îl clăti și îl puse, răsturnat, în uscătorul de vase.

– Mă întorc diseară, spuse.

Făcu un gest de salut spre tatăl lui care stătea în picioare în mijlocul salonului, în același loc în care, în cealaltă viață, își îmbrățișase soția, vorbind despre el. Nu era adevărat că Alice îl aștepta, nu știa nici măcar unde să o găsească, dar trebuia să iasă imediat de acolo.

44

În primul an îşi scriseseră. Începuse Alice, ca de fiecare dată când fusese vorba despre ei doi. Îi trimisese fotografia unui tort, cu scrisul „La Mulţi Ani" puţin strâmb, făcut din căpşune tăiate pe jumătate. Pe spate semnase doar cu un „A" ascuţit şi nu adăugase nimic. Tortul îl făcuse ea pentru ziua lui Mattia şi apoi îl aruncase la gunoi neatins. Mattia răspunsese cu o scrisoare de patru pagini scrise mărunt, în care îi povestea cât fusese de greu să o ia de la capăt într-un loc nou, fără să cunoască limba, şi în care îşi cerea iertare că plecase. Sau cel puţin aşa i se păruse lui Alice. Nu o întrebase nimic în legătură cu Fabio, nici atunci şi nici în următoarele scrisori, iar ea nu-i vorbise niciodată despre el. Amândoi, oricum, îi percepeau prezenţa străină şi ameninţătoare, imediat ce depăşeau marginea foii. Şi din cauza asta începuseră, în scurt timp, să-şi scrie cu răceală şi să lase să treacă, de fiecare dată, mai mult timp, până când corespondenţa lor se oprise de tot.

După câţiva ani, Mattia primise un alt bilet. Era invitaţia la nunta lui Alice cu Fabio. O agăţase de frigider cu o bucată de scotch, ca şi cum pusă

acolo ar fi trebuit să-i amintească de ceva. În fiecare dimineață și în fiecare seară o vedea acolo și de fiecare dată părea să-i facă mai puțin rău. Cu o săptămână înainte de ceremonie, reușise să trimită o telegramă care spunea: „Mulțumesc pentru invitație trebuie să refuz motiv obligații profesionale. Felicitări, Mattia Balossino". Pierduse o dimineață întreagă într-un magazin din centru să aleagă o vază de cristal pe care-o trimisese celor doi soți la noua lor adresă.

Dar nu spre aceea se îndreptă când ieși din casa părinților săi, ci spre deal, către casa familiei Della Rocca, unde el și Alice își petreceau împreună după-amiezile. Era sigur că n-ar fi găsit-o acolo, dar își dorea să-și închipuie că nu se schimbase nimic.

Ezită mult înainte să sune la interfon. Îi răspunse o femeie, probabil Soledad.

– Cine e?

– O caut pe Alice, spuse el.

– Alice nu mai locuieşte aici.

Da, era Soledad. Recunoscu accentul spaniol atât de evident încă.

– Cine o caută? întrebă guvernanta.

– Sunt Mattia.

Se lăsă o lungă tăcere. Sol încerca să-și amintească.

– Pot să vă dau noua ei adresă.

– Nu-i nevoie. O am, mulțumesc, spuse.

– Atunci, la revedere, zise Sol, după o altă tăcere, mai scurtă.

Mattia se îndepărtă, fără să se întoarcă să privească în sus. Era sigur că Sol era la una dintre ferestre și îl privea, recunoscându-l abia acum și întrebându-se ce se întâmplase cu el în toți acei ani și după ce anume se întorsese acum. Adevărul era că nici el nu știa.

45

Alice nu-l aștepta atât de curând. Trimisese biletul doar cu cinci zile în urmă și era posibil ca Mattia să nu-l fi citit încă. În orice caz, era sigură că el ar fi sunat mai întâi, că și-ar fi dat o întâlnire, poate într-un bar, unde ea l-ar fi pregătit, cu calm, pentru veste.

Așteptarea unui semn oarecare îi umplea zilele. La serviciu era distrată, dar veselă, și Crozza nu îndrăznise să întrebe de ce, dar în sinea lui se gândea că e și meritul lui puțin. Golul lăsat de despărțirea de Fabio fusese înlocuit de o frenezie aproape adolescentină. Alice construia și deconstruia imaginea momentului în care ea și Mattia se vor întâlni, corecta detaliile, studia scena din diferite unghiuri. Consumă acel gând până în punctul în care îl făcu să nu mai pară o proiecție, ci mai degrabă o amintire.

Fusese și la biblioteca publică. Fusese nevoită să-și facă legitimație, pentru că nu mai pusese piciorul acolo înainte de ziua aceea. Căutase ziarele care vorbeau despre dispariția Michelei. Citirea lor o tulburase, ca și cum toată acea nenorocire se întâmpla din nou, nu departe de acolo. Certitudinea ei se clătinase în fața unei

fotografii cu Michela pe prima pagină, unde ea părea pierdută și fixa un punct deasupra obiectivului, poate fruntea celui care fotografia. Acea imagine șterse pe loc amintirea fetei de la spital, suprapunându-se peste aceasta într-un mod prea detaliat ca să-i pară credibilă. Pentru prima oară Alice se întrebase dacă totul nu fusese decât o greșeală, o halucinație care a durat prea puțin. Apoi acoperise fotografia cu o mână și continuase să citească, alungând cu hotărâre acea îndoială.

Corpul Michelei nu fusese niciodată găsit. Nici o haină, nici o urmă. Copila dispăruse și câteva luni se mersese pe firul răpirii, care n-a dus la nici un rezultat. Nimeni nu fusese anchetat. Știrea ajunsese să ocupe câteva rânduri marginale în paginile ziarelor și apoi să dispară cu totul.

Când sună la ușă, Alice își usca părul. Deschise distrată, fără măcar să întrebe cine e, în timp ce-și aranja prosopul pe cap. Era desculță, și primul lucru pe care Mattia îl văzu fură picioarele ei goale, cu al doilea deget, puțin mai lung decât cel mare, ieșind în evidență, și al patrulea îndoit un pic, ascuns. Erau detalii pe care le știa, care rezistaseră în mintea lui mai mult decât cuvintele și senzațiile.

– Salut, spuse ridicându-și privirea.

Alice făcu un pas înapoi și instinctiv își strânse halatul, ca și cum inima ar fi putut să-i sară din piept. Apoi îl privi fix pe Mattia, dându-și seama că era în fața ei. Îl îmbrățișă, sprijinindu-se de el cu greutatea ei insuficientă. El îi înconjură talia

cu mâna dreaptă, dar ținu degetele ridicate, cu o anume prudență.

– Vin imediat. Doar o clipă, spuse ea, vorbind repede.

Intră în casă și închise ușa, lăsându-l pe Mattia afară. Trebuia să stea câteva minute de una singură ca să se îmbrace, să se machieze și să-și usuce ochii înainte ca el să-și dea seama.

Mattia se așeză pe treapta din fața intrării, cu spatele la ușă. Privi mica grădină, simetria aproape perfectă a gardului viu care mărginea aleea pe ambele laturi și forma lui ondulată care se întrerupea la jumătatea perioadei sinusoidei. Când auzi zgomotul cheilor în broască se întoarse și, pentru o clipă, totul păru cum fusese înainte: el o aștepta pe Alice afară și ea ieșea, îmbrăcată frumos și zâmbitoare, apoi o porneau amândoi pe stradă, fără să fi hotărât o destinație anume.

Alice se aplecă și îl pupă pe obraz. Ca să se așeze lângă el, din cauza piciorului imobil, trebui să se țină de umărul lui. El se dădu într-o parte. Nu aveau de ce să se sprijine, de aceea stăteau amândoi puțin aplecați în față.

– Ai venit repede, spuse Alice.

– Biletul tău a sosit ieri-dimineață.

– Păi, locul ăsta nu e chiar atât de departe.

Mattia lăsă capul în jos. Alice îi luă mâna dreaptă și i-o deschise. El nu se opuse, pentru că în fața ei nu trebuia să se rușineze de semne.

Erau unele noi, puteai să le recunoști ca pe niște linii mai închise în mijlocul acelei rețele de cicatrici albe. Nici unul nu părea foarte recent, cu excepția unui halou circular care semăna cu o arsură.

Alice urmări conturul cu vârful arătătorului și el abia simți atingerea ei prin toate acele straturi de piele bătătorită. O lăsă să se uite în liniște, pentru că mâna lui povestea mai mult decât ar fi putut să o facă vocea lui.

– Părea important, zise Mattia.

– Chiar este.

El se întoarse să o privească și să-i ceară să spună mai departe.

– Nu încă, spuse Alice. Hai să plecăm de aici.

Mattia se ridică primul, apoi îi întinse mâna să o ajute, cum făcuseră mereu. Merseră spre stradă. Era greu să vorbească și să gândească în același timp, ca și cum cele două acțiuni se anulau reciproc.

– Aici, spuse Alice.

Dezactivă alarma unei mașini break verde-închis și Mattia se gândi că era prea mare numai pentru ea.

– Conduci tu? îl întrebă Alice în joacă.

– Nu sunt în stare.

– Glumești?

El ridică din umeri. Se priveau peste mașină. Soarele bătea în caroseria dintre ei.

– Acolo nu-mi folosește, se justifică.

Alice își atinse de câteva ori bărbia cu cheia, gânditoare.

– Atunci știu unde să mergem, spuse, cu aceeași zvâcnire care anunța ideile ei de fetiță. Urcară în mașină. Pe bord, în fața lui Mattia nu era nimic, în afară de două CD-uri, așezate unul peste altul și pe a căror margine, îndreptată spre

el, scria *Tablouri dintr-o expoziție* de Musorgski și o colecție de sonate de Schubert.

– Ai dat-o pe muzică clasică?

Alice aruncă o privire rapidă spre CD-uri. Strâmbă din nas.

– Nici vorbă. Alea sunt ale lui. Pe mine mă adorm și gata.

Mattia își puse centura de siguranță. Îi atingea umărul pentru că era reglată pentru cineva mai scund, Alice probabil, când stătea acolo în timp ce soțul ei conducea. Când erau împreună, ascultau muzică clasică. Încercă să și-l imagineze, apoi se lăsă furat de scrisul de pe oglinda retrovizoare: *Objects in the mirror are closer than they appear.*

– Fabio, nu-i așa? întrebă.

Știa deja răspunsul, dar voia să desfacă nodul acela, să topească acea prezență masivă și tăcută care părea să-i studieze de pe bancheta din spate. Știa că altfel dialogul dintre ei s-ar fi poticnit acolo, ca o barcă rătăcită printre stânci.

Alice dădu din cap ca și cum i-ar fi fost greu. Dacă i-ar fi explicat totul, despre copil, despre ceartă și despre orezul care mai era încă prin colțurile bucătăriei, el s-ar fi gândit că acela era motivul pentru care îl chemase. N-ar mai fi crezut povestea cu Michela, s-ar fi gândit la ea ca la o femeie într-o situație de criză în căsnicie, care încearcă să refacă vechi legături ca să nu se mai simtă atât de singură. Pentru o clipă se întrebă dacă nu era într-adevăr așa.

– Aveți copii?

– Nu, nici unul.

– Dar de ce...

– Lasă, îl întrerupse Alice.

Mattia tăcu, dar nu se scuză.

– Şi tu? zise ea după o vreme.

Ezitase să-l întrebe, de teama răspunsului. Apoi vocea se făcuse auzită de la sine şi ea aproape că se miră.

– Nu, răspunse Mattia.

– Nu ai copii?

– Nu am... Îi veni să spună nici unul. Nu m-am căsătorit.

Alice încuviinţă din cap.

– Te laşi greu aşadar, spuse, întorcându-se ca să-i zâmbească.

Mattia clătină din cap stânjenit şi înţelese la ce se referea.

Ajunseseră într-o mare parcare goală în zona aeroportului, unde imense blocuri din prefabricate erau lipite unul de altul şi nelocuite. Trei paleţi din lemn înveliţi în celofan erau sprijiniţi de un perete gri, lângă o jaluzea care noaptea era lăsată. Mai sus, deasupra acoperişului, se afla o reclamă stinsă care probabil că lumina într-un portocaliu strălucitor.

Alice opri motorul maşinii în centrul parcării.

– E rândul tău, spuse deschizând portiera.

– Cum?

– Conduci tu acum.

– Nu, nu, se retrase Mattia. Uită de asta.

Ea îl fixă atent, cu ochii întredeschişi şi buzele ţuguiate, ca şi cum regăsea abia acum un fel de afecţiune de care uitase.

– Nu te-ai schimbat chiar aşa de mult, spuse.

Nu era un reproş, mai degrabă părea uşurată.

– Nici tu, spuse el.

Ridică din umeri.

– Bine, spuse. Să încercăm.

Alice râse. Coborâră din mașină ca să schimbe locurile și Mattia merse legănându-se în mod exagerat ca să-și arate resemnarea. Pentru prima oară se treziră unul în rolul celuilalt, schimbând ceea ce amândoi credeau că era imaginea potrivită.

– Nu știu nimic despre asta, făcu Mattia cu mâinile ridicate deasupra volanului, ca și cum într-adevăr nu știa unde să le așeze.

– Nimic, nimic? N-ai condus nici măcar o dată?

– Practic niciodată.

– Atunci nu e bine.

Alice se întinse spre el. Mattia îi privi un moment părul lung căzându-i pe verticală, spre centrul pământului. Sub tricoul care i se ridică puțin pe pântec recunoscu marginea de sus a tatuajului, pe care cu mult timp în urmă îl observase de aproape.

– Ești atât de slabă, spuse fără să se gândească, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

Alice întoarse brusc capul ca să-l privească, dar apoi se făcu că nu aude.

– Nu, spuse, ridicând din umeri. Ca de obicei.

Se retrase puțin și indică cele trei pedale.

– Deci. Ambreiaj, frână și accelerație. Piciorul stâng numai pentru ambreiaj și piciorul drept pentru celelalte două.

Mattia dădu din cap, încă puțin derutat de apropierea corpului ei și de mirosul invizibil al gelului de duș pe care Alice îl lăsa în urmă.

– Știi vitezele, nu? Și, de fapt, sunt înscrise aici. Prima, a doua, a treia. Și cred că pentru moment e de ajuns, continuă Alice. Când schimbi viteza, ții apăsat ambreiajul și apoi îi dai drumul ușor. Și ca să pornești, la fel: ții apăsat ambreiajul și apoi miști mașina apăsând ușor pe accelerație. Ești gata?

– Și dacă n-aș fi? o luă Mattia peste picior.

Încercă să se concentreze. Se simțea nervos ca la examen. Cu timpul se convinsese că nu mai știe să facă nimic dincolo de mediul lui, de mulțimile ordonate și infinite ale matematicii. Persoanele, îmbătrânind, dobândeau siguranță, în timp ce el o pierdea, ca și cum siguranța lui era o resursă limitată.

Evaluă distanța care îi separa de paleții stivuiți în fund. Cel puțin vreo cincizeci de metri. Chiar dacă pornea cu toată viteza, ar fi avut timp să frâneze. Ținu cheia întoarsă prea mult, făcând să scârțâie motorul electric. Lăsă ușor ambreiajul, dar nu pompă suficient combustibil și mașina se înecă. Alice izbucni în râs.

– Cât pe ce. Puțin mai hotărât însă.

Mattia inspiră profund. Apoi încercă din nou. Mașina porni cu o smucire înainte și Alice ordonă ambreiaj și a doua. Mattia schimbă viteza și acceleră iar. Înaintară drept, iar când mai aveau vreo zece metri până la zidul fabricii, el se decise să întoarcă volanul. Făcură o curbă la o sută optzeci de grade, care îi hurducăi pe amândoi într-o parte, și se întoarseră în punctul din care porniseră.

Alice bătu din palme.

– Ai văzut? zise.

El întoarse din nou. Refăcu tura. Părea că nu știa decât să urmeze aceeași traiectorie îngustă și ovală, când avea un teren imens la dispoziția lui.

– Continuă drept, spuse Alice. Mergi pe stradă.

– Ești nebună?

– Hai, nu e nimeni. Și ai învățat deja.

Mattia ajustă volanul. Simțea că îi transpiră mâinile la contactul cu plasticul și că adrenalina îi activează mușchii, așa cum nu se mai întâmplase de mult. Pentru o clipă se gândi că el conducea o mașină, cu pistoanele și mecanismele îmbibate de ulei, și că era Alice, atât de aproape, cea care îi spunea ce să facă. Era ceea ce își imaginase în atâtea rânduri. Nu chiar la fel, în realitate, dar de data asta se hotărî să nu bage în seamă imperfecțiunile.

– OK, îi spuse.

Îndreptă mașina spre ieșirea din parcare. Ajuns în stradă, se întinse spre parbriz și se uită într-o parte și în cealaltă. Roti volanul cu delicatețe și urmă mișcarea și cu bustul, cum fac copiii când se prefac că merg cu mașina.

Era pe stradă. Soarele, deja la apus, era în spate și i se reflecta în ochi prin oglinda retrovizoare. Acul de la vitezometru arăta treizeci la oră și toată mașina vibra, semănând cu răsuflarea caldă a unui animal domestic.

– Merg bine? întrebă.

– Foarte bine. Acum poți să bagi în a treia.

Strada continua încă vreo sută de metri și Mattia privea în față. Alice profită ca să-l privească, în liniște, de aproape. Nu mai era Mattia din fotografie. Pielea de pe fața lui nu mai era un țesut unic,

neted și elastic: primele riduri, încă foarte subțiri, îi brăzdau fruntea. Se bărbierise, dar barba îi creștea deja și se vedea ca niște punctișoare negre pe obraji. Prezența corpului său era masivă, părea că nu mai lasă goluri ca să-i poată invada spațiul, așa cum îi plăcea să facă, atât de des, când era mai mică. Sau nu mai simțea că are dreptul să facă asta. Că nu mai era în stare.

Încercă să caute asemănarea cu fata de la spital, dar acum, când Mattia era acolo, amintirea se tulburase și mai mult. Toate acele detalii care îi păreau să coincidă nu mai erau atât de clare. Părul fetei avea o culoare mai deschisă parcă. Și nu-și amintea de gropițele din obraji, nici de sprâncenele atât de stufoase la margini. Pentru prima oară se temu într-adevăr că s-a înșelat. Cum o să-i explic? se întrebă.

Mattia își drese glasul, ca și cum tăcerea se prelungise prea mult sau ca și cum își dăduse seama că Alice îl privea fix. Ea privi în altă parte, spre colină.

– Îți amintești când am venit să te iau prima oară cu mașina? spuse. Aveam permisul de mai puțin de o oră.

– Da. Dintre toți cobaii prosibili, mă aleseseși tocmai pe mine.

Alice se gândi că nu era adevărat. Nu-l alesese pe el dintre toți ceilalți. Adevărul e că nu se gândise la nimeni altcineva.

– Ai stat tot timpul agățat de mâner. Spuneai întruna mergi încet, mergi încet.

Îl imită cu o voce pițigăiată, de fetiță. Mattia își aminti că se dusese împotriva voinței lui. În acea

după-amiază avea de învăţat pentru examenul de analiză, dar până la urmă cedase, fiindcă pentru Alice părea aşa de al naibii de important. Toată după-amiaza nu făcuse altceva decât să calculeze şi să recalculeze orele de studiu pe care le pierdea. Gândindu-se din nou acum, se simţea ca un prost, aşa cum ne simţim gândidu-ne la timpul pe care-l irosim când ne dorim să fim în altă parte.

– Ne-am învârtit o jumătate de oră ca să căutăm două locuri de parcare libere apropiate, pentru că nu ştiai să parchezi dacă era doar unul, spuse ca să alunge acele gânduri.

– Era numai o scuză ca să te ţin acolo, răspunse Alice. Dar tu nu înţelegeai niciodată nimic.

Izbucniră amândoi în râs ca să distrugă speranţele eliberate de acea frază.

– Unde merg? întrebă Mattia, redevenind serios.

– Întoarce aici.

– Bine. Pe urmă gata. Îţi dau locul înapoi.

Schimbă din a treia în a doua fără ca Alice să fie nevoită să-i spună şi luă bine curba. Apucă pe o stradă întunecată, mai îngustă decât cealaltă şi fără linia de marcaj, strivită de două rânduri de clădiri mari, identice şi fără ferestre.

– Mă opresc acolo, spuse.

Aproape ajunseseră când, de după colţ, se ivi un camion cu remorcă mergând către ei ocupând abuziv o bună parte din carosabil.

Mattia strânse mâinile pe volan. Piciorul lui drept nu cunoştea instinctul de a se muta pe frână, aşa că apăsă şi mai mult pe accelerație. Alice căută cu piciorul bun o pedală care nu era. Camionul nu încetini. Se dădu doar puţin la o parte.

– Nu trec, spuse Mattia. Nu trec.

– Frânează, zise Alice, încercând să pară calmă.

Mattia nu reușea să gândească. Camionul era la câțiva metri și abia acum începu să încetinească. El simțea piciorul încordat pe accelerație și se gândea cum să treacă pe lângă el. Își aminti de când cobora cu bicicleta pe pista specială și la capăt trebuia să încetinească brusc pentru a trece printre jaloanele care blocau accesul mașinilor. Michela, în schimb, nu încetinea, trecea prin mijloc, fără să-și dea seama, pe bicicleta cu roți ajutătoare, dar nici măcar o dată nu le-a atins cu ghidonul.

Întoarse volanul spre dreapta și părea că se duce fix în perete.

– Frânează, repetă Alice. Pedala din mijloc.

El o călcă cu putere, cu amândouă picioarele. Mașina se zgudui violent în față și înțepeni la două palme de zid.

Din cauza zdruncinăturii, Mattia se lovi cu capul de fereastra din stânga. Centura de siguranță îl ținu pe loc. Alice oscilă în față ca o aschie, dar se prinse cu putere de mâner. Camionul trecu pe lângă ei, indiferent, format din două lungi segmente roșii.

Rămaseră tăcuți câteva secunde, contemplând parcă un eveniment extraordinar. Apoi Alice începu să râdă. Pe Mattia îl usturau ochii și nervii de la gât îi pulsau ca și cum, pe neașteptate, se umflaseră toți și erau cât pe ce să explodeze.

– Te-ai lovit? întrebă Alice.

Părea că nu se mai poate opri din râs. Mattia era speriat. Nu răspunse. Ea încercă să redevină serioasă.

– Lasă-mă să văd, spuse.

Își scoase centura de siguranță și se întinse spre el, iar Mattia continua să se uite la zidul aflat atât de aproape. Se gândea la cuvântul inflexibil. La cum energia cinetică, cea care acum îl făcea să-i tremure picioarele, s-ar fi eliberat pe de-a-ntregul în impact.

În sfârșit luă picioarele de pe frână și mașina oprită alunecă puțin în spate, în panta aproape insesizabilă a străzii. Alice trase frâna de mână.

– N-ai nimic, spuse, atingând ușor fruntea lui Mattia.

El închise ochii și dădu din cap. Se concentră să nu plângă.

– Acum mergem acasă și te întinzi puțin, zise ea, ca și cum acasă era acasă la ei.

– Trebuie să mă întorc la ai mei, protestă Mattia, dar nu prea convins.

– Te duc după aceea. Acum trebuie să te odihnești.

– Trebuie...

– Taci.

Coborâră din mașină ca să schimbe locurile. Întunericul acaparase tot cerul, mai puțin o fâșie subțire dinspre orizont, care nu folosea la nimic.

Nu mai spuseră nici un cuvânt pe drum. Mattia își ținea capul în mâna dreaptă. Își acoperea ochii și, cu degetul mare și cel mijlociu, își apăsa tâmplele. Citea iar și iar scrisul de pe oglindă. *Objects in the mirror are closer than they appear.* Se gândea la articolul

pe care i-l lăsase lui Alberto să-l scrie. Cu siguranță va scrie năzbâtii, trebuia să se întoarcă acolo cât mai repede. Și pe urmă erau lecțiile de pregătit și apartamentul lui, într-un loc liniștit.

Alice se întorcea să-l privească, îngrijorată, luându-și din când în când ochii de la stradă. Făcea tot ce putea ca să conducă liniștit. Se întrebă dacă era mai bine să pună muzică, dar nu știa ce i-ar fi plăcut. Nu mai știa nimic despre el, în fond.

În fața casei îl ajută să coboare din mașină, dar Mattia se descurcă singur. Se clătină în timp ce ea deschidea ușa. Alice se mișca repede, dar cu atenție. Se simțea responsabilă, ca și cum totul era consecința neașteptată a unei glume proaste.

Aruncă pe jos pernele ca să facă loc pe canapea. Îi spuse lui Mattia întinde-te aici și el ascultă. Apoi se duse în bucătărie ca să-i facă un ceai de mușețel sau orice ar fi putut să țină în mâini când avea să se întoarcă în camera de zi.

În timp ce aștepta să fiarbă apa, începu să facă ordine cu frenezie. Uneori se întorcea să privească spre sufragerie, dar nu putea să vadă decât brațul canapelei, de un albastru deschis și uniform.

În curând Mattia o va întreba motivul pentru care îl chemase acolo și ea nu va mai avea scăpare. Dar nu mai era sigură de nimic. Văzuse o fată care îi semăna. Da, și? Lumea e plină de oameni care seamănă între ei. Plină de întâmplări stupide și nesemnificative. Nici măcar nu vorbise cu ea. Și, oricum, n-ar fi știut unde să o găsească. Gândindu-se acum, cu Mattia în camera cealaltă, totul îi părea absurd și dureros.

Singurul lucru cert era că el se întorsese și că ea ar fi vrut să nu mai plece.

Spălă teancul de farfurii curate din chiuvetă și goli oala plină cu apă de pe aragaz. O mână de orez zăcea pe fundul oalei de săptămâni de zile. Privindu-le prin apă, boabele păreau mai mari.

Alice turnă apa fiartă într-o ceașcă în care puse un pliculeț de ceai. Apa căpătă o culoare închisă. Puse două lingurițe pline de zahăr și se întoarse dincolo.

Mâna lui Mattia alunecase de pe ochii închiși pe gât. Pielea de pe chip i se destinsese și avea o expresie neutră. Pieptul i se mișca regulat în sus și în jos și respira numai pe nas.

Alice puse ceașca pe măsuța de cristal și, continuând să-l privească, se așeză pe fotoliul de alături. Răsuflarea lui Mattia îi reda liniștea. Nu se mai auzea nimic altceva.

Încet, i se păru că gândurile ei își recapătă coerența, că în sfârșit încetineau, după o cursă nebună spre o țintă neclară. Se regăsi în propria sufragerie, ca și cum ar fi picat acolo dintr-o altă dimensiune.

În fața ei era un bărbat pe care ea, mai demult, îl cunoștea și care acum era altcineva. Poate că semăna cu adevărat cu fata de la spital. Dar nu erau identici, asta nu. Și Mattia care dormea pe canapeaua ei nu mai era băiatul pe care-l văzuse dispărând dincolo de ușile de la lift, în acea seară în care dinspre munte bătea un vânt cald și tulburător. Nu era acel Mattia care i se înfipsese în creier și obturase trecerea oricărui alt lucru.

Nu, în fața ei era o persoană adultă, care-și construise viața în jurul unui abis înspăimântător, pe un teren deja distrus și care totuși reușise, departe de acel loc, printre persoane pe care Alice nu le cunoștea. Ea fusese gata să distrugă totul, să dezgroape o oroare din pricina unei simple bănuieli, vagă precum amintirea unei amintiri.

Dar acum, că Mattia era acolo, cu ochii închiși peste gânduri la care ea nu avea acces, totul părea dintr-odată mai clar: îl căutase pentru că avea nevoie de asta, pentru că din seara în care îl lăsase pe acel palier, viața ei se rostogolise într-o vale și nu se mai mișcase de acolo. Mattia era extremitatea acelui nod pe care-l purta în ea, întortocheat de timp. Dacă mai era vreo posibilitate să-l descurce sau un mod de a-l slăbi, acesta era să tragă de acel capăt pe care acum îl strângea între mâini.

Simți că se rezolva ceva, ca împlinirea unei lungi așteptări, o simțea în membre, chiar în piciorul bolnav care nu-și dădea niciodată seama de nimic.

Gestul de a se ridica fu unul firesc. Nu se întrebă nici dacă era corect sau dacă era într-adevăr un drept de-al ei. Era numai timpul care curgea și care se târa în spatele altui timp. Erau numai gesturi evidente, care nu știau nimic despre viitor și despre trecut.

Se aplecă peste Mattia și-l sărută pe buze. Nu se temu că-l trezește, îl sărută cum se sărută o persoană trează, stăruind peste buzele lui închise, apăsându-le ca și cum voia să lase un semn. El tresări, dar nu deschise ochii. Deschise buzele și îi răspunse. Era treaz.

Fu diferit față de prima dată. Mușchii lor faciali erau mai puternici și mai conștienți acum, și căutau o agresivitate care avea de-a face cu niște roluri precise, de bărbat și de femeie. Alice rămase aplecată peste el, fără să se așeze pe canapea, ca și cum uitase de restul corpului ei.

Sărutul dură mult, minute întregi, un timp suficient ca realitatea să găsească o deschizătură între gurile lor lipite și să se vâre acolo, obligându-i pe amândoi să analizeze ce se întâmpla.

Se desprinseră. Mattia zâmbi în fugă, automat, și Alice își duse un deget la buzele umede, de parcă ar fi vrut să se asigure că se întâmplase cu adevărat. Trebuia luată o decizie și asta se putea face fără cuvinte. Se priviră unul pe altul, dar pierduseră deja sincronizarea și ochii lor nu se întâlniră.

Mattia se ridică nesigur.

– Mă duc o clipă... spuse, arătând coridorul.

– Sigur. E ușa din capăt.

El ieși din cameră. Era încălțat și zgomotul pașilor părea să intre sub pământ.

Se închise cu cheia în baie. Se sprijini cu mâinile de chiuvetă. Se simțea zăpăcit, tulburat. Avea senzația că o mică umflătură e în ușoară extindere acolo unde se lovise.

Deschise robinetul și își puse încheieturile sub apa rece, așa cum făcea tatăl lui când voia să-i oprească sângele care-i curgea din mâini. Privi apa și, ca de fiecare dată, se gândi la Michela. Era un gând nedureros, ca gândul la somn sau la respirație. Sora lui se destrămase în curgerea apei,

dizolvată încet de râu și prin apă se întorsese în el. Moleculele ei erau răspândite prin corpul lui.

Simți că i se reactivează circulația. Acum trebuia să se gândească la acel sărut și la ceea ce venise să caute după atâta timp. Să găsească un răspuns la întrebarea de ce se pregătise să primească buzele lui Alice și de ce apoi simțise nevoia să se desprindă și să se ascundă aici.

Ea era în cealaltă cameră și-l aștepta. Îi separau două rânduri de cărămizi, câțiva centimetri de tencuială și nouă ani de tăcere.

Adevărul e că, încă o dată, ea acționase în locul lui, îl obligase să se întoarcă când el însuși își dorise mereu să facă asta. Îi scrisese un bilet și îi spusese vino aici și el sărise ca un arc. O scrisoare îi reunise, așa cum o altă scrisoare îi despărțise.

Mattia știa ce era de făcut. Trebuia să meargă dincolo și să se așeze din nou pe acea canapea, trebuia să o ia de mână și să-i spună nu trebuia să plec. Trebuia să o sărute încă o dată și apoi iar, până s-ar fi obișnuit cu acel gest într-atât încât să nu poată fără el. Se întâmpla în filme și se întâmpla în realitate în fiecare zi. Lumea își lua ce voia, se agăța de coincidențe, puține cum erau, și construia o existență. Trebuia să-i spună lui Alice sunt aici sau trebuia să plece, să ia primul avion și să dispară din nou, să se întoarcă în locul unde rămăsese așteptând în toți acei ani.

De-acum învățase. Alegerile se fac în câteva secunde și consecințele se plătesc în restul timpului rămas. Se întâmplase cu Michela și apoi cu Alice și acum iar. De data asta le recunoștea: acele secunde erau acolo și el n-avea să mai greșească.

Închise degetele sub jetul de apă. Strânse puțină în pumni și își udă fața. Fără să privească, încă aplecat peste chiuvetă, întinse o mână după un prosop. Se frecă pe față cu el și apoi îl lăsă deoparte. Prin oglindă văzu o pată mai închisă de cealaltă parte. Îl întoarse. Erau brodate inițialele „FR", la câțiva centimetri de colț, simetric față de bisectoare.

Mattia se întoarse și găsi celălalt prosop, identic. În același loc erau cusute literele „ADR".

Privi în jur mai atent. În paharul pătat de calcar era o singură periuță de dinți și alături un coșuleț plin de obiecte îngrămădite: creme, un elastic roșu, o perie cu fire de păr lipite și o forfecuță de unghii. Pe etajeră, sub oglindă, era un aparat de ras care mai avea înfipte sub lamă fragmente milimetrice de păr închis la culoare.

Fusese o vreme când, stând pe pat împreună cu Alice, putea să parcurgă camera ei cu privirea, să identifice ceva pe un raft și să spună eu i-am cumpărat asta. Acele cadouri erau acolo ca să dovedească un parcurs, ca niște fanioane fixate în popasurile unei călătorii. Semnalau ritmul cadențat al zilelor de Crăciun și al celor de naștere. Pe unele reușea încă să și le amintească: primul disc cu Counting Crows, un termometru Galileo, cu vasele lui multicolore și fluctuante într-un lichid transparent, și o carte cu istoria matematicii, pe care Alice o primise pufnind, dar pe care, până la urmă, o citise. Ea le păstra cu grijă, găsindu-le o poziție privilegiată pentru ca lui să-i fie clar că le avea mereu sub ochi. Mattia știa asta. Știa totul, dar nu reușea să se miște de unde era. Ca și cum,

abandonându-se chemării lui Alice, s-ar fi regăsit prins în capcană, înecându-se și pierzându-se pentru totdeauna.

Rămăsese indiferent și tăcut, așteptând să fie prea târziu.

Acum, în jurul lui nu era nici un obiect pe care să-l recunoască. Își privi propria reflexie în oglindă, părul ciufulit, gulerul cămășii puțin strâmb și în momentul acela înțelese. În acea baie, în acea casă, ca și în casa părinților lui, în toate locurile acelea nu mai era nimic al lui.

Rămase nemișcat, să se obișnuiască cu hotărârea luată, până când simți că secundele se terminaseră. Împături la loc prosopul și cu dosul mâinii șterse picăturile pe care le lăsase pe chiuvetă.

Ieși din baie și merse pe coridor. Se opri în pragul sufrageriei.

– Acum trebuie să plec, spuse.

– Da, răspunse Alice, ca și cum se pregătise deja să o spună.

Pernele erau din nou la locul lor pe canapea și un candelabru mare lumina din centrul tavanului. Nu mai era nici o urmă de conspirație. Ceaiul se răcise pe măsuță și pe fundul ceștii era o depunere închisă la culoare și dulce. Mattia se gândi că aceea era doar casa altcuiva.

Se apropiară împreună de ușă. Atinse ușor mâna lui Alice în timp ce mergea pe lângă ea.

– Biletul pe care mi l-ai trimis... zise. Era ceva ce voiai să-mi spui.

Alice zâmbi.

– Nu era nimic.

– Mai devreme ai spus că era important.

– Nu. Nu era.

– Mă privea pe mine?

Ea ezită o clipă.

– Nu, spuse. Mă privea doar pe mine.

Mattia dădu din cap. Se gândi la un potențial care se consumase, la invizibilele linii de câmp electric care mai devreme îi unea prin intermediul aerului și care acum nu mai erau.

– Atunci, pa, spuse Alice.

Lumina era toată înăuntru şi întunericul tot afară. Mattia îi răspunse cu un gest al mâinii. Înainte să intre în casă, îi văzu din nou cercul întunecat desenat în palmă, ca un simbol misterios, de neșters şi, în mod iremediabil, închis.

46

Avionul zbură în plină noapte şi puţinele persoane fără somn, care-l observară de jos, nu văzură decât o mică acumulare de lumini intermitente, ca o constelaţie mişcătoare pe cerul negru şi fix. Nici una dintre ele nu ridică vreo mână să-l salute, pentru că alea erau chestii de copii.

Mattia urcă în primul taxi din şirul aflat în faţa terminalului şi îi spuse şoferului adresa. Când trecură pe lângă mare, o lumină slabă se ridica deja la orizont.

– *Stop here, please,* îi spuse taximetristului.

– *Here?*

– *Yes.*

Plăti şi coborî, iar maşina se îndepărtă imediat. Traversă vreo zece metri de pajişte şi se apropie de o bancă ce părea pusă acolo intenţionat pentru a privi abisul. Aruncă pe ea geanta, dar el nu se aşeză.

O fâşie de soare se ivea deja la orizont. Mattia încercă să-şi amintească denumirea geometrică a acelei figuri plate, delimitată de un arc şi de un segment, dar nu-i veni în minte. Soarele părea că se mişcă mai repede decât ziua, era posibil

să-i percepi viteza, ca și cum s-ar fi grăbit să răsară. Razele tangențiale pe suprafața apei erau roșii, portocalii și galbene, și Mattia știa de ce, dar faptul că știa nu aducea nimic în plus și nu-l amuza.

Curba coastei era plată și măturată de vânt, iar el era singurul care o privea.

În sfârșit, imensa minge roșie se ridică din mare, ca o bilă incandescentă. Pentru o clipă, Mattia se gândi la mișcările de rotație ale aștrilor și ale planetelor, la soarele care seara apunea în spatele lui și dimineața răsărea acolo, în față. În fiecare zi, în și afară din apă, fie că el era acolo să privească sau nu. Nu era nimic altceva decât mecanică, conservare a energiei și a momentului unghiular, forțe care se echilibrau, centripete și centrifuge, nimic altceva decât o traiectorie care nu putea să fie altfel decât astfel.

Încet, nuanțele se atenuară și albastrul deschis al dimineții începu să apară dintre celelalte culori, cucerind mai întâi marea și apoi cerul.

Mattia își suflă în palmele pe care vântul sărat le făcuse inutilizabile. Apoi le băgă în haină. Simți ceva în buzunarul drept. Scoase un bilet împăturit în patru. Era numărul Nadiei. Citi în gând ordinea cifrelor și zâmbi.

Așteptă să se stingă și ultima flacără violet la orizont și, prin ceața care se risipea, o luă spre casă pe jos.

Părinților lui le-ar fi plăcut răsăritul. Poate, într-o zi, i-ar fi dus să-l vadă și apoi s-ar fi plimbat

împreună până la port, ca să mănânce sendvișuri cu somon. El le-ar fi explicat cum se întâmplă, cum infinitele lungimi de undă se contopesc ca să formeze lumina albă. Ar fi vorbit despre spectre de absorbție și de emisie, iar ei ar fi dat din cap fără să înțeleagă.

Aerul rece al dimineții se strecura pe sub haină și Mattia îl lăsă să pătrundă. Mirosea a curat. Puțin mai încolo îl așteptau un duș, o ceașcă de ceai cald și o zi ca multe altele, iar el nu avea nevoie de nimic altceva.

47

În aceeași dimineață, câteva ore mai târziu, Alice trase jaluzele. Zgomotul sec al vergelelor de plastic care se rulau era reconfortant. Soarele era deja sus.

Fără să stea mult pe gânduri, alese un disc dintre cele stivuite lângă aparatul stereo. Voia doar puțin zgomot care să curețe aerul. Învârti butonul volumului până la prima liniuță roșie. Fabio s-ar fi înfuriat. Îi veni să zâmbească gândindu-se la cum i-ar fi pronunțat numele, strigând ca să acopere muzica și apăsând prea mult pe „i", cu bărbia întinsă.

Smulse așternuturile și le îngrămădi într-un colț. Luase unele curate din dulap. Privi cum le umflă aerul și apoi cum se lasă în jos, unduindu-se ușor. Vocea lui Damien Rice abia se auzi înainte să cânte *„oh coz nothing is lost, it's just frozen in frost"*.

Alice se spălă în liniște. Rămase mult timp la duș, cu fața sub jetul de apă. Apoi se îmbrăcă și se machie puțin, aproape insesizabil, pe obraji și pe pleoape.

Când fu gata, discul se terminase deja, dar ea nu-și dădu seama. Ieși din casă și se urcă în mașină.

Cu o stradă înainte de magazin, schimbă direcția. Va întârzia puțin, dar nu avea importanță.

Merse cu mașina până la parc, acolo unde Mattia îi povestise totul. Parcă exact în același loc și opri motorul. I se păru că nu se schimbase nimic. Își amintea de fiecare lucru, cu excepția gardului de lemn lucios care acum înconjura pajiștea.

Coborî din mașină și merse spre copaci. Iarba scârțîia, încă rece, și ramurile erau pline de frunze noi. Pe bănci stăteau niște băieți, pe locul în care, cu mult timp în urmă, stătuse Michela. În mijlocul mesei erau așezate, una peste alta, niște cutii de băutură în formă de turn. Băieții vorbeau tare și unul dintre ei se agita mult imitând pe cineva.

Alice se apropie, încercând să prindă fragmente din discuțiile lor, dar înainte să o poată observa, trecu de ei și se îndreptă spre râu. De când primăria hotărâse să țină digul deschis tot anul, în acel loc nu mai curgea aproape deloc apă. În bălțoacele alungite, râul părea nemișcat, ca și cum ar fi fost uitat, epuizat. Duminica, atunci când era cald, lumea își aducea șezlongul de acasă și cobora acolo să facă plajă. Albia râului era formată din pietre albe și dintr-un nisip mai fin, gălbui. Pe mal iarba era înaltă, lui Alice îi ajungea mai sus de genunchi.

Coborî, asigurându-se la fiecare pas că terenul nu cedează. Înaintă pe albia râului, până la marginea apei. În fața ei era podul și, mai departe, arcul alpin care, în zile senine ca aceea,

părea foarte aproape. Numai piscurile cele mai înalte erau încă înzăpezite.

Alice se întinse pe prundul uscat. Piciorul ei bolnav îi mulțumi, relaxându-se. Pietrele mai mari o înțepau în spate, dar nu se mișcă.

Închise ochii și încercă să-și imagineze apa, de jur împrejur și peste ea. Se gândi la Michela care se apleca peste mal. La chipul ei rotund pe care-l văzuse în ziare, oglindit în râul argintiu. La plescăitul pe care nu era nimeni acolo să îl audă și la hainele ude și înghețate care o trăgeau în jos. La părul ei ridicat ca niște alge închise la culoare. O văzu agitându-și mâinile dezordonat și înghițind sorbituri dureroase din acel lichid rece, care o trăgeau și mai jos, aproape atingând fundul.

Apoi își imagină mișcarea devenind mai sinuoasă, brațele găsind coordonarea potrivită și descriind cercuri tot mai ample, picioarele întinzându-se ca două labe și mișcându-se amândouă, capul îndreptându-se în sus, unde se mai filtra încă puțină lumină. O văzu pe Michela reapărând la suprafață și respirând în sfârșit. O urmă, în timp ce înota pe firul apei, în direcția curentului, spre un loc nou. Toată noaptea, până la mare.

Când deschise ochii, cerul era tot acolo, cu albastrul lui monoton și strălucitor. Nu-l străbătea nici un nor.

Mattia era departe. Fabio era departe. Curgerea râului producea un susur slab și somnolent.

Își aminti de ziua în care era întinsă în groapă, în zăpadă. Se gândi la tăcerea aceea deplină. Și

acum, ca și atunci, nimeni nu știa unde era. Nici de data asta nu avea să sosească nimeni. Dar nu mai aștepta.

Zâmbi spre cerul cristalin. Cu puțin efort, putea să se ridice singură.

Mulțumiri

Această carte n-ar fi existat fără Raffaella Lops.

Le mulțumesc, în ordine aleatorie, lui Antonio Franchini, Joy Terekiev, Mario Desiati, Giuliei Ichino, Laurei Cerutti, Ceciliei Giordano, părinților mei, Giorgiei Mila, lui Roberto Castello, lui Emiliano Amato, lui Pietro Grossi și Nellei Re Rebaudengo. Fiecare dintre ei știe de ce.

Cuprins

Îngerul zăpezii (1983)	9
Principiul lui Arhimede (1984)	23
Pe piele și imediat în spate (1991)	41
Cealaltă cameră (1995)	131
În apă și afară din ea (1998)	145
Focalizare (2003)	217
Ceea ce rămâne (2007)	233